

BROJ 126

CENA 2 DINARA

NINJA

SAMO JE KATANA SUDIJA

3.50 DM 12.FRF, 3 CHF, 25 ATS, 150 SIT, 60 DEN

DEREK FINEGAN

SAMO JE KATANA SUDIJA

Derek Finegan
SAMO JE KATANA SUDIJA

Izdavač:
NIP »Dečje novine«,
Gornji Mlanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Borivoje M. Lošić

Urednik:
Mirjana Šterijevski

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Dobрила Mićović

© 1994. DEN PRESS

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 41320-603-7-1263. Štampa »Litopapir« — Čačak.

DEREK FINEGAN

SAMO JE KATANA SUDIJA

Ponekad, u San Francisku kao da noć ne izmiče.

Ili se to samo čini neobičnom paru na prednjem sedištu ogromnog, tamnog »poršea«, parkiranog na uglu 22. ulice i Vošington skvera.

Spolja, kroz zatamnjena stakla razabirale su se samo senke.

Unutra je sedeo ogromni vozač azijskog porekla. Imao je obrijanu glavu, malo kose oči i pravilne, skoro »evropske« crte lica, mali nos i pune usne. Oblik lica bio je ovalan, s izbačenim jagodicama, bojom kože koja je bila više »čokoladna« nego žuta.

Imao je na sebi tamno, svilen odelo boje pepela, belu košulju i kravatu drečavih boja kakve su se već nosile u to vreme, sa savršeno vezanim čvorom.

Ruke je držao na volanu i gledao pravo pred sebe.

— Moraće ovuda da natrči — rekla je žena do njega.

— Svakako, leđi Blu.

— Ili misliš da neće?

— Do sada nije bilo kiksa.

— Ma hajde... — odmahнула je rukom i lako ga gurnula ramenom. No, njegovo lice nije promenilo izraz.

Žena je bila mlada, možda između dvadeset pet i trideset godina. Bila je lepa, tako lepa da je umarala poglede. Sve je na njoj izgledalo savršeno: duga, valovita plava kosa na zatiljku svezana u mali konjski rep, a na temenu zakopčana pod velikom plavom ružom, zelene oči kao dva dijamanta sa hiljadu promena i nijansi, mali, prečast nosić i čulne usne, večito poluotvorene, otkrivajući dva prednja zuba kao u vučice koja ume i da proždere osim što i lizne.

Na sebi je imala dekoltovanu uzanu, kratku haljinu i be-

lo krzno prebačeno preko ramena. Noge je prekrstila tako da ih je pokazala u punoj lepoti i vitkosti, u čarapama boje meda koje su se odsijavale pod svetlostima ulice i kao da su treperile duž listova i butina.

— Koliko je sati? — upitala je malo promuklim glasom.

— Dva do ponoći, leđi Blu.

— Tako sam i mislila — protegla se i izbacila dve krupne, čvrste dojke do polovine iz haljine. Međutim, uprkos tome, vozač je ostao pogleda prikovanog pred sebe.

Njen smešak mu se prosto rugao.

— Hanto, da prekratimo čekanje? — predložila je.

Na njegovom licu samo malo zaigra mišić ispod desnog oka.

— Vi naređujete, leđi Blu.

— Ti si lud — nasmejala se glasno i pružila ruku prema njegovim nogama.

Njeni prsti sa dugim noktima napipaše pozamašnu izbočinu ispod malog stomaka. Prešla je nežno nekoliko puta preko toga, pažljivo osmatrajući Hantovu reakciju. Uživala je u tome da razbije njegovu unutrašnju snagu samosavlđivanja.

Kao i svakom Japancu, Hantu se nije moglo odrediti koliko stvarno ima godina. Mogao je imati trideset... a možda i

pedeset. U svakom slučaju, izgledao je lepo, dodajući tome i telo, snažna ramena i čvrste ruke ispod manžetni bele košulje.

Približila je glavu da ga podseti na njen parfem.

— Raste li? — upitala je, osećajući pod svojom šakom kako se uspravlja i podiže onaj čudni deo tela s kojim se rado susretala ne birajući okolnosti ni mesto.

— Da, leđi...

— Ma baci titule — prosikta odjednom i oči joj potamneše. — Skini ruke sa volana!

On je poslušao.

Ona mu raskopčala pantalone, spretno sklanjajući kaiš na dve strane. Zavukla je ruku duboko ispod... i blaženo se osmehnula. Ličila je na mačku spremnu da zaprede.

— Hanto, ti možeš uvek? — upita trljajući nosom njegov obraz.

Tek tada je progutao pljuvačku, ali samo to.

— Vi sve možete... — rekao je.

— Naravno. Zar bih se bavila ovim poslom da ne mogu? — prodrmla je ramenima i njegovu desnu ruku profesionalno strpala pod svoju skoro do bokova zadignutu haljinu. — I nemoj da gledaš ispred... gledaj u mene!

— Da, leđi Blu.

— Bože — uzdahnula je ona malo potom — mislim da nema većeg u San Francisku...

I saže glavu, otvarajući usta u crveni, nakarminisani krug.

On sklopi oči i malo zabaci glavu.

Obe šake držao je u vazduhu, kao da se plaši da ih spusti bilo gde. Bio je tako nepokretan možda čitav minut, a onda mu se obe ruke spustiše na ženinu glavu i zaroniše u kosu. Imao je utisak da pada u dubok, vreo, prokleta zašeceran bunar... Uskoro se čulo samo tiho zveckanje zlatnog nakita na ženinim rukama i vratu, praćeno potmulim uzdisajima.

Noć se približavala praskozorju.

Pa ipak, svetla velikog grada nisu prestajala da čarobno pigravaju.

Proređeni tramvaji brundali su velikom, strmom ulicom kao zahuktale metalne gusenice sa načičkanim svetlećim pegama.

Po zgradama i na njima, ogromne drečave reklame beležile su svoje desethiljadite krugove i treptaje. Po ivicama trotoara prostitutke su i dalje verovala u jedan dobar posao u prolazu, stešnjenih zadnjica i grudi usmerenih prema očima kao medom zaliveni pupoljci.

U »Japanskoj četvrti« bilo je više Evropljana nego »onih drugih«. Bogatija klijentela

muvala se oko »Lotosovog cve-ta«, gde su boravile vrlo tražene japanske »domaćice« u čuvenim kupalištima i salonima za masažu. Svaki dolar bio je kraljevski dočekan i ispraćen, uz obavezno klanjanje i poštovanje.

Tipovi limuzina najrazličitijih evropskih, japanskih i američkih kompanija klizili su po usijanom asfaltu. Poneko bi zastavio da osmotri devojkicu na ulici. Kratak razgovor, izmena nekoliko reči — i vrata se otvaraju.

Ili kola produže dalje, ispraćena prigušenom psovkom.

Odnekud, ili niotkud, začula bi se sirena policijskih kola. To bi potrajalo nekoliko časaka, a onda iščezlo. Neko je negde, u ko zna kom delu, umirao. Ili gubio mnogo krvi od udarca nožem, od vrelog olova, od žestokog udarca vozila po telu...

U San Francisku policijske sirene obeležavale su i dan i noć, bez prestanka.

Ali, te noći, još nešto je obeležilo vreme posle ponoći.

Buka motora!

Kao hiljadu vozila da se sli-
lo u jedan strahovit zvuk koji
para vazduh i mami prokleta
ludu želju da se sklonite. Da
vas ne primete. Da im ne sta-
nete na put...

Zvali su ih »Cikloni«.

Jahači na snažnim mašinama, pakleni dvotočkaši u najraznovrsnijim i najfantastičnijim bluzama, prljavi, bradati, neotesani, nemilosrdni, gladni nasilja. . .

Uvek u grupi, poneko sam, neko sa dežurnom curom iza sebe — ali nikada odvojeni od ostalih.

Kažu da su i policijske patrole gasile motore i propuštale ih, motreći da ne prekorače suviše red i zakon. Bar ne u centru grada.

Tih kasnih noćnih sati, mimo običaja, grupa zahuktalih »Ciklona« nije zastajala da s vremena na vreme napravi neki ršum u dragstorima, na benzinskim pumpama, među prostitutkama ili u barovima sa striptizom.

Izgledalo je da imaju jasniji cilj.

Džo Magnum Kelsi bio je izdvojeniji od ostalih. Bio je prvi.

Na snažnom »kavasakiju«, s kompjuterizovanim signalima na tabli između rukohvata upravljača, pognut kao da prkosi vetru ili sudbini, jurio je ne hajući za pešačke zone ili automobile iz suprotnog smera.

Kao da je izazivao smrt.

Prestrašeni vozači uzimali su ili skretali u bukvalno zadnjim sekundama ispred pobesnele mašine. I dok su oni, možda, izbacivali psovke kroz šo-

feršajbne. Džo Magnum Kelsi je već bio daleko, sa osmehom koji je više ličio na keženje šakala.

Polovina ovih vozača bili su mišićavi, nabrekli momci koji su nosili široke jakne ili samo prsluke od kože, kako bi im se jasno videli spletovi mišića od šaka do ramena.

Najsnažniji, najrobusniji, najjači. . . bio je Denzel Karlmajkl. Čisti Portorikanac američkog porekla, s crnim povezom na desnom oku. Preko grudi je nosio crnu majicu, a preko nje prsluk od strugane, sive kože, sa nekoliko džepova. Oko vrata zlatni lanac debljine prsta, sa isto tako zlatnim fašističkim orlom kao priveskom. Na reverima po bedž s kukastim krstom, na širokom kaišu šnala u obliku mrtvačke glave.

Nosio je plave »leviske« uvučene u pohabane ali kvalitetne čizme s povrnutom samom.

Mnogi su nosili kape, on ne. Imao je dugu, tamnoplavu kosu brižljivo i redovno farbanu kako bi sakrio svoje tamnopošto poreklo, svezanu u rep na potiljku. Nisko čelo jedva je odvajalo rub kose od obrva suženih, nemirnih očiju koje nikome nisu verovala i nikada nisu bile neoprezne. Nos mu je bio spljošten kao kod boksera ili uličara kojima su tuče bile poput dnevnog obroka. Iz-

nad punih usta povijali su se tanki brci.

Pod njegovim rukama i ovakav motor ličio je na igračku.

Pa ipak, u ovakvoj hijerarhiji, Denzel Karlmajkl bio je drugi.

Magnum je držao prvo mesto s lakoćom.

Ništa čudno, znalo se.

Džo Magnum Kelsi bio je najobrazovaniji među njima. Imao je škole koliko svi zajedno i, za razliku od većine, nije »omirisao« zatvor.

On je umeo sve da organizuje i da pripremi. Nije im dozvoljavao da budu samo rulja. Morali su da imaju svoje mesto i svoje zakone. Ako su ih se plašili, onda je to trebalo uraditi tako da strah ostane zauvek, ne samo dok oni prolaze ili svrate.

Birao je vreme i mesta na koja bi nasrtali.

Usamljene benzinske pumpe letele bi u vazduh ako bi se vlasnik nekome, ili policiji na primer, požalio. Prodavnice su ostajale bez nekog iz rodbine ako bi vlasnik nameravao da ih prijavi. Ulazili su u otmene barove i najbolje igračice na ramenima iznosili napolje, stavljali na motore i odvozili u svoja pokretna logorišta ili skrovišta.

Na drumovima su, u pokretu, pliačkali šlepere sa robom, a to lakšnje prodavali trgovci-

nama po ceni koju oni predložu. Nije bilo pogovora.

No, sve je to bila »sitnica« u poređenju sa drogom, oko koje su njihovi motori pravili smrtonosne krugove.

Džo Magnum Kelsi bio je vitkiji od ostalih. Međutim, oni koji ga znaju bez jakne, kažu da njegovo telo nema sala. Nema ni mesa, samo mišiće. Telo opruga.

Nosio je kačket starog modela nemačkog Gestapoa. Na prednjoj strani, ručno izrađen, bio je ušiven crni krug, a u njemu znak kukastog krsta u belom i polukrug lovorovog venca. Obod te »šapke« bio je po sredini malo povijen; masna, prava kosa virila je na sve strane u bodljama, dok su oči pokrivala naočari za sunce za zlatnim okvirom. Kratka brada posipala se po licu kao crno, neprosejano brašno. A lice četvrtasto, sa snažnim vilicama, širokim ustima i cigarilosom u levom uglu.

Kožna jakna bila je načičkana oznakama kojima su se nacisti ponosili pre pola veka.

Ordenje, nekoliko kukastih krstova, činovi, sve to kao sa kakvog buvljaka u Frankfurtu pokupljeno i preneto u ovo podneblje. Kopča na kaišu imala je oblik kvadrata. Srebrnasta podloga i zlatni nacistički orao zalepljen po sredini. Crna košulja sa reverima izbačenim

preko bila je znak pravog dostojanstva. Ostali nisu smeli da nose nešto slično.

I pantalone su mu bile crne, sa dva ušivena zlatna lanca oko butina i sa dve kopče na čizmama od crnog laka.

Pod pazuhom, levim, nosio je »magnum«. Potezao ga je kao viljušku kad je trebalo. U krajnjoj nuždi, jer njegovo geslo je bilo što manje leševa i što manje policije za vratom.

Ostatak »Ciklona« bio je šaroliko odeven. Svima je, međutim, bilo zajedničko da nose oznake fašističke Nemačke. Neko u većoj, neko u manjoj meri, ali niko nije smeo da stavi više od Kelsia.

Glave su im pokrivala različite kape, od vunениh, zimskih do avijatičarskih kapa i nemačkih šlemova. Bio je to zaista buljuk tipova s kojima je samo susret u prolazu izazivao uznemirenje.

Posle nekoliko pređenih kilometara Istvud avenijom, grupa je skrenula u sporednu ulicu.

Džo Magnum Kelsi je primorio svoj »kavasaki« i spustio gumeni don čizme na asfalt, ne gaseći motor.

Jednooki Portorikanac se izdvoji i priđe Kelsiu.

— Geret kasni — rekao je dubokim glasom.

— Ili smo mi poranili — odgovorio je Kelsi.

— Aha.

Kola oko njih su smanjivala gas. Kao pred pogrebnom povorkom, lagano su se razmi-moizlazili sa drugim vozilima iz suprotnog pravca i dodavali gas čim bi se odmakli koji stotina metara.

Prolaznici su pravili ogroman luk na drugu stranu ulice, ili su jednostavno zastali i žurno se vraćali natrag.

U blizini, negde bi se začula škripa metalnih roletni koje su zatvarale izloge. To nije bilo vreme zatvaranja, ali sigurno čin opreza. Sigurno je sigurno.

Gasovi iz auspuha lagano su stvarali prozračnu dimnu zavesu oko njih. Brektanje mašina već se stapalo u uobičajeni noćni žamor velegrada. »Cikloni« su mirovali i prolaznici su shvatili da bar za sada neće biti frke.

Kelsi kresnu svoj »zippo« i pripali vrh dopola ispušenog »Nobela«.

Iz polutame, ispod izukrštanih svetala uličnih kandelabara i bleštećih odsjaja džinovskih reklama, izronio je »ford kabriolet«, sa belim sedištim. Limarija mu nije bila sjajna, trag godina se ispisivao po ivicama i na nekim »mekšim« delovima, ali je zato motor sjajno radio. Bešumno se zaustavio pored Kelsija.

Čovek za volanom bio je srednjih godina, u prsluku koji je ličio na pancir-košulju, sa dva velika džepa nečim dobro popunjenim.

Na levoj mišici imao je tetoviran znak leoparda, zgrčenog pred skok. Samo što mu podnožje nije bila zemlja, već krak kukastog krsta.

Proređena kosa i visoko čelo činili su ga još starijim. Žuti, nepodrezani brkovi prekrivali su gornju usnu, ali zato su mu brada i obrazi bili gospodstveni izbrijani.

— Geret? — Kelsi se naže malo, oslonivši lakat na ručku »kavasakija«.

— Razišli su se — rekao je ovaj, provlačeći šakom preko temena. — A ona...

— Nije sama?

— Prati je jedan crnja.

— Nisu te prepoznali?

Geret se isceri i pokaza na sedište do sebe. Tamo su se nalazili elegantni šešir i tamne naočari, složeni preko presavijenog sakoa od svile.

— Bio sam vrlo elegantan — dodade.

— Dobro si izdržao — pozdravi ga s dva prsta Džo Magnum Kelsi. — Vidimo se.

— Okej.

Denzel Karlmajkl je ćutke sve saslušao, a onda zaključio na svoj način:

— Ubićemo kučku? — upitao je.

— Ponekad mislim da imaš povez i na mozgu — odgovori Kelsi mirno. — Nema ubijanja... bar za sada.

— Pa?

— Malo zastrašivanja. Onog pravog. A kasnije... kakva nam uputstva dođu odozgo.

— Ona je samo obična crnčuga.

— A ti si budala. Vрати se na svoje mesto — oštro ga opomenu Kelsi.

Jednooki se povuče.

Razarajući zvuk motora ponovo preplavi noć. Pod njim kao da i svetla utruše.

* *

Visoki, mladoliki crnac zastao je i pogledao okolo.

— Misliš da je pametno ovuda da ideš? — upitao je svoju prijateljicu.

— Ovo je prečica — objasni ona. — Nevile, mislim da možeš da se vratiš. Nema potrebe da se plašiš za mene.

— Ne idem dok te ne vidim na vratima — odgovorio je ovaj. Zatim je pomerio cvikere i mašio se tabakere sa cigaretama.

Momak je bio visok poput osrednjeg košarkaša. Nosio je tamnosmeđi kožni sako, blistavobelu košulju za žutom kravatom i, naravno, žute pantalone, smeđe čarape i smeđe

cipele. Malo drečavo, ali prilično moderno, kako je imao običaj da kaže za sebe dok su koračali nešto žurnijim koracima.

— Mislim da ti lepo stoji — priznala je devojk.

— A tek tebi to? — pokazao je na njenu haljinu.

— Do kolena ili ispod? — nasmešila se.

— Ha-ha-ha. . .

Ona je bila u jednostavnoj haljini bele boje, stešnjene u struku i široko nabrane pri dnu, iznad kolena. Preko ramena je imala crveni žaketić i samo nisku perli oko vrata. U ruci je nosila tašnu, takođe crvenu.

Imala je lice onih crnkinja za koje kažu da im je krv »izmešana«: jedno od roditelja bilo je svetlije boje kože.

Krupne bademaste oči, mali nos sa nešto širim nozdrvama, pune usne i blistavi redovi zuba — to je bilo lice devojke koja je žurila pustom ulicom. Obične bele minduše krasile su njene male uši, a gusta, kovrdžava kosa skraćena u skoro mušku frizuru, činila je njen oblik glave skoro dečaćki ljupkim.

U jednom trenutku, instinktivno, oboje su stali.

Osluškiivali su.

— Gospode — prošaputala je devojk — da nisu. . . da nisu oni. . .?

Sasvim daleko, čulo se brujanje.

Nevil je istisnuo iz sebe širok osmeh ohrabrenja.

— Lora, ko zna šta je to — rekao je. — Ne brini.

— Oni su — bila je sigurna devojk. — Hajdemo brže. . .

Zvuk je bivao sve jači.

I sve bliži.

Visoki crnac nije se više smeškao.

Pogledali su oko sebe. Nije bilo mesta gde bi se sakrili bar za kratko vreme. Bila je to ulica pogašenih izloga i prozora.

Krune drveća u nizu još više su sužavale pogled prema nebu i zvezdama. Kao da je odjednom pao mrak.

— Oni su — rekla je ponovo devojk.

Njen prijatelj nije ništa odgovorio.

Iz mraka, odnekud se odaziva mačka. Zakloparao je poklopac kante za dubre i crna četvoronožna senka šmugnu skoro pod njihove noge.

Zvuk mašina bio je sve jači. Sad su, osvrćući se, mogli da vide snopove njihovih farova. Nanjušili su ih kao psi tragači.

Ako su se nadali da mogu skrenuti u neku bočnu ulicu, onda su se toga brzo okanuli. Jer, »Cikloni« kao da su izranjali iza svakog ugla.

Zadihana, devojka je za časak zastala. Njen prijatelj je odlučno uhvati za lakat.

— Ti produži — pokaza glavom ispred — a ja ću da ih zadržim.

— Ti?! — skoro je viknula ona. — Ne dolazi u obzir, Nevile!

— Poslušaj me...

— Bolje da se razdvojimo — predloži devojka.

— Oni **tebe** jure — kazao je Nevil. — Zato je najbolje da ih ja zadržim dok ti ne dođeš u bezbedniju zonu. Možda ćeš naići na policijsku patrolu.

— Čime ćeš ih zadržati? — uzela ga je za ruku i povukla napred. — Nemaš ni oružje, nisi ni bokser, samo će se poigravati sa tobom i...

— Ali bar nemam štiklice — pokušao je da se našali — pa ću moći brže da skakućem levo-desno.

— Idemo zajedno! — odlučila ona. — Ili... ne, najbolje da se razdvojimo i svako na svoju stranu.

— Ne vredi, Lora.

— Kako znaš? Možda ćemo naići neki kutak da se sklonimo dok ne prođu.

— Oni će proći, ali će se i vratiti. Zato idi.

— Ne!

— Kako hoćeš — slegnuo je ramenima — ja odoh pred njih...

— Ne! Vрати se!

— Vidimo se.

— Nevile, to je glupo! To je... to je...

Ali, on se nije vraćao. Koraćao je prema zažarenim farovima, od kojih je njegova senka postajala sve kraća i kraća.

Devojka je počela panično da se osvrće.

Poverovala je da mu se neće desiti ništa naročito, jer oni svakako nju hoće. Njega će malo očešati i gurati, ali i to će potrajati koji minut samo. Točkovi »Ciklona« produžice dalje za svojim plenom odmah posle toga.

Počela je da trči.

Brektanje motora, lepo je čula, odjednom je utihnulo.

Sada su sigurno okružili Nevila.

Potrčala je još brže, ne mareći za kamenu podlogu koja joj je prosto razarala tabane iznad mekog kožnog đona.

Onda su motori iznenada zaurlali svom silinom, nekoliko trenutaka činilo se da zvuk dolazi i sa neba i iz zemlje — da bi se potom udaljio!

Devojka nije mogla da poveruje. Nemoguće da su otišli? Nemoguće da ih je Nevil ubedio da je se okanu? Nemoguće da su se predomislili i počeli da se vraćaju?

Ne, zaista nemoguće!

To ne bi ličilo na »Cikolne«.
Stala je i oslušnula.

Čula je sopstveno ubrzano disanje i otkucaje srca. Neda-leko, ulicom koja je preprečavala njenu, tiho je promakao tamni »ferari«. Imala je osećaj da iza tamnih stakala neko osmatra baš nju.

Trebalo je samo dokopati se dela gde ima više prolaznika i više svetla.

Odnekud se čula muzika. Iz nekog podruma u blizini, iz diskoteke, prepoznavao se Majkl Džekson. Tamnoputa Lora Tener je pokušala da pronade taj zvuk i da se umeša u gomilu igrača, pre nego što je »Cikloni« ponovo otkriju.

Oprezno je koračala uza sami zid neke velike zgrade, s prozorima polomljenih i razvaljenih rešetki. Osetila je da je nagazila na nešto. U svakoj drugoj prilici vrisnula bi pri dodiru sa pacovom, ali ovog puta je ugušila krik.

Čudno: iako nije razaznavala, osećala je da nije sama.

Prislonila se leđima na zid.

»Gospode«, pomislila je devojka u sebi, »pa oni su tu, svi!«

Sada je videla glave pod kapama i svetlucanje metala sa mašina. Stajali su skoro nadomak, pogašenih svetala i s mirisom znoja, benzina i duvana.

Po prirodi hrabra, devojka se sada ipak osetila izgubljenom. Uvek je odbijala pratnju, verujući da joj ne preti tolika opa-

snost iz blizine. Sada je i taj osećaj dobro upoznala.

Šta su naumili?

I šta je sa Nevilom?

Odgovor je ubrzo stigao.

Prvo su se upalila sva svetla.

Svi blešteći farovi pali su na nju kao usijana sečiva velikih, užarenih sablji.

Zaslepljena, uzalud je oči pokrivala nadlakticom. Bila je u tom snopu kao lutka, kojoj se i sopstvena senka povlači i skriva iza leđa.

Zatim su zagroktali motori. Gomila je počela da se komeša, točkovi su zaparali neravno tle i senke su se rasplinule u nekoliko pravaca.

Farovi bi se u par sekundi skinuli sa zida i sa devojke, da bi se ponovo pojavili i šarali u sve luđem transu zahuktalih mašina.

Motori su zatim krenuli prema njoj, skoro je dodirujući, onda bi se povukli, napravili polukrug i vratili se, istim putem i na isti način.

U jeku jedne takve lude akrobacije na dva točka, pred smušenu u zaplašenu devojku palo je nečije telo.

Samo malo prašine podiglo se u padu; nije morala mnogo da pogađa, prepoznala je svog prijatelja.

Ležao je beživotno, čudno iskrivljenih kukova.

Pokrila je šakama usta da zadrži krik, ali on je i pored toga uzleteo u noć kao crni, ranjeni golub.

— Neee!

Klekla je nad njim, sa obe šake na njegovom licu. Podigla mu je glavu prema sebi, ali znala je, dobro je znala, da su »Cikloni« završili sa mladim crncem kao sa psom.

Bio je jednostavno izgažen na nekoliko mesta. Nije imao rana, jedina krv slivala mu se iz usta i vijugala prema vratu i potiljku.

— Ubice! — skoro je zaplakala. — Zašto... Zašto?!

Kao odgovor odjeknuo je ciničan smeh.

I opet su motori utihnuli.

Devojka se uspravi i leđima napipa zid.

Ljudi su napustili sedišta svojih mašina i počeli da joj se približavaju. Iza njih, svetla farova činila su neobičan ples senki i pokreta. Oni su hodali stopu po stopu, kružeći oko devojke kao lešinari sigurni u svoj plen. Sada im je prepoznavala i lica. Gruba, prljava, neljudska lica sa kojih je izbrisan i najmanji trag drugih osećaja osim mržnje, nemilosti, sadizma... I sve to pomešano sa blagim ukusom droge, kojom su se kljukali s vremena na vreme i za koju su mogli mirne duše da ubiju bilo koga.

Džo Magnum Kelsi prebacio je cigaru s jednog kraja usta u drugi. Pri tome je kažiprstom malo podigao obod svoje naci-šapke.

— Dete, nisi se valjda nas uplašila? — upitao ju je.

Lice mu je bilo ozbiljno, a šta su oči govorile, to je za nju bila tajna. Iza tamnih naočara sa zlatnim okvirom ništa se nije moglo odgonetnuti.

Međutim, iza ovih običnih, čak sladunjavih reči, nije se krilo ništa dobro. Iza leđa imala je zid od kamena, a ispred zid od tela kojima su smrt i život bili obična pojava.

I dok je Magnumovo lice bila mala tajna, ostali su svoja pretvorili u keženje. Zubi su im se belasali poput posrebre-nih kuglica i zvezdica na jaknama. Dodirujući se ramenima, pravili su oko devojke polukrug, u kome je počinjala da gubi vazduh i svaku nadu da će nepovređena uspeti da prođe.

— Šta hoćete? — pitala je jakim glasom. Nije želela da uživaju u njenom strahu. Više nije imala kud — Pustite me...

— Niko ti neće ništa, crna — dobacio je Denzel Karlmajkl, gladeći rep svoje kose koji je pao na levo rame. Povez na oku više je hipnotisao Loru nego zdravo oko. Imala je utisak da će se raspasti pri najlakšem dodiru njegove džinov-

ske šake. — Zar ne, Džo? Šta ona zamišlja?

— I ja se pitam — promrm-ljao je ovaj.

— Ima lepu glavu — izvijao je vrat jedan pod vunenom kapom, obrastao u bradu i brkove.

— Ali crnu — dodao je drugi.

— Ima lepe noge — primetio je jedan sa nacističkim šle-mom okrenutim naopako.

— Ali crne — opet se nado-vezao isti.

— Čekaj, budalo! Ima i sise, misliš da su i one crne?

— Ne znam, ali crne su joj bradavice.

— Kako znaš? Spavao si s nekom crnjom?

— Gledao sam u filmovima.

— Lažeš! Spavao si sa cr-njom...

— Dosta! — prekide ih Džo Magnum Kelsi.

Oni umukoše, ali nisu pres-tajali da se cere. Bili su spre-mni na zabavu.

— Šta hoćete? — upitala je devojka.

— Ništa.

— Onda me pustite da pro-dem...

— Ko te sprečava? — podi-že obrvu Magnum. — Možeš slobodno da odeš.

— Za... zaista?

— Naravno, crna. Ko te zadr-žava? Ja? Ma ne. On? On? On? — pokazivao je prstom

na ostale oko sebe. Ona je pra-tila kretanje njegove šake, ali gde god joj je pogled pao, je-žila se od tih iskeženih, tupih, ružnih lica. — Niko ti neće ni-šta dok sam ja ovde.

— Mogu da odem?

— Možeš. Zar ne, momci? Ona može da ode.

— Kako da ne — klimnu gla-vom jednooki mišićavko i ma-lo prodrma svoja ramena. Me-đutim, niko nije ustuknuo da joj napravi prolaz.

Odlučila je da krene. Skupi-la je ramena da bi ih što ma-nje doticala. A oni su je gle-dali pravo u oči. Sva ta lica, sada odjednom ogromna, gla-ve koje lebde u polumraku kao izrezbarene bundeve u Noći veštica.

Mislila je da ima olovo u no-gama.

Smrdljivi zadah iz usta, iza pokvarenih zuba, miris piva i znoja, sve se to skupilo u be-zobličnu masu iznad koje nije mogla da vidi ni nebo ni tra-čak svetla.

— Zar ne možeš brže? — do-baci joj neko iza leđa.

— Možda joj se ne ide? Mo-žda bi ostala sa nama?

— Tako je... Mi joj se do-padamo!

— Mi možda, a ti? — zace-reka se opet neko. — Tebe sa-mo majka može da voli, bu-ljavko!

— Tebe bi tvoja majka volela da nije kurva, pa gleda samo u tavanicu — odbrusi mu ovaj.

Svi zagroктаše od zadovoljstva.

Lori se učini da se nazire prolaz kroz koji bi mogla da protrči i dohvati se vazduha.

Ali, tada neko podmetnu nogu.

Posrnula je.

Instinktivno, da ne bi pala, pružila je ruku po bilo kakav oslonac. I našla ga je na Karlmajklovoj ručerdi. Uspela je da se održi na nogama, ali istog trenutka jednooki joj strže sa ramena crveni žaketić i zapara haljinu.

— Crnjo — uneo joj se u lice — zašto odlaziš sama?

Gledala ga je ne shvatajući.

— Nisi pvela prijatelja — pokazao joj je mrtvog Nevila.

Gledala ga je i dalje, ali ovog puta u njenim očima zaiskri čudan plamen, od čega se i ori-jaški Portorikanac trže.

— Ne voli ga više — zaključio je debeljko u kožnom prsluku, sa velikom slikom zmi-je na leđima.

— Možda će voleti mene? — isceri se Karlmajkl.

Pri tom se okrenu, zagledavši se u Džo Magnum Kelsija.

Vođa »Ciklona« nemarno pripali cigaru i baci ostatak pepela u šaku prvog do sebe.

— Mi idemo — rekao je. — Nije mi do ovakve zabave.

— Ja ću malo ostati — reče zadovoljno jednooki.

— I ja.

— I ja...

— Mala izgleda izdržljiva, ha-ha-ha...

Kelsi se uputi prema svom »kavasakiju«. Brzim pogledom prebrojao je momke: bar polovina imala je nameru da se poigra sa žrtvom.

Mašine su uskovitlale nešto prašine i svetlima išarale okolne zidove. Onda su se, u koloni, uputile prema severu. Samo što se njihov zvuk izgubio, Lora Tener iskoristi njihovu nepažnju i potrča. Usput je laktom odgurnula najbližeg. Ovaj se zateturao i pao u naručje jednookog Denzela Karlmajkla.

— Hej...

— Neka je — zaustavi Denzel ostale koji su hteli da potrče za njom. — Neka trči, mi ćemo za njom.

— Ponećemo je između sebe.

— Do prve trave, ha-ha-ha...

— Za njom!

Bacili su se na motore i pritisli papučice gasa.

Za to vreme, Lora Tener je svom snagom grabila prema ulici koja je presecala ovu. Iako se trudila da bude brza, imala je utisak da joj kamen pod nogama izmiče.

Motori iza nje su zabrujali kao da dolaze iz pakla.

Najzad se ulica malo proširila. Kao iz mraka, istrčala je na neka svetla, u trenutku kada su »Cikloni« već doticali njene pete.

»Ne«, pomislila je, »sada će me izgaziti!«

Gotovo je.

Prvi iz gomile, jednooki Portorikanac, podigao je prednji točak visoko uvis, kao dobar kauboj kad svoga vranca natera da se propne najviše što može.

Iscrpljena, Lora Tener se zatetura.

Kada je poverovala da pada, da ni gram snage ne može više iz sebe da istisne — jedna tamna senka odlepi se sa susjednog zida i uhvati devojkicu za mišice. Tako je stala na noge, ponovo. Imala je osećaj da joj taj dodir odjednom vraća snagu i ona širom otvori oči.

Ali, nije videla mnogo.

Samó konture visokog čoveka, pokrivenog crnim platnom. Sve je na njemu bilo crno, sve osim proreza za oči, a oči su gledale nekuda preko njene glave.

On je blago skloni iza sebe.

Nije imala želju da više beži. Čudno, visoki neznanić u čudnoj odeći ulio je u nekoliko sekundi sigurnost na koju nije mogla da računa do malo pre.

Kao svaka žena, preletela je pogledom nepoznatog. Na leđima je imao čudan, dugi mač u drvenoj korici, sa dugom ukrašenom drškom. Platno oko njega nije moglo da sakrije njegovu muskulaturu, ni snažne listove nogu s kojima se oslanjao na tle u čudnom pokretu koji je mogao da znači i odbranu i napad.

Bilo je izlišno upozoravati ga na opasnost. Izgledalo je da se tu stvorio baš da joj prikos.

Kao dar s neba.

Gume zastrašujućih mašina zaškripale su pri koćenju. Svetla su pala na iznenadnog posetioca, ali nisu uspeli da mu odrede ništa posebno, osim da izgleda kao kakav vanzemaljac i da ne znaju šta da misle o svemu tome! Kog se vraga stvorio tu, da li je neko od njenih prijatelja ili ludak pobegao sa kakve maskarade...

— Ovaj mi liči... — promrmljao je debeljko iza Denzelovih leđa, češkajući noktom bradu.

— Liči na viteza spasioca! — prekide ga jednooki sa divljim smeškom na licu.

— Umesto oklopa ima krpe — primetio je drugi iz kolone, napuštajući sedište motora. — Valjalo bi da ga polijemo smolom, uvalimo u perje i zapalimo, kao u stara dobra vremena.

— Ja ne bih — promrmljao je opet debeljko.

— Šta lupetaš, Krokeru? — okrenu se Denzel Karlmajkl. — Pošli smo na zabavu i zabavićemo se.

Ovaj začuta.

— Ti! — doviknu Denzel i zakorači napred, nadimajući grudni koš. — Briši odavde dok još imaš vremena.

Senka se ne pomače.

— Jesi li gluv? — zareža jednooki. Iz pojasa izvuče de-beo lanac, na čijim se krajevima nalazila po metalna drška. Kao po komandi, ostali se latiše svojih »igračaka«: neko noža, neko bezbol-palice, neko revolvera... jedan je čak isukao pravi tomahavk, sa reckavim sečivom.

— Još je tu? — okrenu se Portorikanac prema svojim pajtašima i pokaza na senku. — Braćo, imamo protivnika koji se još nije usrao kad nas je video? Šta vi kažete na to?

— Mislimo da bi i on trebalo da se prosere, ali malo kasnije — klimnuo je glavom momak sa ožiljkom preko obrve.

— Jedan leš više ili manje — slegnuo je Denzel ramenima. — Mrak sve proguta.

Za to vreme, debeljko koji je oklevao da se pridruži gomili spremnoj na sve, polako je zaostajao. Videlo se da o nečemu razmišlja i da je sve

manje raspoloženi da im bude ravnopravan u pravljenju dodatnog raspoloženja. Jer, ig-ra s devojkom bila je nešto drugo, nešto vrlo prosto, nešto što nije bilo prvi put...

Ali ovo sada...

— Krokeru — munu ga lak-tom jedan spečeni dugonja u crnom mantilu od svile — gde ćeš?

Kroker se ponovo počea po bradi, ali nije odustao od namere da zaostane za svima.

— Nigde — odgovorio je.

— Pa?

— Samo ti napred — iscери se na njega on. — Ja volim svoje košćice.

— Šta pričaš? — unese mu se dugonja u lice. — Jesi li pijan? Ili si se nasrkao droge preko mere?

— Samo ti idi...

— Idemo svi! — bio je uporan ovaj, ne shvatajući da bilo ko od njih može pred nečim da ustukne ili da donese samostalno odluke. — Zar si se uplašio?

— Jesam.

— Šta?! — prosikta dugonja. — Od čega? Od one protuve s maskom? — pokazao je prema iznikloj senci kojoj su se približavali »Cikloni« sa jednookim Portorikancem na čelu. — Ma, izgazićemo ga za tri sekunde. Ni parčeta od nje-ga neće ostati!

— Samo ti idi...

— Idem naravno! Ali reći ću Magnumu...

— Ako doživiš...

Dugonja, koji je zakoračio napred, zastade. Glas njegovog prijatelja nije bio uobičajen. U njemu se, zaista, nazirala strepnja.

— Pljuni to što imaš? — vrati se natrag, lupkajući o levu šaku sečivo širokog rambo-noža.

— Ono tamo nije policajac — reče Kroker. — Nije ni neka pijandura.

— Znam, nije ni moja pokojna baba. Nego ko je?

— Mislim... Mislim da je to ninda.

— Ni... Šta, bre, lupaš? Kakav ninda u San Francisku? Njih ima samo na filmovima Brusa Lija ili Džeki Čena, pa i tamo su obična skakutala sa... Čekaj malo! Ti stvarno misliš da je to... da je to...

Kroker klimnu glavom.

Dugajlija u mantilu provuče sečivo preko palca, kao da mu proba oštrinu. Žuti, iskrivljeni zubi ukazaše se pri laganom, prezrivom osmehu.

— Krokeru, baš da vidim kako je to kad se ninda secka na komade — reče.

Ovaj je ćutao.

— U redu, ostani tu i gledaj — smeškao se dugonja i razgrnuo peševe svog mantila. Ispod njega imao je na golim, dlakavim prsima samo ogro-

man zlatan krst, sa minijaturnim raspećem. — Kad ti dokotrljamo njegovu glavu, moraćeš dobro i daleko da je šutneš... Do zaliva čak! He-he...

I uputi se prema pretećoj gomili, koja je, istina, prilazila sve bliže uspravnoj, tamnoj silueti — ali sa manje žara a više opreznosti.

Jer, čovek u crnoj svili nije ustuknuo.

Naprotiv: prekrstio je ruke i čekao ih.

Kao opčinjena, Lora Tener je stajala iza njegovih leđa. Nije imala ni snage ni volje da beži, ali nešto u njoj govorilo je da je bežanju kraj.

Glupa misao, ali tako je osećala.

Nagnuvši se malo napred da kroz zatamnjena stakla bolje osmotri scenu koja se ispred njih menjala, plavokoša lepotica u »ferariju« sa plavom ružom na temenu bukvalno je prestala da diše.

Nije joj bilo jasno otkuda neznamac sa devojkom, zašto su »Cikloni« zastali i zašto vade svoja oružja mada im je na putu samo jedan čovek.

Hanto je sa spokojnim izrazom na licu takođe gledao u tom pravcu. Nijedan mišić na njegovom licu se nije pomerio,

jedino mu se u očima ukazao odsjaj. Trepavice su mu se nekoliko puta lagano sklopile i podigle i to je bilo sve. Ruke je držao na volanu, kao da se pre toga ništa nije desilo. A koji minut ranije, ledi Blu je ispuštajući krike visoko podigla noge i nekoliko puta ošamariła snažnog Japanca, rastrzana slatkim bolom u utrobi. Zatim se svukla s njegovog stomačka i namakla gaćice s lakom kojom nema ravne.

— Ko je sad ovo, Hanto? — pitala je ona.

Pri tome je pritisla dugme i staklo na njenoj strani se spustilo. Izvukla je glavu da bolje vidi.

— Hanto?

— Da, ledi Blu.

— Šta se tamo dešava?

— Neko hoće da zaštiti crnkinju — rekao je vozač.

— Nju da zaštiti? Od Denzela i ostalih? Hanto, da li si svestan da više nisi u oblacima?

— podrugnu mu se ona.

— Da.

— Onda reci. Ko je onaj čovek? Šta to ima na sebi?

— To je ninđa.

— Šališ se?

— Ninđa je opasan — kratko je rekao Hanto. — Zna mnogo. Jak je, vešt, neuhvatljiv i brz.

Ledi Blu nasloni glavu na sedište i osmehnu se poluotvorenih očiju.

— Hanto, ne želim da slušam bajke — kazala je. — Želim da vidim ninđu kako ga »Cikloni« čereče.

— Da, ledi Blu.

Plavuša malo iskrenu glavu.

— Zašto Denzel stoji tamo kao ukopana budala? — pitala se glasno.

— Ko zna? Možda je hipnotisan?

— Od tog... ninde? Ako je on, nisu ostali.

— Ostali slušaju Denzela.

Devojka frknu, kao okrznuta mačka. Zelenilo njenih očiju prosto nestade i pretoči se u modrikastosivu koprenu besa.

Za to vreme, »Cikloni« su odmeravali svoje šanse.

Više nisu bili tako sigurni da će razbucati stranca i naterati da kleči i poliže im čizme.

Denzel Karlmajkl pružio je ruku sa lancem i pokazao na devojku.

— Mi hoćemo nju — pokušao je da zavara mirnoćom glasa. — Ti se skloni i zahvali Bogu da si živ.

— Bog je daleko da te čuje — odgovorio je neznanać dubokim, ali tihim glasom. Pri tome je spustio ruke uz bokove, ne pomerajući stopala. Činilo se da su slivena sa asfaltnom ispod.

— Ako ne čuje, videće te! Jebi se! — dreknuo je Portorikanac i zamahnuo lancem.

Drugi kraj, s metalnom drškom, zasekao je vazduh i zlokobno zazveketao, kružeći prema glavi protivnika kao zahuktala elipsa.

Izgledalo je da senka mirno čeka udarac.

Ostali se nisu mešali. Čekali su da jednooki okonča ovaj susret jednim udarcem, da se dokopaju »crnje« i da je odvu-ku na mirnije mesto. Mnogo buke i muvanje oko devojke nije bilo preporučljivo za eventualne policijske patrole.

Trebalo je da se lanac obmota oko nindinog vrata.

Trebalo je... ali obmotao se oko njegove leve podlaktice. Ruka munjevito ispružena amortizovala je završni zamah Portorikančevog oružja; preteći zvuk utihnuo je smotan oko svile. Trijumf u Denzelovom oku naglo je splasnulo i ustupio mesto zaprepašćenju. Pod njegovom rukom obično su od lanca pucale lobanje i kosti. A sada...

Pokušao je da vrati lanac, ali uzalud.

— Šta ti...? — promrsio je, naprežući svu snagu. Ogromni mišići prosto su iskočili iz kože, ali lanac je ostao čvrsto na ruci.

A onda je sledio trzaj.

Ogromna telesina prosto je bila odlepljena od zemlje.

— Kiai! — čuo se krik iz tame.

Krik koji je paralisao udove zanemelih »Ciklona«. Bilo je to nešto što nikada nisu čuli. Krik koji ubija, parališe mozak, izaziva grč u stomaku i ubrzava otkucaje srca.

Onda je desna nindina ruka, sa savijenim i izbačenim srednjim prstom utonula u Portorikančev stomak.

Jednooki je zatresao glavom.

Ostao je na nogama zahvaljujući ogromnoj snazi i mišićnom tkivu. Međutim, nindina šaka je duboko prodr- la u predeo oko želuca i creva. Izgubio je vazduh i razjapio usta. Desna šaka rastvorila se i lanac je skliznuo na tle.

I dok je tako nemoćno stajao, drhtavih kolena, strahoviti »mavaši-geri« pogodio je nogom Denzelov kuk. Pod tim udarcem lepo se čuo prasak kostiju. Kao da je leva noga krenula negde van tela. Denzel Karlmajkl je pao, ne stigavši ni da jaukne.

Onda su sevnuli noževi.

Povrativši se od šoka, ostatak grupe nasrnuo je na prokletog neznanca rame uz rame. Ruke sa visoko podignutim oružjem opasno su zapretile. Preskočili su nepomično telo jednookog džina kao da im nikada nije pripadao. Imali su pred sobom samo jedan cilj: ubiti!

Lora Tener ustuknu, pokrivši šakama usta kako bi prigu-

šila krik straha. Ta iscerena lica nisu obećavala ništa dobro.

Kao kad zaiskri talas na mesečini, tako je zableskala oštrica katane, izvučena iz korica s brzinom koja se graničila s nemogućim.

Prvi koji je naletao osetio je dah smrti i pre nego što ga je sablja dotakla. Obe nindine šake na dršci samurajskog mača uprle su vrh sečiva u nebo. A onda katana zviznu prodorno i pade ukoso, na rame prvog nesrećnika. Kao da kroz vodu prolazi, oštrica izbi na drugu stranu trupa u visini pojasa i povuče se natrag, sejući za sobom sitne kapljice krvi po vazduhu.

Prepolovljeno telo klonu na pločnik, udovi se još jednom refleksno pomeriše, nalik ribama koje se na suvom praćaknu pa primire.

Ovaj prizor ponovo je skamenio razjarene »Ciklone«.

Njih šestorica, navikli na sve i svašta, a nenaviknuti da gube ili da se plaše, za trenutak su imali samo jednu misao koja ih je povezivala: šta sada?

Denzel Karlmajkl je ležao i dalje nepokretan, a neko je trebalo da da znak. Da pojure, ali nikako više jedan do drugog. Morali su da se raštrkaju i da prokletniku vide i leđa, a ne samo oči pod kapuljačom!

Momak pod kacigom, sa desetak minduša na oba uha, od-

gurnuo je sve do sebe, rešen da prekrati muke. U njegovoj ruci blesnula je cev kolta.

— Idi u pakao, čoveče! — dreknuo je hrapavim glasom, potresen malopredašnjim prizorom i obuzet silinom besa i mržnjom.

Ninda se pognu.

Ruka mu nestade pod pojasom, ali se veoma, veoma brzo vratila sa malim, krakastim crnim predmetom među prstima.

I dok je prst na obaraču skoro završavao svoj put do konačne eksplozije, šuriken opisa prav put do cilja. Niko nije video šta se zapravo dešava. Jednostavno, momak se zateturio kao da je udario u nevidljivi zid. Prsti na dršci revolvera se raširiše i oružje zveknu o tle.

Tek kada je pao, okrenut licem prema nebu i prema njima, primetili su mu na čelu zabodenu zvezdu. I tanak mlaz krvi koji se ispod nje ukazivao, stidljivo ali prepoznatljivo.

— Mr... mrtav je? — procedio je neko.

Onda su se okrenuli prema nindi.

Bili bi iskreno obradovani da je tada nestao bestraga, međutim ta paklena prikaza stajala je na istom mestu, dok se iza njega nalazila Lora Tener kao začarana prolaznica, zate-

čena i nesposobna da pokrene noge.

Kolebali su se.

U preostalim ostacima besa, potegli su noževe, uhvativši im vrhove sečiva. Dva su odjednom krenula zamahnuta iz ramena svom silinom.

Ninda se saže. Dok je jedan prohujao iznad glave, drugi je bio sačekkan na oštrici katane i odbačen prema zidu. Tup odjek tog udarca kao da je dobro do svesti uličnih siledžija i podsetio ih da su poraženi.

Počeli su da se povlače.

Možda nekom drugom prilikom, kao da su poručivali.

Dvojica su ponela skoro ras-komadanog Portorikanca i smestili preko sedišta njegovog motora. Onom drugom nije bilo nikakvog spasa: lokva krvi oko njega i prosuta iznutrica pokazali su s kakvim đavolom su imali dodir.

Pokrenuli su motore, ne skidajući oči sa ninde.

Nije ih zadržavao.

Farovi su presekli vazduh na drugoj strani. Nisu bežali, povlačili su se dostojanstveno koliko su mogli. Gasovi iz auspuha prekrili su prostor iza njih i u toj izmaglici visoka silueta paklenog protivnika podsećala je na nestvarno, skoro neljudsko prisustvo smrti.

Ninda se okrenu iza sebe.

Bio je sam.

— Ona je pobegla — stisnutih zuba istisla je ledi Blu, posmatrajući sve ovo kao u buniću. Oči su joj i dalje bile širom otvorene, usta suva, šake stisnute takvom snagom da su se nokti savijali i pretili da popucaju. — Ona kurva je pobegla, a on nije...

Hanto je uobičajenom mirnoćom posmatrao, bez komentara i bez uzbuđenja. Ili bar to nije pokazivao.

— Idioti! — sipala je psovke devojkica, a njeno inače lepo, fascinantno lice iskrivilo se u grču, a zloba je iz očiju prokapala u svaku njenu boru. — Sve su upropastili! Ona je čitava, a oni su podvili repove... Da li ja to sanjam, Hanto?

— Sve smo videli.

— Pa šta čekaš onda, žuti?

— Vaše naređenje, ledi Blu.

— Zgazi ga! — skoro je vrišnula, proturivši ruku kroz prozor u pravcu ninde.

Hanto pritisnu papučicu.

Gume su prosto zajaukale, kopajući po betonu kao po travnjaku. Prsnulo je na stotinu sitnih kamenčića i peska, i »ferari« je skoro poskočio u prvoj brzini. U drugoj je kazaljka pokazivala osamdeset. S trećom je mogao da probije svaku prepreku, a kamoli krv i meso.

Ali, senka je stajala na svom mestu. S tom razlikom, što je

bila okrenuta licem prema vozaču i plavokosoj gazdarici.

— Budala! — zadihano je cedila reči leđi Blu. — Nema nameru da se skloni? — počela je da se smeje. To ju je skoro usrećilo. — Hanto, hoću da vidim kako leti u komadima, prokletnik! Nagazi! Brže! Brže!!!

Japanac se na to mirno oglašio. Imao je dovoljnu brzinu, a svaki novi kilometar pretio je da ih raznese u paramparčad ako ne budu mogli da skrenu, već produže u zid velike zgrade, ili u stub kandelabra na uglu.

Ninđa raširi ruke, malo savi kolena.

— Ubij ga! — pocupkivala je devojkica.

Hanto stavi nogu na kočnicu.

Više nisu imali nikoga ispred sebe.

Odlepivši se od zemlje kao oprugama izbačen, ninđa je raširenih nogu preleteo krov automobila, dodirujući ga samo jednom vrhovima prstiju.

Našao se na drugoj strani u mačjem doskoku, dok se »ferari« opasno zaljuljao, izbegavajući najbliži stub. Samo vešte i snažne ruke mogle su da obuzdaju pobesnelu mašinu i usmere je na put bez oštećenja.

Više se nisu zaustavljali.

— Jesmo li ga...? — okrenula se devojkica svom vozaču.

— Ne, leđi Blu.

— Ne?! Pa šta je sa njim? Odleteo je?

— Preleteo — ispravi je Hanto.

— Rugaš mi se? Nije on ptica, budalo!

— Ninđa može sve — zaključio je Japanac mirno, pogleda uprtog na put.

Ona se zavalila na sedište. Boja joj se vraćala u obraze.

— Hanto — posle nekoliko časaka mu se obratila mirnijim, skoro slatkim glasom — šta radi ninđa ovde? Mislim: otkud on protiv nas?

Japanac je samo malo podigao ramena, što je značilo da zaista nema pojma.

— Nije on bio slučajno tu — nastavila je da prebira po mislima. — Ili je pratio nas... ili »Ciklone«. Samo ne znam za čiji račun?

— Policija nema takve agente — složi se Hanto.

— Da... osim ako nije neka grupa u pitanju. Ne verujem da smo provaljeni, Hanto.

— Možda, leđi Blu.

— Ona mala drolja, koja petlja s nekom »Ligom obojenih«, suviše je siromašna da najmi neku ovakvu zverku. Ovoga puta je imala sreće — ponovo joj se oči zatamniše — ali sledeći... naša je!

»Ferari« izbi na Kventin Strit.

Hanto uspori. Jutarnji povetarac mrsio je devojčinu kosu i bacao pramenove po licu i vratu, što joj je očigledno godilo. I u tim časovima čuvena ulica bila je živa. Otvoreni barovi i kockarnice smenjivali su se tek u prepodnevnim satima kada su otvarane prodavnice i robne kuće, a noćobdije se družile sa taksistima do svojih konačišta.

Devojka skide sa ležišta minijturni voki-toki i pritisnu dugme. Posle kraćeg šuštanja ton se iščisti i jedan glas se javi:

— Slušamo.

— Mejdžorse, gde ste sada? — upita ona.

— Fort Point.

— Denzel?

— Felipe i Martina su ga smestili u bolnicu. Moraće da ga dobro zagipsaju i zakrpe.

— Budite oprezni — upozori ih ledi Blu. — Neko nas, izgleda, prati...

— Mislite na onog vraga?

— Da.

— Opasan je, ali i mi njega pratimo.

— Šta?!

— Poslali smo Gereta da ga sa »fordom« prati.

— Sam?

— Nije hteo pomoć. Rekao je da će nam se javiti ako nešto više sazna.

— Odlično, Mejdžorse — pohvali ga devojka. — Javi se i ti meni.

— Okej.

Devojka isključi ton. Nekoliko trenutaka je razmišljala o nečemu, a u njene misli Japanac se nikada nije mešao. Malo kasnije, pritisla je drugo dugme, ali iz aparata se niko nije odazvao.

— Prokletstvo! — lupila je šakom po kolenima. — Zašto Magnum isključi ovo kada mi najviše treba?

— Možda je u poslu — primeti Hanto.

— Za svaki posao mora meni da se javi!

Hanto očuta.

»Ferari« napusti Kventin Strit i krenu prema zori na istoku.

Stubovi Golden Gejta nosili su na svojim vrhovima nebo iznad San Franciska...

— Misliš da je lep? — oglašati se ledi Blu, zatvorenih očiju.

Hanto je okrznu pogledom, pokušavajući da shvati pitanje. Onda se uglovi njegovih usana malo razmakoše.

— Nisam mu skidao kapuljaču — reče.

Devojka se nasmeja i protegnu.

— Pričaj mi o nindama — više je naredila nego što je predložila.

— Ne znam mnogo...

— Znam da znaš — podiže glavu i upravi u njega onaj pogled tigrice koja i raspaljuje i razoružava. — On sigurno nije običan pajkan, niti cirkuzant. Dakle?

— Ne znam mnogo, znam malo.

— Dobro, pričaj mnogo o tom »malo« — odmahнула je rukom, vadeći »marlboro« iz kasete u kolima. Zapali i duboko uvuče dim. Ponovo je zatvorila oči. — Imam čudan osećaj — dodala je — da ću ga opet sresti.

— Hanto je nešto slušao, nešto čitao — nadovezao se Japanac, gledajući niz put, dok su širokom avenijom sustizali pokoji kamionet ili šleper. — Ninda je i legenda i stvarnost. Pravi ninda je pravi ninda, ako je ninda...

— Hanto — prekide ga ledi Blu — skрати malo.

— Da, ledi Blu. Ninda je izdanak jamabušija, lutajućih ratnika-sveštenika koji su poznavali zabranjene »crne veštine« i to prenosili s generacije na generaciju. Ninda je poznavalac borbenih odlika, koji je sklon veštinama ne samo snazi, i to pretvara skoro u nauku. Ninda je višestruko obdaren, obrazovan u prirodnim naukama koja je nekada izgledala kao magija...

— Prostije rečeno — prekide ga devojka — ninda je čarobnjak?

— Možda? — flegmatično se složi Japanac. — On je čudotvorac, demon, nevidljivi ubica, mađioničar... Može da nestane u oblaku dima, može da se uzvere uz svaki zid, može da preskoči kola, kuću...

— Hanto — prezrivo ga odmeri ledi Blu — imam utisak da si oduševljen nindom koji nam je pokvario posao?

— Rekli ste da pričam, ledi Blu.

— Više mi se ne sluša — prasnula je i izbacila cigaretu kroz prozor. Onda kao da se nečega priseti, okrenu se prema svom vozaču i skoro mu dotače licem lice. — Hanto, da nisi ti... ninda?

Prvi put Hanto se glasno nasmeja. Istina kratko, ali dovoljno glasno da se i sama devojka iznenadi.

— Pa ti umeš da se smeješ? — primeti.

— Samo se ninde ne smeju — uozbilji se Japanac i vrati lice u malopredašnju letargiju. Izgleda da se brzo pokajao što je iz njega izašlo bilo kakvo drugo osećanje, osim onog koje mu služba dopušta.

Sumiko se trže kada iznad sebe ugleda Lesliejevo osmehnu-

to lice. Zatreptala je i osvrnula se oko sebe.

— Da li sam zaspala? — upitala.

— Mislim da nisi.

— Onda si se ušunjabo po običaju?

Lesli skide sa ramena platnenu torbicu, u kojoj se nalazio i zamotan katana, čija je drška virila na jednom kraju. Sada se nalazio u elegantnom odelu bez boje, sa zelenkastom kravatom.

Spustio je lak poljubac na obraz male, zavodljive Japanke i prešao u drugu prostoriju. Sumiko krenu za njim, vezujući pantljiku oko struka svog kućnog ogrtača.

Prostorija je bila ispunjena velikim radnim stolom, a na njemu se nalazilo tri kompjutera i jedan veći ekran, preko kojeg je mogao da kontroliše kamere u svom skrovitom apartmanu.

— Neko te je pratio? — upitala je Sumiko.

— Da — odgovorio je on i uključio daljinski monitor.

— Dokle?

— Dokle sam ja hteo.

Na slici se ukaza «ford» sa vozačem kome je leva ruka bila istetovirana nekom životinjom. Nosio je prsluk. Imao je brkove, a okretao se više puta oko sebe, kao da ne zna šta bi bilo najbolje da uradi sa sobom.

— Ostao je ispred podzemne garaže — reče Lesli — ali ne može unutra bez šifre.

— Možda će motriti?

— Možda — osmehnu se čovek — a možda ja to i hoću.

— Imam osećaj da si bio na tragu — primeti Sumiko. — Imam osećaj da je to tek početak?

— Imam osećaj da bi mi ponudila dobro piće sa dosta leda — dotače joj on nos prstom. Onda skide sako i zauze stolicu ispred prvog kompjutera. Nekoliko minuta je prebirao po slovima tražeći neke podatke.

— Nemam još sve — promrmljao je i isključio ekran. — Možeš da okreneš Li Denga?

Sumiko nabra obrve.

— »Zmajeva ćelija« tek sada počinje da se odmara — primeti ona. — Ali... Li Deng je još sigurno na nogama. Šta hoćeš da saznaš?

On joj pruži komad papira sa nekim brojevima.

— Šta je ovo? Telefon neke tvoje noćne prijateljice?

— Sve je moguće — pokušao je da bude zagonetan i da izmami iz nje tračak ljubomore s jutarnjom kafom. — To je broj kola... koja su htela da me zgaze. Neka sazna čija su.

— Zar to ne bi policija mogla da...

— Nisu to obična kola — reče on. — Neću da izazivam podozrenje.

Sumiko priđe telefonu, pritisnu nekoliko puta po brojačniku i prinese slušalicu uhu, sklanjajući val svoje crne kose u stranu.

— Li? — počela je da cvrkutiti. — Sumiko ovde... Treba mi mala usluga? Koliko mala? Pa, manja od tvoje trbušine, staro zakeralo...

Lesli se vrati do trpezarije, otvori frižider i nađe sebi nekoliko kockica leda. Potom ih stavi u čašu i iz bara, na dnu velikog ormara sa knjigama, izvuce bocu »čivaza«. Nekoliko časaka je okretao čašu, sa uživanjem osluškujući udaranje kockica leda o stakleni obim.

Sumiko mu je već bila za petama. Nehotice ili ne, rastvor na njenom lakom, providnom ogrtaču se rasklopio i pokazao par lepih, vitkih butina i listova.

Bez mnogo razmišljanja, ali ipak sa urođenom istočnjačkom nenametljivošću i oprežnošću, Sumiko se namesti preko Lesliejevih nogu kao mačka spremna da prede i da se mazi.

On stavi čašu na pokretni sobni stočić.

Pošto su izmenjali nekoliko poljubaca, on se izmače i zagleda joj se u oči. Naravno, Japanka je izbegla direktan »sudar« pogleda, pa mu iza vrata

namesti lice i jezikom mu zagolica uho.

— Postoje dva razloga da prestaneš — reče on.

— Koji su to?

— Prvi je Tabasko Pit. On uvek dođe u nevreme.

— Znam — uzdahnula je devojka. — Ipak sam zaključala vrata iza tebe.

Lesli se nasmeja, otkopčavajući kragnu i olabavljujući čvor kravate.

— A drugi? — upita s ljupkim cinizmom ona.

— Drugi? Ah, da, drugi razlog je telefon.

— Telefon?

— Da, telefon. Samo što nije zazvonio. Osećaš li?

— Ne, to se ti samo izvlačiš, sram te bilo...

Ipak, telefon se javio, diskretnim ali reskim zvukom dao je za pravo Lesliju, na šta je Sumiko samo napučila usta i tobože ljutito okrenula glavu.

— Telefon je za tebe — reče Lesli.

— Za mene? Kako to možeš da znaš? — Sad je već istinski bila iznenađena.

— Da se kladimo?

Ona ode do ugla i podiže slušalicu. Nekoliko časaka je samo slušala, nabranih veđa. Onda se osmehnula, klimnula glavom više puta kao da se pozdravlja sa nekim ispred sebe — i najzad se oglasila:

— Hvala ti, Li.

Lesli raširi ruke.

— Šta sam ti rekao? — upila.

Ona se podboči. Pokušala je da sakrije osmeh, ali sve je to malo vredelo u tom trenutku.

— Pošto sve znaš — dobacila je — reci kome pripadaju ona kola?

— Nemam nameru da te više sekiram — odgovori on. — Znam, ali volim da mi ti to kažeš. Hoćeš li?

— Lepo me moliš?

— Ne.

— Li je proveravao... i rekao je da kola pripadaju Konzulatu Kolumbije u San Francisku.

— Kokain — samo je rekao Lesli.

— To je opasno — primeti Sumiko. — Sve što je vezano za drogu je opasno. Misliš da su počeli i ovde da stvaraju svoj ogranak?

— Ne stvaraju, već ga imaju.

— Gde?

— To tek treba da otkrijemo — odgovori on. — Ako su kola Konzulata u blizini onih motordžija, onda se to može povezati. A ako je u onom »fordu« dole jedan od njih, onda se i ja u to povezujem. Biće nezgodno ako je i policija u to umešana.

— Šta sada nameravaš?

— Vreme je da vežbam.

I on skide košulju, pantalone i cipele. Sve to složi u ormar, odakle izvuče beli kimono i nunčake.

Sumiko više nije imala šta da traži i da pita. Lesli Eldridž imao je svoje vreme koje je posvećivao samo sebi, svojim duhovnim i telesnim meditacijama. Pošto je njegov život zavisio od njegove veštine, morao je svakodnevno da vežba kako bi svaku tehniku doveo ili održao do savršenstva.

Ovoga jutra, bez obzira što cele noći nije sklopio oka, američki ninđa se nije lišavao svog programa. Izašao je na prostranu terasu na vrhu zgrade, udahnuo vazduh i bacio pogled na Zaliv, na čijoj su se površini ljeskala prva naranđasta svetla zore.

Zamišljeni protivnici sa mačem? I za to je potrebno primeniti posebnu tehniku, brzinu i mobilnost. Protivnik sa mačem, bezbol-palicom, sabljom, puškom uhvaćenom za cev... Sve je to bio život, ili, bolje rečeno, ivica života i smrti kojom se kretao dvadeset četiri časa dnevno.

On podiže levu nogu, skupi je u kolenu kao da želi da izvede skok, ili let.

Svi mišići, od stopala do ramena bili su mu napregnuti i podređeni njegovoj volji. Bio je to početak specijalizovanih pokreta koji se koriste u nin-

đucuu. Nazivaju se tai (telo), sabaki (odbaciti ili skloniti se) i vaza (tehnika). Taj termin je označavao osobu koja je u stanju da izbegne svaki napad hladnog, kratkog ili dugog oružja, osobu koja mora da poseduje brzinu i mobilnost stečenu stalnim vežbanjem, intenzivnim treningom, nadljudskom upornošću i fizičkim samouništenjem.

Znao je tri načina veštog izmicanja pred udarcima: tobi-vaza, taore-vaza i toaši-vaza.

Tobi-vaza uključuje skokove i preskoke, uključujući pri tome i udarce nogom, unapred, bočni, kružni i udarac kolonom.

Za tobi-vazu posebno su bitne snažne noge, koje se pre toga oblikuju trčanjem i preskakanjem konopca, istezanjem mišića i tetiva. Sensei Tanaka preporučivao mu je vrstu istezanja koja podrazumeva nožni list i ahilovu tetivu: ispruženim šakama se osloni na zid, a telo nagne pod uglom od 45 stepeni, pri čemu stopala ne podiže sa tla!

Bila je to vežba koja izmamљуje dosta grča i napora, ali se od nje ne odstupa sve dok ne postane navika. Posle toga telo se polako nagine napred. Ponavljanjem tih pokreta donji nožni mišići postaju čelične strune.

Lesli je to izvodio savršeno mirno i lako. Kao da telo ne pripada njemu, nego njegovoj senci koju ništa ne boli i kojoj je sve svejedno. Završavajući taj ritual, seo bi, prekrsio noge i sastavio dlanove, dotičući čelo vrhovima prstiju. U toj pozi ostao bi čitavih pet minuta, bez reči i bez ikakvog znaka zadihanosti. Njegove misli, njegov duh smirivao je organizam i dovodio na početak: u najbolji red i mir.

Posle toga se posvetio ravnoteži, koja je od suštinske važnosti. Jer, neuravnotežen udarac nogom ne samo što nema dovoljno jačine već može i da promaši cilj i da osoba koja ga usmeruje izgubi ravnotežu i otkrije se protivniku za kontra-akciju.

Udarac nogom u visoke, srednje i niže ciljeve jedan je od elementarnih odlika ninđe. Za trening takvog udarca, sporog ali nikako nesigurnog, naglasak se stavlja na snagu. Prvo treba skupiti nogu i koleno podići što više. Prilikom zadanja udarca, noga se ispravlja u željenoj visini, a potom vraća u prvobitni položaj.

To je uvežbavao sa najmanje trideset udaraca nogom dnevno, po deset za svaki nivo. Čim se postigne potrebna ravnoteža, povećavao je brzinu udarca do nevidljivosti.

Treniranje stavova je takođe bio deo treninga, jer je doprinosilo poboljšanju ravnoteže. Različiti stavovi zahtevaju različiti raspored telesne težine: ili je ravnomerno raspoređena, ili sav teret pada na zadnje noge, ili proporcionalno 70:30 na zadnje i prednje noge. U uvežbavanju, o tome se i te kako vodilo računa, da bi sve kasnije postalo navika i rutinski obavljalo u svakoj fazi treninga. A stavovi i rad nogu smatraju se osnovom u većini borilačkih veština.

»U pojedinačnoj borbi možeš pobediti ako vladaš svojim telom i duhom«, govorio je sensei Tanaka, »i, ako zatim ugrabivši trenutak opuštanja neprijatelja, napadneš snažno i brzo, preduhitrivši ga. Dakle, možeš neprijatelja zaraziti dosadom, nepažnjom i prividnom slabošću«.

Možda bi ranije Leslie Eldridž ponavljao mnogo mudrih saveta i izreka sensei Tanake, ali sve je to već bilo utkano u njegov mozak i krv. Nije mu bila potrebna takva i slična misao u borbi. Sve je to otkucavalo u podsvesti i pretvaralo se u odgovarajući pokret, udarac... u smrt.

Ne mareći za sitne graške znoja, on ponovo prekrsti noge i sede na pod i sklopi dlanove.

Nebom je kružio helikopter.

Nije bio policijski, već snežnobelo obojen, sa dve plave paralelne trake na trupu i velikim slovom »C« na repu.

On spusti dlanove na kolena.

Onaj poznati osećaj iznenađanja se pojavio u njegovoj podsvesti.

Haragei!

Ono što se u običnom životu naziva šesto čulo, kod ninde je bilo razvijeno do savršenstva. Mukotrpnim učenjem usavršio je čulo često pouzdanije od onih pet na koje se čovek oslanja u svakodnevnom životu, čulo za opasnost.

Lesli odsečnim pokretom zateže crni pojas i podiže se.

Helikopter je napravio luk iznad zgrade, usporivši kretanje. Sada se nekoliko trenutaka zadržao u vazduhu da bi potom krenuo naniže.

Spuštao se bočno; vrata su mu bila otvorena, a na njima se nalazio čovek u poluklećem stavu.

To je moglo da znači samo jedno.

Više nije bio pod prismotrom ispred ulaza, sada su ga »pokrivali« i iz vazduha! Očigledno da su ga uzeli ozbiljnije nego što se nadao.

On se baci na obe šake. Noge su mu, jedna za drugom, krenule uvis i tako, praveći »zvezdu«, u poslednjem času izbegao rafal automatskog oružja.

Meci su zadobovali kao ledene grudvice grada po limenom krovu, praćeni reskim ehom zvižduka. Od kućice za stepenište delilo ga je samo nekoliko koraka. I, dok se letelica uzdizala prema nebu zaklanjaću elisama krug ogromnog sunca, spremajući se za novi zaokret nadole, Leslie se osvrnu oko sebe.

Uz ivicu zida koji je opasivao krovnu površinu, ugledao je nekoliko metalnih cevi.

Izabrao je najdužu, odmerio je u šaci, a onda podigao glavu. Helikopter se vraćao. Posada u njemu očigledno nije odustajala. A što se njega tiče, nije imao nameru da ih pusti tek tako da mu obleću oko glave i oko zgrade kad im se prohte.

Držeći šipku kao koplje, savijenih kolena, Leslie Eldridž je očekivao letelicu. Ovoga puta spuštali su se najniže koliko su smeli, a da pri tome ne zakače neki deo krova. Morao je dobro da hitne. Dobro i daleko, u skoro suludom uverenju da će njegove moždane vibracije dosegnuti do celog tog kruga oko mašine i zdrobiti u njima sve!

Opet su pripucali, ali on više nije uzmakao. Kao da je prkosno čekao da se taj olovni tovar izruči tik uz njegovo telo i odskakuće u vazduh, do susednih zgrada, do mora ako je to predodređeno.

Žile na vratu mu nabreknuše i dosegoše svojim krajićima do samih obrva i čela. Donji kraj šipke obuhvatio je desnom šakom i zabacio iza leđa.

Senka helikoptera skoro ga je celog prekrivala.

On ispruži ruku svom silinom.

Desna ruka nekoliko časaka ostala je u vazduhu, dok se iz šake, iz prstiju, isklizavala metalna šipka i hitala put neba. Huk elise prekrpio je krik koji je ispuštao iz stomaka, a njegov pogled prosto je usmeravao duguljasti predmet na mesto koje je želeo.

Među elise!

Prasak i... umesto da je odbace, elise još nekoliko puta prihvatiše šipku u svoj zahuktali, moćni zamajac. Onda je nešto otpalo, jedan deo je prosto odskočio uvis poput komada kartona i zalepršao vazduhom.

Mašina se zaljulja i zaklati.

Leslie nije imao želju da sačeka i vidi hoće li pilot uspeti da je izvuče van grada, ili će se svi zajedno strmoglaviti u neki plamen podno najbližih nebodera.

U nekoliko skokova se našao u liftu. I, dok su se pola minuta kasnije vrata otvarala, našao se ispred cevi revolvera.

U magnovenju je uspeo da obuzda hiraken, udar zglobo-

prsta u meke delove tela, kao što su oko ili grlo.

— Pit? — samo je rekao.

— Sto mu... skoro sam opalio — odvali Tabasko preko jezika kao da su mu reči džakovi sa peskom. — Da li sam čuo gore pucjavu?

— Jesi — klimnu glavom Leslie.

Snažni, mišićavi Tabasko Pit, sa većito istim plavim čupercima kose, u izlizanim farmericama i ispranoj mornarskoj majici, spusti revolver i zadenu ga za kaiš na leđima.

— Šta se dešava? — pitao je, držeći dugi korak sa Lesliejem. — Sumiko mi je rekla da si otišao gore, a onda smo čuli helikopter i rafale...

— Jesi li primetio nekoga ispred ulaza u garažu? — prekidalo ga ninda.

— Jedan »ford«, mislim...

— Šta još?

— Dva blesava tipa na motorima, kao da su potomci iz drugog svetskog rata.

— Možeš li da im odvratiš pažnju nekoliko minuta? — pitao je Leslie.

— Mogu i celu večnost, ako treba. Jesu li oni iz kartela droge?

— Brzo ćemo saznati, ortak.

Leslie je u svojoj sobi zbacio kimono i uleteo pod tuš. Sumiko nije progovorila ni reč, ali je znala šta treba da mu pripremi. Tabasko Pit ovog puta

nije skretao pogled prema frižideru, gde se obično nalazilo pivo. Prišao je prozoru i nezainteresovano pogledao prema drvoredima u Ulici Lombard. A onda je nešto sevnulo u vazduhu. Nije stigao ni da se začudi kad je odmah zatim eksplozija protresla taj deo grada. Na ulicama ljudi su panično počeli da se sklanjaju u prolaze i prodavnice, a vozila kočila, izazivajući lake sudare.

Plamena lopta počela je da juri prema zemlji.

Srećom, pala je u deo parka. Ponovo je eksplodirala, a onda je gust dim obavio okolne zgrade. Kontura prepolvljenog helikoptera delovala je stravično u gradu koji je počeo da živi punim srcem.

Zavijanje sirena počelo je da se sliva i stapa iz nekoliko pravaca.

Leslie stade do Pita.

— Izveštaj nema ko da podnese — rekao je.

— Ja ostajem — više je zaključila nego potvrdila Sumiko.

— Za sada — kratko se složio Leslie i poljubi je u nos.

Par minuta kasnije našli su se na ulici.

Vozač »forda« bio je istinski uporan. Stajao je na istom mestu, sa telefonskom slušalicom ispod šake, budno motreći na ulaz velike garaže.

Zaklonjeni iza kioska sa novinama, Leslie i Pit su procenji-

vali situaciju. Dan je uveliko započinjao i svako izazivanje gužve i incidenta bilo je nepreporučljivo. Prema tome, morali su da rade munjevito.

Geret, momak u »fordu«, pačio je cigaretu ne skidajući pogled sa garažnih automatskih vrata. Ako su neka kola i izlazila, pažljivo je posmatrao model i boju, a onda i samog vozača. To je mogao pedantno da učini jer svako vozilo je, po izlasku iz garaže, moralo da zastane i propusti vozilo na glavnoj aveniji, a tek u zgodnom času da se uključi u kolo-nu.

Nešto dalje, dva momka u kožnim dronjama i sa oznakama kukastih krstova, medalja i činova ko zna kojih vojski planete, stajali su kraj svojih motora tipa »Harli Dejvidson«, s nekim dodacima koji nisu ništa uticali na brzinu, valjda su predstavljali nekakve ukra-se.

— Pite, tamo su dvojica — pokaza ninda na motocikliste. — Skreni im pažnju, zadrži ih ili...

— Ili da ih odvučem negde?

— Mnogo je sveta okolo.

— Ti samo kreni svojim putem — nasmeja se mišićavi prijatelj i zavuče šake u džepove svojih »dizelki«. — Ko ih se bude sećao, moraće da okreće telefone bolnica u San Francisku.

— Ja ću izaći kolima — reče Lesli. — Očekujem da onaj momak krene za mnom. Pre toga ću nekako da mu »zakachim« mikrofon, želim da čujem sa kim kontaktira.

On lako dotače Pita po ramenu i prosto »ispari« među prolaznicima. Tabasko protegnu ramena i krenu prema »Čiklonima«.

Naravno, njegovo izoštre-no čulo odmah je osetilo da u njihovim cigaretama nije zavi-jen duvan.

Šta su oni tu radili ili na šta su motrili, verovatno ni sami nisu znali. Pit je pretpostavio da drže na oku tipa u »fordu« i da će na njegov znak zajahati mašine i krenuti u pratnju kao ispomoć.

Momak sa bradom i kačketo-m stajao je lako oslonjen o sedište svog motora. Imao je crnu, sljuštenu jaknu iskićenu raznoraznim značkama i bedževima, a oko vrata jarkocrvenu maramu dezeniranu crnim kukastim krstićima. Nosio je takođe kožne uzane pantalone uvučene u čizme. Sa unutrašnje strane leve »sare« Pit je odmah primetio dršku bovinog-ža.

Drugi momak sličnih godina i građe, ukrašavao je glavu i proređenu dugu kosu kapom koju su nekada nosili vojnici Konfederacije. I obod i sve okolo bilo je načičkano raznim

značkama; nosio je debeo prsluk od teksasa i samo majicu bez rukava. Za kaišem pantalo- na napadno je virio kraj lanca sa metalnom kuglom. Pantalo- ne su mu bile sa strane pro- štepane resama na »indijan- ski« način, navučene preko či- zama od kojih su se najviše videle visoke potpetice.

Tabasko Pit priđe sasvim bli- zu, razgledajući motore. Njih nije udostojio pogleda, ali su zato oni njega fiksirali, s po- dozrenjem ali i sa prezirom.

— Da li se vi uopšte kupate, momci? — upitao je glasno Pit, zagledan u prošireni, nik- lovani deo auspuha.

— Je l' ti to nešto reče? — upita bradati, podižući straž- njicu sa sedišta motora.

— Kažem da smrdite na ova- ko lepom jutru.

Obojica izmenjaše poglede.

Momak u teksas-prsluku po- kaza palcem iza sebe, što je bio rečiti znak da ne reaguju, već da ostanu na poverenom zadatku.

— Obidi! — kratko mu do- baci bradati i nasloni se po- novo na sedišta.

Tabasko malo uvuče glavu u ramena i stvarno ih obide, ali tako da se nađe licem u lice sa obojicom.

— Ko je od vas dvojice jači? — opet je postavio pitanje.

— Rekoh da obideš — ner- vozno će bradati. Više nije ma-

rio za kompanjona koji je, oči- gledno, imao bolje živce.

— Važi, ali prvo da saznam — odgovori Pit.

— Nadi telefonski imenik — odbrusi ovaj.

— Bacite kocku — predloži Pit — pa odlučite ko je od vas dvojice jači.

— A zašto, recimo? — isceri se momak u kožnom komple- tu, gazeći petom opušak svoje cigarete.

— Pa, onog jačeg ću odmah da prebijem, a onaj slabiji mo- že da pobegne neozleđen.

Pogledali su se ponovo, u nedoumici. Verovatno su po- mislili da imaju posla s nekom budalom. Jer, onaj ko izaziva »Ciklone«, i to usred dana, si- gurno nije pri čistoj svesti.

— Frenk, momak je dilkan — dobaci mu prijatelj. — Ne upuštaj se u razgovor.

— Znači, ti si Frenk? — na- smeja se Pit i ščepa ga za vrat. Stisak je bio tako strahovit da ovaj samo iskolači oči i praća- knu se nogama u vazduhu.

Dižući ga uvis samo levom rukom, Pit je njegovom kom- panjonu tako sledio udove, da je ostao paralisan tim prizo- rom, široko otvorenih usta.

Istovremeno, Tabasko mu desnom rukom vešto izvuče nož iz čizme.

Čovek je došao do malo da- ha tek kada je osetio tle pod nogama i olabavljen stisak Pi-

tovih gvozdених прстiju. Ali, umesto, reći, mogao je samo da krklja i ispušta šišteće zvuke.

Za to vreme, njegov drugar se mašio opasača za koji mu je bio zadenut lanac sa metalnom kuglom. No, ostao je samo na tome. Kolebao se: da brani Frenka, ili da ostane miran i čeka znak iz »forda«.

Kako je u tom kolebanju prošlo dosta vremena, bio je nemi svedok Pitovog zadovoljnog sećenja guma na »Harli Dejvidsonu«.

No, ni tu nije bio kraj.

Dok je Frenk dolazio sebi, klečeći na asfaltu nadomak mnogih prolaznika koji su se pravili da ne vide ili su ih samo okrznuili pogledom — Pit sa obe ruke izlomi i iskrivi cevi za odvod gasova iz snažnih motora.

To je već bilo previše. Momak u teksas-prsluku izvadi lanac i zamahnu.

Pit mu mirno ščepa zglobov, malo uvrnu, a onda raspali pesnicom tako da je odskočio u vazduhu i glavačke se stropoštao uz svog pridavljenog partnera.

U tom času, Lesli Eldridž je izlazio iz garaže u »kadilaku«.

Nije bilo dvoumljenja: to je bio on!

To lice, te oči... Čak i u praskozorju ovog dana, dok je napuštao mesto masakra uskačući u svoja parkirana kola, Geret je dobro zapazio lice koje je izronilo ispod svilene kapuljače. Nalazio se parkiran u senci, skupljen za volanom svog staromodnog »forda«, i bio je svedok neverovatnog obračuna u kome je jedan jedini čovek do nogu potukao grupu dotle neprikosnovenih, zastrašujućih članova bande »Ciklona«.

Imao je, možda, sreće da ne bude primećen. Jer, ninda se dokopao svog »kadilaka« kao da je sleteo sa zvezda! Prvo je preleteo »ferari«, lepo je to video rođenim očima, a onda se izgubio u tami, da bi posle nekoliko sekundi bešumno izronio niotkud!

Širom otvorene oči Vila Gereta upile su tu scenu u najsitnijem detalju: skok, zbacivanje kapuljače, gas... i oblak prašine i dima.

Uspeo je da se otrgne iz omljenosti i uključi motor »forda«. »Kadilak« nije žurio, pa je mogao da ga ima na oku sve dok se nije sa Bulevara Kalifornija izdvojio poprečnom ulicom prema novom delu, sa modernim naseljem apartmana i parkova.

Dok je telefonom tražio dalja uputstva, Vil Geret je obaveštavao na kojoj se lokaciji

nalazi i da je prepoznao čoveka koga je čekao. Rekli su mu da čeka... i da ga prati ako krene negde u toku jutra. Kao ispomoć, poslali su mu dva »Harli Dejvidsona« koje su vozili Frenk Kostelo i Berni Hokenmajer. Oni bi mu se pridružili u daljem praćenju.

Sada nisu mogli, zaista!

Morao je da se osloni na sebe, pod uslovom da ne bude primećen. Jer, čovek koji je sabljom mirno komadao njegove prijatelje ne bi prezao da slično učini i sa njim ako oseti da je ugrožen.

Na rezak zvuk ispod volana Geret pruži ruku i podiže slušalicu.

— »Amazon« ovde. Gde si?

— Raskrsnica kod »Olimpa«.

— Imaš ga na oku?

— Da — potvrdi Geret, primetivši iznenada da mu se dlanovi znoje. Bio je to loš znak.

— Šta sada?

— Prati ga dalje — govorio je prigušen, ženski glas.

— Ali, sam sam — spomenu on. — Frenk i Berni su onesposobljeni...

— Čuli smo! — prekide ga glas. — Ako iziđe na aveniju, približi mu se. I likvidiraj ga!

— Ja?! — skoro se zagrcnu Geret. Kroz glavu mu munjevitoprođe noćasnji film svega što je video i ovo naređenje mu se nije dopadalo. — Ne mogu sam...

— Moraš! — srdito je čuo s druge strane. — Angažovali smo helikopter da ga uništi, ali taj đavo je sredio i helikopter, ne znamo kako! Čuješ li nas? Izgubili smo još dva čoveka, idiote! Moraš ga ubiti!

— U redu — smrknuto će Geret.

— Imaš li revolver?

— »Uzi«...

— Još bolje! Javi se čim obaviš. Neka to bude brzo, a onda dodaj gas i beži.

Geret prekide vezu i promrsi nekoliko psovki kroz zube. Lako je njima odande reći šta raditi, trebalo je to ovde obaviti, između stotina vozila u jednom pravcu, pod budnim okom policijskih i saobraćajnih patrola!

Ali, nije smeo da odbije. To bi u svakom slučaju značio kraj za njega, sigurniji kraj nego ishod svega ovoga što su mu »uvalili« da obavi. Možda je ovde imao šansu da preživi, ali ako ne izvrši naređenje šanse su bile nikakve.

Pogledao je u retrovizor.

U koloni iza njega nije bilo rotacionih svetala policije.

Morao je da se prestroji u kolonu levo, kako bi na zgodnom mestu mogao da stane u bok sa »kadilakom«.

Sve je moralo da se odigra brzo, mnogo brže nego što se može zamisliti. Nije smeo da dozvoli sebi luksuz da ga žrtva

»oseti« i da izvede neki trik i umakne. Ili ga se jednostavno otarasi!

Rastojanje kao da se produžavalo u večnost. Na sledećem semaforu dvojica kola su skrenula na treću levu traku, pa je dobio u prostoru, nadajući se da će »kadilak« produžiti u istom pravcu. Motrio je na njegove migavce, no nisu se upalili nijednom.

Geret iz pregrade pažljivo izvuče »uzi«, stavi ga na sedište do sebe i otkoči. Bio mu je nadohvat, tako da ga je jednom rukom mogao lako podići, usmeriti i izručiti rafal u toku vožnje.

Sad je mogao bolje da osmotri čoveka koga je pratio. Lice mu nije video sasvim jasno, ali se nazirao profil: kratka crna kosa i preplanula koža kakvu i u sezoni i van sezone imaju sportisti ili elegantni, negovani poslovni ljudi. Šta je od toga bio nepoznati? Bila je to za njega tajna. Tajna koju je morao da pošalje u pakao. Tajna od koje je cela organizacija počela da strepi i da ubrzano radi na njenoj likvidaciji.

U jednom trenutku pomislio je da dohvati telefon i da javi da mu je žrtva umakla. Ali, odustao je odmah od toga. Ne bi mu poverovali.

Kamionet ispred njega počeo je da usporava, a »kadilak« da izmiče. Pogledao je u

spoljni retrovizor. Imao je taman toliko vremena i toliko mesta da munjevito skrene, pretekne kamion i postavi se ispred njega, paralelno sa žrtvom.

Gume su zaškripale, neko je sa strane zasvirao opominjući. Ne hajući za to, Pol Geret ispravi svog »forda« i ulete u svoju kolonu.

Sada su već zaista bili jedan pored drugog.

Pogledao je ispred: na semaforima je zatreptalo zeleno svetlo nekoliko puta. Morali su da stanu. Obojica.

On spusti šaku na svoj kratki automat.

U sebi je izračunao kada bi se zeleno moglo ponovo upaliti. Pre toga, možda sekundu samo, mogao je da izruči smrtonosni tovar u »kadilak« i da pritisne gas.

Okrenuo je glavu.

Čovek ga je već posmatrao pogledom s kojim se do tada nije sreo. Kakve su to oči bile? Kao da su imale pipke i hvatale ga za gušu. Njegovi prsti se grčevito stisnuše oko kundaka »uzija«.

Čovek tada stavi u usta cigaru.

Cigaru?

Geret nije bio siguran da takva cigara postoji. Duža nego obične... i šuplja!

Dok mu je do svesti dopirao tračak sumnje, već je bilo kasno.

Iz šuplje cevi već je poletela iglica smočena u otrov. »Fukibari«, veština upotrebe duvaljki za izbacivanje iglica, ovoga puta je bila demonstrirana na upornom nindinom pratiocu. Dotle zgrčeni prsti na oružju odjednom se ukočiš.

Glava Pola Gereta klonu na upravljač.

Pri tome je pritisnuo sirenu.

Zeleno svetlo se upalilo i sve su kolone krenule osim jedne, na čijem se čelu nalazio staromodni tamnozeleni »ford«.

Ostali vozači u koloni iza njega uzalud su svirali.

Pol Geret nije uopšte mario za njih.

U stvari, nije više mario ni za šta.

Boing kompanije SAS spustio se na aerodrom San Franciska kasno popodne.

Dok su aerodromska vozila užurbano kružila okolo i cisterna »Er totala« prilazila da trup dopuni gorivom, kolona putnika strpljivo je u redu čekala rutinski pregled carinika.

Visoki, elegantni tamnopusi čovek s tamnim naočarima nosio je crnu, diplomatsku tašnu, privezanu lančićem za zglobe leve ruke.

Samo korak iza njega nalazila su se dva neupadljiva tipa, čiji je zadatak bio da motre okolo i obezbeđuju slobodan prolaz čoveku ispred sebe.

Carinik je letimice pogledao diplomatski pasoš i klimnuo glavom.

To je bilo sve. Mali, ironični smešak razlio se po licu diplomate dok je stajao na pokretnoj traci koja je vodila prema izlazu. Torbu nisu ni pogledali, a kamoli otvarali. On izmenja kratak pogled sa svojim pratiocima. Obojica su bili omanji, snažni, nabijeni mišićima i, verovatno, holsterima ispod pazuha gde su virile drške revolvera u futrolama.

Visoki čovek imao je kratku, sasvim kratku kovrdžavu kosu, malo spljošten nos i široka, mesnata usta. Bela košulja još više je isticala njegovu put. Uzano šiveno karirano odelo činilo ga je vitkijim i višim nego što jeste. Dok je vadio iz džepa »kamel«, jedan od pratilaca mu prinese upaljač. On ugleda na zidu svetleći natpis »Ne pušiti«, uvuče jedan dim, a potom baci cigaretu. Drugi pratilac je ugasi petom.

Dok su napuštali aerodromsku zgradu, na parkiralištu ispred čekao ih je crni »mercedes«, sa otvorenim vratima. Čovek tamne kože, u zagasitozelenoj uniformi, s crvenom trakom na pantalonama i šap-

kom zlatnog oboda, stajao je u stavu mirno.

Malo dalje, pored parkiranog »ferarija«, stajala je plavokosa devojkica, u dugoj haljini sa tankim bretelama i izrezom iza kojeg se naslućivala prava vatra. Haljina joj je bila kao salivena, isticala je svu lepotu i proporcije struka, kukova i grudi. Ispod njenog ruba ukazivale su se elegantne cipele od srebrnog laka. Na kosi — velika plava ruža, a ispod kose dva zelena oka kao dva slapa Nijagare.

Tamnoputi diplomata zastade.

Prišao je devojkici i stavio usne na njenu ispruženu nadlaničnu.

— Ledi Blu — oslovi je dubokim glasom — da li ste dobro?

Ona se osmehnu, ali veoma kratko.

— Senjor Kordobes, dobro sam... ali problema ima.

Njegovo lice ostade za trenutak ukočeno. Onda ponovo poprimiti ljubazan izraz.

— Ništa posebno? — upita.

— Za sada.

— Da porazgovaramo o tome kasnije?

Sa zadovoljstvom.

— Pratite me.

On sa telohraniteljima uđe u »mercedes«, dok se devojkica pridruži Hantou.

Malo kasnije, oba vozila slika su se u reku automobila.

— Senjor Adolfo Kordobes — javi se Hanto posle kraćeg ćutanja — izgleda veoma zadovoljan.

— Neće biti kad sazna za poslednja dvadeset četiri časa — procedila je devojkica.

— Misliš da je u torbi ono...?

— Gledaj ispred sebe, Hanto — prekide ga ona nervozno. Japanac slegnu ramenima.

Vožnja se приметно usporavala.

Hanto proturi glavu kroz prozor. Koliko je mogao da zaključi, kojih nekoliko stotina ispred vozila su se skoro naslanjale jedno na drugo. Nešto ih je verovatno gušilo. Nešto se isprečilo.

— Šta je to? — upita devojkica.

— Gužva — odgovori Hanto.

— Kakva gužva? Samo prati Kordobesa.

— Da, ledi Blu.

Međutim, posle stotinak metara sasvim su stali.

Jedan policajac na motociklu nekako se promigoljio između njih, puštajući prodoran zvuk sirene. Iz vozila su počele da se promaljavaju glave, čuli su se odlomci razgovora, neko se vraški ljutio, neko je već izašao napolje i kriveći vrat proveravao uzroke zastoja.

Mnogi nisu verovali svojim očima!

— Hanto — nestrpljivo će plavokosa u »ferariju«. — Šta sada gledaš?

— Slonove, leđi Blu.

— Slo... — oči joj ljutito sevnuse. — Ti to mene...? — zatim istegnu vrat. Oči joj se raširiše od iznenađenja. — Pa to su stvarno slonovi? U centru? Šta je ovo?

— Zakrčen saobraćaj — odgovori Hanto i ponovo zauze mesto za volanom.

Neopisiva gužva napravila se samo za minut.

Nekoliko traka auto-puta prosto je zamrlo. Vozači su pokušali da sirenama oteraju ogromne životinje, ali oni su mirno i dostojanstveno stajali i s vremena na vreme podizali surle.

Dva velika slona, sa ukrasnim ljuljaškama na leđima i kružnim, šarenim »kopicama« između džinovskih ušiju, hrabro su se suprotstavila kolonama automobila, dok je jedan saobraćajac pokušavao da ih vikom skrene. Bilo je uzalud. Čovek se hvatao za glavu, ali trenutno je bio bespomoćan.

Na svakom slonu sedeo je po jedan sićušan, neuhranjen dečacić, sa belim turbanom na glavi i širokim, posuvraćenim gaćama između nogu.

I oni su vikali, ali to već niko nije razumeo. Gurkali su slonove štapićima ispod sebe, ali životinje uopšte nisu htele

da se sklone, naprotiv. Krenule su prema vozilima. Neki od vozača dodavali su gas da izbegnu kaos i preko ivičnjaka i travnjaka predu na drugu stranu. U tom pokušaju, naravno, stradali su branici, migavci, farovi i prednja limarija.

Crni »mercedes« koji je vozio tamnoputog diplomatu bespomoćno je stajao priklešten između išarane »bube« sa bušnim krovom i »landrovera« sa petočlanom porodicom.

Pištaljka nesrećnog saobraćajca gubila se u kakafoniji sirena, trubljenja slonova i urlanja razdraženih vozača. To je, izgleda, počelo da utiče na dotle dostojanstvene potomke afričkih savana.

— Ovo je ludo — počela je da se nervira devojka, osvrćući se na sve strane. — Ovo je neverovatno!

Japanac više nije komentarisao.

Plavuša odjednom razrogači oči.

— Oni... idu na nas! — prošaputala je.

Vozačeve šake samo se čvršće obaviše oko volana.

Jedan za drugim, slonovi su, gegajući bokovima, počeli da se probijaju prema vozilima ispred njih.

Dečaci koji su ih jahali, nešto su vikali, mlatarali rukama, okretali se, a onda bi polegali zauzimajući takav polo-

žaj koji bi im garantovao što manju mogućnost da skliznu dole i nađu se pod nogama zahuktalih životinja.

— Mora da su pobegli iz nekog cirkusa — mrmrljala je leđi Blu. — I to baš sada! Baš ovde! Pa to... to...

— Kao da nije slučajno — dovrši njenu misao Hanto.

Ona se odjednom ukoči.

— Šta?! — skoro je vrisnula. — Šta si to rekao? Šta si hteo da kažeš, prokleti japanski gade?

Ali, nije bilo vremena za odgovore.

Prvi slon se odjednom podigao na zadnje noge. Smežurane, skorele noge sa debelim zatupastim stopalima ustremile su se prema krovu šarene »bube«. Čovek koji ju je vozio, na vreme je iskočio napolje, padajući na tle i puzeći četvoro-noške na drugu stranu.

Zatim se krov ulubio kao da je od kartona.

Dok je iz krša izvlačio jednu nogu, slon je povukao ostatak krova i načisto ga dokusurio. Obe surle životinja, kao na dati znak, podigle su se uvis i pustile otegnut, skoro žalostiv krik.

— Hanto — treperila je devojka i glasom i telom — to su oni organizovali ovo...

— Oni, leđi Blu?

— Oni, idiote! Oni iz »Lige obojenih«, mogu da stavim ruku u vatru!

— Ne verujem da imaju cirkus.

— Ne blebeći! Zar ne mogu da plate? — obrecnu se na nje-ga devojka, a potom poče da se izdiže sa svog sedišta. — Vidi ovo... Nasreću na senjor Kordobesa...

Prvi slon, malo potpomognut sa strane drugim, počeo je da gura i podiže masivna crna kola.

Udruženim snagama uspeli su da podignu celu desnu stranu »mercedesa«.

Nečija noga pokušala je da se domogne slobode kroz otvoren prozor, ali se ubrzo vratila natrag. U međuvremenu, slonovi su nastavili svoje žestoko guranje sve dok se vozilo nije našlo savim na boku. Posle toga, tri glomazne noge nekoliko puta su provalile, levu stranu limarije, izmamljujući iznutra krike i nekoliko revolverskih hitaca. I, to je bilo sve.

Kao posle dobro obavljene predstave, slonovi su se primirili, provukli se između skamenjenih vozača i dočepali se drveća u nizu tik uz kolovoz. Tutnjeći i trubeći, ostavili su iza sebe zabezeknutog saobraćajca, jedna stešnjena policijska kola i nekoliko desetina posmatrača.

— Brzo! — povikala je leđi Blu, izbacujući svoje vitko telo napolje. — Moramo odmah do njih.

— Biće im potreban doktor, leđi Blu — reče Japanac.

— Ali ne i policija — dobacila je ona, trčeći na svojim tankim štiklama kao da će svakoga časa uvrnuti nogu i pasti. Međutim, sve je vešto izvela, čak je i rukom podigla kraj duge haljine kako joj ne bi smetala.

Za to vreme, nekoliko ljudi je pokušalo da vrati »mercedes« na točkove.

Gomila radoznalaca postajala je sve veća i gušća. Dok su neka vozila odlazila dalje, neka su ostala na svom mestu kako bi svoj iznenađni i neobičan doživljaj »dokrajčila« posmatranjem automobila sa diplomatskih tablicama, koji je na asfaltu ležao poput prignječene bude čije se noge još koprcaju, ali sve sporije i sve beznadežnije.

— Sklonite se! — vikala je plavokosa, gurajući laktovima i kolenima okupljene vozače i prolaznike. — Pustite me da prođem!

Neko bi se malo sklonio, drugi nisu ni obraćali pažnju sve dok ih ne bi pomerio udarac vrhom cipele po nozi. Hant to je išao za njom, s čudnim smeškom na licu. Izgledao je kao da ga zabavlja ponašanje

njegove poslodavke, ne pomišljajući da joj u tome pomogne. Na kraju krajeva, takvo naređenje nije ni imao.

Ona je htela sve sama. I što brže da stigne na lice mesta.

Najzad je »mercedes«, uz mali potres, bio postavljen u normalan položaj. Sa strane je bio dobro izguljen i ulubljen bez obzira na već čuveni kvalitet njegovog lima; prednji desni točak se totalno izokrenuo, a šoferšajbna je ličila na gustu paučinu. Kroz nju nisu mogli da razaznaju nikoga unutra, a vrata su prosto bila blokirana.

Visok, elegantan i snažan muškarac, kratke crne kose i čeličnoplavih očiju, stavio je šaku na bravu. Nekoliko delića sekunde kao da je dodirom tražio put do srca samog mehanizma, a onda je brava tiho škljocnula. Čovek je snažno povukao i na njega je skoro pao tamnoputi diplomata, obliven tankim mlazom krvi. Pao je preko krila vozača koji nije davao znake života.

— Zar je mrtav? — pitao je neko preko njegovog ramena.

— Ne verujem — odgovorio je čovek čvrstim glasom i to je zvučalo veoma uverljivo.

Na zadnjem sedištu, dva telohranitelja su dolazila sebi, istumbani, i grčevito hvatajući naslone ispred sebe.

Ledi Blu, zadihana i raščupana, stvorila se na drugoj strani vozila, ali mogla je samo kroz razbijeno staklo prekoputa da vidi nepoznatog kako stavlja šaku na puls Adolfa Kordobesa. Izgledalo je kao da iskusan lekar proverava stanje ranjenika. Ali, do mesta gde je puls otkucavao, nalazila se bravica sa lancem čiji je drugi kraj bio skopčan sa ručkom torbice.

— Hej! — povikala je plavokosa, pokušavajući da obide »mercedes«. Osetila je da tu nešto nije u redu, ali nije bila dovoljno snažna da stigne na vreme. — Hanto, prok... gde si?

Istovremeno, čovek je vešto između dva prsta izvukao odnekud mali, šiljasti predmet i gurnuo ga u minijaturnu bravu.

Čak!

Metalni okvir se rastvorio i lanac skliznuo niz nabor pantalona.

On dohvati torbu i uspravi se.

Ledi Blu, orošena znojem, stiže da mu samo pogleda oči. Znala je da ima torbicu. Ali oči... sa toliko cinizma i prezira uronile su u pore njenog mozga da je pomislila da će pasti.

Usne počеше da joj se suše, a vazduh, vreo i suv, skoro joj opeče grlo.

— To... to odmah da ostavite! — čula je sebe da šapuće.

Htela je da podigne ruku, da ga zaustavi, spreči, smrvi... ali sve je ostalo na lepim željama.

— Ko sve vi? — najzad upita, osetivši da ništa gluplje nije mogla da smisli.

— Prijatelj — rekao je skoro ljubazno. — Prijatelj sa sabljom.

Hanto je stigao do devojkice, ali mogao je samo da vidi kako izgubljeno zuri u neodređenom pravcu, sa jednom rukom podignutom kao da moli. Znoj joj se u tankim mlazevima sli-vao niz lice.

— Ledi Blu? — dotaće je Japanac po mišici. — Šta se...

— Gde si bio?! — vrisnula je plačnim glasom. On skoro ustuknu. Takav izraz odavno nije primetio na osobi koju je profesionalno služio i s kojom je imao čudne odnose, zavisno od njenih ćefova. — Gde si bio? Odneo je... sve...

— Ko, ledi Blu? — upita Hanto.

— On... — pokazala je nekuda. Onda je stisnula šaku i podlakticom zbrisala suze u dva poteza. — Prokleta žutenjaro, puziš umesto da mi raskrčiš put!

— Niste mi rekli — podseti je on.

— Zar treba da ti kažem?! Zar si toliko glup?! — besnela

je. Onda je primetila da mnogi zure u nju. — Hajdemo! — prasnula je i oštrim koracima krenula natrag, prema »ferariju«.

— Rekli ste da moram da izvršavam samo naređenja — ponovo će Hanto.

— Zaveži!

— Da, leđi Blu.

— Zaveži, rekoš!!! — zaur-lala je i zastala. Unela mu se u lice koliko je njena visina to dozvoljavala. — Znaš šta mi je rekao?

— Ne znam, le...

— Znaš šta mi je rekao? Znaš ko je? Prijatelj, reče — počela je histerično da se smeje. — Prijatelj sa sabljom, shvataš?!

Hanto je samo gledao u devojku.

— Shvatio si — klimnula je glavom i okrenula se. Iza sebe je bacila još nekoliko rečenica: — Prijatelj sa sabljom koji je potprašio najopasniju, razbucao je za samo jedno jutro, a sada se stvorio niotkuda i uzeo »ono«! Kordobes će nas pobiti! Čuješ li? Gde si?

— Iza vas, leđi Blu.

— Marš napred i vozi! Prvo ću ubiti tebe, žuto kopile! Ti si kriv!

— Hanto nije žuto kopile — malo kasnije reče Japanac, dok je sedao na svoje sedište i ubacivao u prvu brzinu.

— Nego šta si?

— Žuto kopile sa belim kopiletom — dodao je i pritisnuo papučicu.

Plavokosa dugo nije mogla da ukapira šta je time mislio. A kada je shvatila, prsnula je u smeh i spustila glavu na njegovu rame.

— Imam ja plan — rekla je i uzela cigaretu. — Zapali mi.

Jak, otužan miris prosto je preplavio prostoriju kada je Sumiko prinela čaše i limenku sa australijskim pivom. Tabasko Pit je nabrao nos kao da ima želju da se negde skloni. Želja za pivom kao da mu je naglo splasnula.

Lesli Eldridž ostade nekoliko časaka nepomičan, pogleda uprtog u otvorenu torbu.

— Sto mu crknutih ajkula — nabra čelo Pit — šta je u tim kesicama?

Sa velikog prozora njihovog novog apartmana video se ugao zgrade iskićene fluorescentnim cevima, koje su noću blještale u duginim bojama i do zore pozivale da uđete. Samo da kročite i pogledate, bez obaveze. Ostalo je već stvar situacije i umešnost onih koji brinu o gostima — od animir-dama do programa. Ispod džinovske reklame »koka kole« dominirao je natpis »Vroman«. To je

bio bar-diskoteka, jedna od najboljih u San Francisku, sa uvek aktuelnom živom muzikom i stotinama njišućih tela, od tinejdžera do sredovečnih lovaca na mlado meso.

Sada je sve to mirovalo pod toplim avgustovskim suncem, čekajući predvečerje kako bi nanovo zatreperile i dobile onaj očaravajući noćni sjaj bez kojeg se ne može.

Lesli Eldridž je stajao ras-kopčane košulje, preplanuo od sunca, sa dve tanke bore usečene oko usana, kao da o nečemu razmišlja ili se na nešto priprema.

— Ne pitam te kako je bilo — oglasi se ponovo Pit. — Pitam se kakva je sad to lovina?

— Neka čudna droga — primetila je Sumiko. — Mislim da je retkost na ovom tržištu, zar ne?

— Tačno — odgovori Lesli i vrhom noža za sečenje papira napravi mali rez na jednoj od uredno složenih belih vrećica. Onda je sasuo malo praha na kažiprst i primeo ga nozdrvama.

Nije ga dugo zadržao.

— Čaka — rekao je kratko.

— Šta?! — pridiže se Pit iz fotelje, ali ne odlazeći konzer-vu sa pivom. — Šta je to »čaka«? Ako se od toga pravi pivo, odmah prestajem da pijem.

— To je droga — pride i Sumiko bliže — ali ne znam kakva?

— Sirova droga — odgovori ninda. — U stvari, to je jedna južnoamerička trava, raste u džunglama Amazonije. Vrlo retka droga.

— Nepoznata na ovom tržištu?

— Možda — odgovori Lesli. — Ovu travu upotrebljavali su stari Marahona Indijanci, ali priča se da je i danas uzgajaju neka plemena.

— Valjda je ne donose ovamo u svojim kanuima? — pri-nese Tabasko pivo ustima.

— Taman posla — nasmeja se Lesli. — Neko tamo to skuplja, a onda krijumčari ovamo.

— Ko bi rekao da je i diplomatija umešana u to — čudio se Pit. — Ili bar jedan njen deo.

— Od ovog ovde prerađuje se na desetine kilograma i rastura se na tržištu — nastavi Lesli. — »Čaka« je veoma otrovna droga, ali, prerađena, gubi nešto od tog svojstva. Ne sasvim, jer ostaje dovoljno da se pojačaju potrebe za njom, a organizam iznutra sagoreva.

— Oni se neće lako odreći te torbe — napomenu Sumiko.

— I ja mislim — složi se Lesli. — Oni su na potezu.

— Šta očekuješ? Da daju oglas? — upita Pit.

— Da.

— Šta? Zaista to misliš? —
uozbilji se ovaj.

— Ovde nas ne mogu pro-
naći — odgovorio je ninda. —
Ne znaju odakle da počnu. Mo-
gu da šalju »Ciklone« po gra-
du, ali to je samo bacanje pra-
šine u oči. Kolumbijski kartel
ne prašta greške. Ovde su mi-
lioni dolara u pitanju, a to ne-
ko mora da plati glavom.

— Onaj gospodin diplomata
je prvi na spisku?

— Možda i lepa, plava da-
ma? — umeša se Sumiko.

— To je lanac — primeti
Lesli. — Postoji rok koji se
daje da se roba pronađe. Pos-
le toga stradaju sitnije ribe, a
onda dolazi na red krupna.

— Neka se međusobno pou-
bijaju — sleže ramenima Pit.

— Nije samo u tome stvar
— odgovori Lesli. — Tu je i
naša poznanica iz »Lige oboje-
nih«. Ona je Kolumbijka i
njen narod tamo strada od
drogerosa. Stradaju i crna de-
ca u ovom gradu. Ona se žes-
toko bori protiv toga, ali je u
manjini. Neiskusni su, naivni...
i malobrojni. U otvorenom ra-
tu ne pomažu transparenti i iz-
jave na televiziji. To je krvav
rat.

— Kartel je suviše jak —
složi se Sumiko — pogotovu
ako imaju svoje ljude i u grad-
skom vrhu, u policiji.

— Bez toga nema opstanka
— složi se Lesli.

— Njihov »štos« sa slonovi-
ma nije loš — osmehnu se Pit,
cedeci pivo u zadnjim kapima.
— Što se mene tiče, trebalo
je da puste desetak tigrova ko-
ji nisu jeli nedelju dana.

— Ali gladnim tigrovima ne
možeš da komanduješ, Pite —
reče Sumiko. — Raskomadali
bi nedužne prolaznike. Možda
i tebe?

— Pa, kad ne bih pio pivo
nedelju dana — uzvрати Tabasko
— možda bih ja pojeo tigrove?

Lesli odšeta do prozora, ba-
ci pogled na ulicu, a onda se
vrati.

— Šta te grize? — upita Pit.

— Imam čudan osećaj — od-
govori ovaj. — Naša mala, hra-
bra poznanica...

— Otkud ti ona pade napa-
met?

— Mislim da će opet biti u
nevolji.

— Kada?

— To bih i ja voleo da znam.
Nadam se da nisam u pravu...

Pošto je zašrafio prigušivač
na cev svog »magnuma«, Kel-
si baci pogled levo — desno.

Uglavnom su svi bili na oku-
pu.

Uvog puta nisu turirali svo-
je snažne mašine. Jednostavno
su ih pustili da rade na »leru«.

kao da se spremaju na kakav miroljubivi piknik u okolini.

Cigarilos je držao u ustima; ali nije imao nameru da ga pripaljuje. Masna prava kosa, inače u neredu raštrkana ispod »gestapo« kačketa, sada je bila zategnuta na slepoočnicama i na zatiljku svezana u kratak rep. »Rejban« naočari podešene da noću isto tako dobro vide kao što danju umrtvljuju žegu, nisu nedeljama skidane. Njegovi prijatelji su, kažu, i zaboravili kako izgledaju oči Džoa Magnuma Kelsija. Odeven u crnu kožu, pripijenu uz mišićavo, žilavo telo, sada je posebno zračio napetošću i zloslutnošću.

— Znamo li šta ćemo? — upitao je Kelsi, više ne okrećući glavu.

— Znamo — skoro u horu se odazva gomila smrknutih »Ciklona«.

— Onda hajdemo da to obavimo!

— Idemo!

— Za Denzela Karlmajkla!

— O-je!

— Za Pola Gereta!

— O-je!

— Za Malkolma Lamberta!

— O-je!

— Za Doka Hinšama!

— Jeee!

— Za »Stenicu« Tača!

— Jeeee...

Kelsi iznenada začuta.

Od silnog nabiranja osenio je da ga obuzima vraški veliki bes. A to mu sada nije bilo potrebno. Treba mu hladna glava, sigurna ruka i savršena organizacija.

Ulična svetla padala su na obode njihovih šapki i zaklanjala lica.

Džo Magnum Kelsi prvi da de gas na svom »kavasakiju«.

Ostali su ga pratili na malom odstojanju. Niko više nije prozborio ni reči. Nije bilo uobičajenih, usputnih potezanja limenki sa pivom. Te noći niko nije smeo ni za živu glavu da ušmrkne i delić grama droge.

Ali, zato je dve trećine grupe imalo kod sebe revolvere, skraćene dvocevke, »tompsonke«, heklere... I svima je stavljeno do znanja da nema milosti.

Tamni oblaci gomilali su se nad Zalivom, preteći da se sa ogromnih metalnih stubova mosta presele na nebodere i spuste do samih ivica. Udaljena grmljavina postajala je sada sve bliža, a munje su, povremeno, parale nebo i dodirivale tle u strahovitoj želji da dole nešto zapale ili sprže.

Počinjao je i povetarac da se provlači između zidova, stubova i neonskih reklama. Žene su na ulicama pridržavale svoje haljine da se ne podignu previsoko, grdeći svoje par-

tnere što ne nose kišobrane. No, imalo se u slučaju nevremena gde skloniti. Na svakih deset koraka nalazio se bar, restoran, bistro... a kiša je samo vlasnike istinski radovala. Jedino su prostitutke na ulicama gundale i pokušavale da pod nastrešicama i tendama »ulove« nekog još nepokislog prolaznika.

Ne mareći za ljubopitljive poglede na ulici, na sumnjičavu pozornost policijskih patrola, »Cikloni« su se držali svoje maršrute, na istom polugasu, na istom rastojanju.

Možda bi sve proteklo u najboljem redu da jedno policijsko vozilo, sa dva momka na prednjim sedištim, nije poželelo da malo izbliza proveri kuda se ova gomila otpadnika uputila.

Ne uključujući rotaciono svetlo, patrola je krenula za »Ciklonima«. Ništa posebno: jedan deo puta bi ih pratila, a možda kasnije odustala.

Ali, Džo Magnum Kelsi nije želeo da mu za petama laju panduri.

Računao je i na takvu njihovu budalaštinu.

Farovi policijskih kola već su im udarali u leđa.

Džo Magnum Kelsi se malo iskrenu. Podigao je desnu ruku uvis i kažiprstom opisao u vazduhu dva kruga. Onda je

nastavio nesmanjenom brzinom dalje.

Poslednja dva vozača lagano su usporila svoje motore.

Zavući su ruke u džepove i odatle izvukli punu šaku eksera-trozibaca, kojima jedan vrh ostaje uspravan kako god da se bace. Pobacali su ih upravo sada. Posejali su široki put iza sebe, uvereni da prednji točkovi glupih pajkana moraju da nađete najmanje na nekoliko.

Onda su dodali gas.

Policajac za volanom je osetio neku neobičnu radnju. Možda je očekivao da se neko od ova dva zaostala momka maši oružja. U tom slučaju prorađila bi munjevita radio-veza sa štabom i ostalim kolima u blizini.

Međutim, ništa od toga. Njemu se učinilo čak da su mahnuli rukama u znak pozdrava. A onda ga je kolega n'unuo u rebra i povikao:

— Koči, do đ... Koči, Ekseri!!!

Škripa guma izazvala je na ulici talas iznenađenja. Izgledalo je da su se sve glave na polju okrenule u tom pravcu. Vozilo se zalelujalo, okrenulo oko sebe i jedva zaustavilo iz sam ivičnjak.

Psujući, policajac za volanom je ubacio u rikverc, rešen da ih progoni. Ali posle samo nekoliko obrtaja točkova

znao je da ostaje prikovan. Izleteo je napolje i pogledao.

Tri gume su bile splasnule.

On skide kapu i žestoko je nekoliko puta tresnu po kolenu.

Kada se okrenuo, »Ciklona« više nije bilo na vidiku.

Već su napuštali svoju desnu četvorotraku stranu i skretali u tihi, zeleni koridor ispunjen s obe strane luksuznim vilama. Buka njihovih motora samo je nakratko uznemirila varljivi mir ovog dela velikog grada. Sve zgrade su imale svoje privatne garaže, pa na ulici nije bilo parkiranih vozila. Jedino su se primećivali, u senci, diskretno postavljeni čuvari i telohranitelji.

Čudno izukrštanim ulicama Džo Magnum Kelsi vodio je svoju bandu izbegavajući krcate ulice, saobraćajnu gužvu i suviše svetlog prostora.

Uskoro se miris mora mešao sa gradskim mirisima restorana, parfema, znoja, gasova.

S leve strane im je ostajao crnački kvart. Poneka nenastanjena baraka, pored koje je prolazila obična kamenom popločana staza. Lavež pasa ostao je za njima poput odjeka. Prve kapi kiše lenjo su zadobovale po njihovim kožnim jaknama i šapkama.

Dugi, drveni dok ulazio je s plaže u more. Nekoliko čamaca bilo je privezano za njego-

ve stubove. Površina zaliva bez odbleska zvezda i mesečine ličila je na tamno, preteće grotlo pene i vode.

Džo Magnum Kelsi napravi krug po pesku. Kao neko ko na taj način razmišlja, ili se priprema na odlučujući korak. Kiša je bivala sve jača. Magnum povrnu kragu svoje crne kožne jakne i ispljnu cigarilos.

Nastavili su bez upaljenih farova.

Na kraju velikog parka, koji je dodirivao pesak velike plaže, nalazila se usamljena kuća.

Imala je dva velika dimnjaka, veliki šiljast krov i dva manja, sa velikom verandom od crvene opeke. Dva prozora su svetlela u noći kao fenjeri svetionika.

Pri sevanju munje, mogli su da opaze i nekoliko vozila parkiranih uz zgradu. Bili su to stariji modeli »kadilaka«, »opela« i »fordova« tamnih boja. Svetla iz kuće padala su na njihove krovove, a pri tom svetlucanju kišne kapi su skakutale po limariji kao veseli skakavci.

Magnum zaustavi svoj »kavasaki« i isključi kontakt. Malo potom čula se samo kiša.

— Nemaju stražara? — oglassi se tiho neko pozadi.

— Ne vidim — reče Kelsi.

— Da nas onaj crni gad kome smo prerezali grlo nije naveo na lažan trag? — zabrunđao je jedan debeljko, među čijim se mišicama počelo uvlačiti salo, zajedno sa godinama i pivom.

— Nije lagao, verovao je da cemo ga poštediti — uzvрати Magnum. Skinuo je cvikere i pažljivo ih spustio u gornji deo jakne.

— Lepo su mesto izabrali, govnaari — nastavi ovaj. — Ostaće im u lepoj uspomeni, ha-ha...

— Umukni! — preseče ga Kelsi. Zurio je u mrak i zgradu, očekujući da će napolju izroniti neki pokret ili senka.

Strpljenje mu se isplatilo.

Iz mraka zasvetle nešto nalik na kresanje upaljača.

Kelsi petom spusti metalni oslonac motora i ostavi »kavasaki« da stoji. Pogledao je svoje momke i šakom obrisao čelo na koje su se slivale kapi sa oboda šapke.

— Krenite za mnom za pet minuta — rekao je tiho. — Ja ću srediti ovog napolju.

Klimnuli su glavama, napuštajući istovremeno sedišta mašina.

Magnum je napravio malo veći luk, izbegavajući čistinu koja se nadovezivala na stazu u travnjaku i trem. Njegove korake pokrivali su kiša i mekan teren. Čovek koji je pu-

šio lako je odavao svoje stražarsko mesto, ne sluteći da bi neko mogao po ovakvom nevremenu i ovakvoj noći da najavi posetu.

Kada je shvatio da iz kuće nije izašao niko, već da senka dolazi spolja, zakasnio je da podigne uzbunu. Cev »magnuma« skoro mu je bila ugurana u usta. Beonjače preplašenog momka prosto su nasmejale Kelsija. Ta budala nije imala više od dvadeset godina. Čak nije imao ni oružja. Džepovi su mu bili prazni, za pojasom nije imao ništa. Bio je odeven u kratke pantalone i običnu majicu.

— Crnjo — hrapavim šapatom mu zapara uho Kelsi — koliko ih je unutra?

Izgledalo je da momak ne shvata pitanje.

— Pitam samo još jednom — isceri se Magnum. — Koliko je unutra braće i sestara?

— Dva...dvana...est — jedva je izustio ovaj.

— A na spratu?

— Ništa...niko...

— Lažeš!

— Ne... ne lažem! — zakrklja momčić.

— Dobro, verujem ti — reče Kelsi i skloni cev. Sačekao je da ovaj uzdahne sa olakšanjem, a onda mu sasu dva mećka u stomak.

I opet one beonjače, ali ovog puta samo nakratko. Hvataju-

ći se za stomak, odakle je krv šikljala kroz prste, on se skljoka na kolena, a onda celim telom na trem.

U isti čas pristigoše ostali. Svi su imali oružje u šakama. Kroz osvetlene prozore sa tankim zavesama videle su se samo senke. Kišne kapi su bile spolja jača zavesa nego ona iznutra.

— Nju živu! — opomenu ih Magnum još jednom. — Ostale u more.

I raspali nogom po ulaznim vratima.

Tresak je u deliću sekunda skamenio ljude unutra.

Kelsi obuhvati pogledom prostor. Sedeli su za jednim velikim drvenim stolom, pokrivnim crvenim kockastim stolnjakom. Nekoliko boca piva ispred njih i diskretno pripaljene svetiljke sa strane.

Oni najpribraniji poskakali su sa svojih stolica, ali nisu imali kud.

Raširene oči lepuškaste Lore Tener ostale su i dalje raširene dok je ispuštala krik užasa.

Oko nje su odjednom počeli da padaju njeni prijatelji, rešetani nemilosrdno rafalima iz svih oružja. Prskalo je staklo, opadao malter, padala su tela kao iščašene lutke iz izloga.

Pucali su i po već nepomičnim i okrvavljenim.

Jedan od najhrabrijih, koji se na vreme bacio pod sto čim su vrata izletela iz šarki — izvukao je svoj revolver i opalio sa poda.

Kao gromom ošinit, jedan napasnik je pogledao u čudu ranu na grudima, zatim u Magnuma, a onda ponovo u ranu. Potom je pao naglavačke.

Osam automata preseklo je skoro napola nesrećnog čoveka pod stolom.

Lora Tener je ostala sklupčana, pokrivši oči šakama.

Kelsi podiže ruku.

Pucnjava je zamukla.

Barutni dim lelujavao je razrovaenom prostorijom kao magla nad rekam. A ovde je bila reka krvi. Niko se na podu nije pomakao.

Niko nije davao znake života.

— Sastanak je završen — objavi Kelsi i spusti cev niz butinu. — Povedite je! — naredi pokazujući na crnopolu devojkicu.

Nije se otimala. U stvari, samo časak kasnije izgubila je svest. Jedan od momaka je prebaci preko ramena kao običan džak i iznese napolje.

Kelsi pronađe flašu sa viskijem, prosu tečnost po drvenariji, a onda zapali. Ne čekajući da vidi hoće li vatra da se proširi ili će je kiša zaustaviti, on skoči na »kavasaki« i iz mesta poskoči kao mahnit.

Jedanaest leševa u zgradi i jedan na tremu bili su za nje-ga samo prošlost. Trebalo je ići dalje: a to su milioni dolara koji su oteti usred belog dana i sada spakovani čekaju dalji tok događaja. Iz zemlje nisu odneti, a takvu drogu bilo je skoro nemoguće prodati i za dve godine, bez sopstvene mreže i dosluha sa podzemljem.

Onesvešćena Lora Tener ležala je presamićena preko rezervoara jednog od pratilaca Džoa Magnuma Kelsija.

»Cikloni« su bučno krenuli prema severu.

Kada se Kelsi okrenuo iza sebe, okrenuli su se i ostali. Na žalost, kiša nije bila jača od vatre. Izgledalo je da prestaje, a stub dima i plamena dizao se sve više i sve grotesknije prema olovnom nebu.

*

* *

Nekoliko TV-stanica izveštavalo je sa lica mesta o događaju nadomak velike plaže. Snimci izgorele zgrade i leševa sami po sebi bili su grozni. Policija je prebirala po zgaristu u potrazi za nekim tragom, ali je tapkala u mestu. Tragove točkova motora satrila je kiša, a čaure ispaljenih zrna nisu mogle da odaju svoje nemilosrdne vlasnike.

Ono što se znalo bilo je da su pobijeni članovi »Lige obojenih«. Svi su bili Kolumbijci i nisu krili svoj program zasebne borbe protiv trgovaca drogom, koji su iz njihove domovine dovlačili otrov, unosili ga među njihovu decu i njihove vršnjake, praveći od njih zavisnike i lopove.

Izaslanik kolumbijske ambasade izrazio je svoje duboko žaljenje zbog nesreće, divio se svojim zemljacima za upornu borbu koju su pokazali u ovom gradu na strani zakona.

»Baš lepa uteha«, pomisli Tabasko Pit.

Peta po redu konzerva piva završila je u njegovim rukama. Međutim, na njegove opaske u vezi televizijskih izveštaja Leslie Eldridž nije reagovao.

Sedeo je na drugom kraju sa hrpom novina i pažljivo prelistavao poslednje stranice.

— Misliš da ona nije među njima? — ponovio je Pit glasno svoje razmišljanje.

— Ko? — upita Leslie.

— Ona mala... crna. Kako se zvaše?

— Lora.

— Da, Lora. Misliš da...

— Ne, nije.

— Siguran si?

— Ja ne mogu da prodrem u tvoje misli — priznade do-

broćudni mišićavko — a ti po mojim šetaš kao po siru.

— Javili bi da ima ženskog leša — umiri ga Leslie. — Toliko mogu da raspoznaju.

— Misliš da nije bila sa njima?

— Jeste.

— Sto mu... Pa gde je onda?

— To pokušavam da dokučim — odgovori ninda odbacujući novine i dohvatajući sledeće.

— Ne razumem — namršti se Tabasko — ali verujem da ćeš naći što tražiš. Mogu li da pomognem?

— Već si pomogao.

— Kako?

— Ispraznio si mi frižider, više ne zuji — nasmeja se Leslie. Pit odloži petu limenku i kiselo uzvрати osmeh.

— Čini mi se da se dosađuješ — dobaci malo kasnije Leslie. — Svrbe te pesnice, a?

— Pa da vidiš, svrbe — priznade ovaj i pogleda svoje ogromne šake.

— Možda ćeš ih počesati uskoro,

— Stvarno? — ozari se bivši mornar.

— Onu diplomatsku torbu sa »čakom« neko svim silama traži i hoće da povрати — postavio je Leslie ne skidajući pogled sa novina. — Gospodin Kordobes, tako se zove, bio je glavni kurir između južnoame-

ričke baze i San Franciska. Njemu gori pod nogama, a gori i njegovim vezama ovde. Kako će to da izvedu? Kako će da nađu mene?

— Nemam pojma — priznade Pit. — Nemaju našu adresu, nemaju broj telefona...

— Zato ubijaju bez milosti. Likvidirali su srce »Lige obojenih« i misle da sam ja zainteresovana strana.

— Misliš na onu malu... Loru?

— Sad mislim na drogu. Lora može da bude samo mamac.

— Za koga? Za tebe?

— To oni misle. Jednom sam je spasao, ali ne znaju da sam to učinio da bih se njima približio i da bi ih osakatio. I ne odustajem od toga — završi Leslie hladnim glasom. — Nema milosti za trgovce drogom. To su okorele ubice koje se nekažnjeno izvlače i kriju, a zakon im ne može ništa. Oni imaju advokate i novac, a ja nemam ni jedno ni drugo.

— To je ono što ih uznemirava — počeo je i Pit da povezuje niti priče. — Ne znaju ko si, šta si, šta hoćeš... i koliko hoćeš?

— Bravo! — odade mu Leslie priznanje. Odjednom je izgledao raspoloženiji nego pre par minuta. Lupio je svog prijatelja novinom po ramenu.

— Mislim da su uradili ono što sam i očekivao.

— Šta to? — opet se zbuni Tabasko.

— Ovo! — poturi mu Lesli novine pod nas. — Čitaj! Zao-kružio sam... U malim ogla-sima. Dole...

Tabasko Pit prelete preko redova, ali posle toga je pročitao glasno, reč po reč:

»Diplomatska torba za mla-du crnu devojk. Dvadeset če-tiri časa. 9979-66-323.

— Sto mu crknutih ajkula! — promeškolji se Tabasko. — Kako mogu da znaju da ćeš ti ovo pročitati?

— Objavljvali bi svakog sle-dećeg jutra — reče Lesli.

— A ova brojka? Telefon?

— Da. Mogli bismo da se ja-vimo?

— Pripremiće neku klopku?

— Pretpostavljam. Pre toga moram da budem siguran da li stvarno imaju devojk.

— A ako je imaju?

— Zar nisi rekao da te svr-be pesnice? — upita ninđa.

Lesli podiže slušalicu i de-vet puta pristinu brojčanik. Zvuk na drugoj strani jasno se čuo sve do Pitovih ušiju. Onda se čulo kvrcanje — ne-ko je podigao slušalicu.

— Torba je kod mene — re-kao je Lesli.

Neko je nešto govorio, ali Pit nije mogao da razabere. Gledao je u Leslijevo lice, no

ono nije odavalo nešto poseb-no.

— Da — nastavio je ninđa mirnim glasom. — Mogu li da čujem devojk?

I opet pauza. I opet njegovo lice kao isklesano u kamenu.

— U redu — javi se malo zatim. — Kada i gde?

Ponovo je slušao. Onda mu se samo oči osmehnuše.

— Kako izgledam? — kao da je ponovio pitanje s druge strane žice. — Poznaćete me po torbi senjor Kordobesa.

I spusti slušalicu.

Tabasko je očekivao da će mu prijatelj nešto odmah kaza-ti, ali se prevario. Lesli je ot-vorio frižider i gurnuo ruku sasvim duboko.

— Ostala je samo jedna kon-zerva — dobacio je.

— Sto mu... — iznervira se Pit. — Šta su rekli? Šta se dešava? Ko je bio? Je li ona mala...

— Traže trampu, dragi moj — reče mirno Lesli. — Obe-ćao sam im.

— Nosićeš im drogu?

— Nosićemo im torbu — is-pravi ga ovaj. — Ti ćeš je no-siti.

— Ja?!

— Imaš nešto protiv?

— Taman posla! A ti? Gde ćeš ti biti?

— Iza tebe, drugar — nas-meja se Lesli i oči mu blesnu-

še sjajem koji je samo Tabasko poznao. Sjaj pred oluju.
Pred smrt...

*
* *

Velika podzemna garaža na Bulevaru Kalifornija, utonula u noć i sopstvenu polutamu. Na stotine malih sijalica po tavanskom delu ogledale su se po krovovima automobila kao zvezde u vodi.

Dežurni u prostoriji za overu i naplatu parking-kartica nije imao mnogo posla. Sedeo je zavaljen u stolici, prelistavao novine, odsutno slušajući ono što mu se serviralo sa malog, uključenog televizora. Zamotan u hartiji, pored njega je ležao još nenačeti sendvič.

Automatska rampa za vozila nije bila teška prepreka za čoveka u dugom mantilu do zemlje.

Dežurni ga uopšte nije udostojio pogleda. A i kako bi kada ništa nije ni čuo.

Čovek je, osim mantila, imao na glavi običan, pohaban slameni šešir sa zelenom pantljikom, natučen na čelo. U ruci je držao tanak, beli štap kakvim se služe slepi u saobraćaju, a na očima tamne, okrugle »lenonke«. Na nogama nije imao cipele, naprotiv: gazio je kao u nekim čarapama. U stvari, klizio je po betonu.

Vrh štapa je diskretno povremeno udarao po ivicama nepokretnih, beživotnih limenih grdosija.

Prazna sedišta sablasno su delovala na svakoga ko bi tuda prolazio. Na zemlji poneka zgužvana paklica cigareta ili trag ulja. Korpe za otpatke sa mrežastim zidovima bile su krcate papirima i kutijama. Jedna prazna flaša piva nalazila se sklonjena uza sam betonski stub.

„Slepi čovek je zastao.

Da, nisu sva sedišta bila prazna.

Zavučen u dublju senku, između nekoliko »kadilaka« i »ševroleta«, jedan »pontiak« metalik boje odavao je svog vozača žarom cigarete u kratkim razmacima. Izgledalo je da čovek u njemu šakom krije svoj pušački nagon, ali to mu nije uspevalo potpuno, bez obzira što je bio zavaljen u naslon sedišta i što je do pola glave uspravio revere svoje kožne jakne.

Slepi namernik je išao pravo prema njemu.

U levoj ruci držao je metalnu posudu u kojoj obično zveckaju sitnina, dok je drugom ispred sebe poturao štap i pravio bezbedan prolaz.

Čovek za volanom u prvi mah nije verovao svojim očima.

U ovo doba noći, u ovom pustom delu opustele garaže — jedan slepac pronalazi baš njega i moli za milostinju.

Svakakvih budala moglo se naći u San Francisku, ali ovo je prevazilazilo sve što je do tada sretao. Instinktivno je otvorio prozor, koliko da iz sebe izbaci sav svoj bes.

— Šta ti, budalo, tražiš ovde? — upitao je prigušenim glasom.

Slepac se malo sagnuo, kao da želi da »pogleda« u lice sagovorniku. Što se njegovog lica tiče, nije se videlo skoro ništa: samo naočari, senka od oboda šešira i malo donje vilice i to — glatko obrijane.

— Briši odavde! — prosiktao je ljutito momak u »pontiaku«. Bio je mlad, uvučen u debelu kožnu jaknu sa oznakama od kukastih knstova, sa maramom preko čela.

Umesto odgovora, slepac podiže metalnu posudu sa sitnišem.

— Častiću te ja za sva vremena... — promrmljao je žestoko momak i zavukao ruku pod jaknu.

Već je izvlačio šaku, obavijenu oko drške »Smit i Veson«.

Ali, samo dopola.

U magnovenju, sve što je mogao da shvati, bio je vrh belog štapa kako iz tame izranja i povećava se u zenicama

do neslučenih razmera. Potom strahovit bol, pomešan sa krikom koji iz njega izbija nekontrolisano, samo kao prateći trzaj. Štap se zabada u levo oko; krv pršti, a sledeći krik zami-re pod šakom »slepca«. Zami-re i vraća se natrag u ždrelo, kao ropac. Dva prsta, palac i kažiprst, smešteni na prava mesta ispod brade, čine da sve ovo bude tiho i bez suvišnih pokreta.

Momak polako tone u sedište. Kolena mu dotiču ivicu podnožja volana i tu zastaju.

»Slepac« skida sa sebe mantil, odbacuje šešir i baca u mrak naočari.

Sada ostaje samo senka u tamnoj svili, pretvorena u oko i uho. Iz pojasa izvlači katanu sa futrolom i prebacuje ga preko leđa. Na listu desne noge jedva vidljiva je drška »tanta« , bodeža dužine tridesetak centimetara sa uzanom oštricom i oblika lakog za skrivanje.

»Vatatabi«, debele čarape na nogama, omogućuju mu nečujan hod. Onaj korak kojim se kao senka prodire u prostor naseljen neprijateljem ili opasnostima. Šinobi iri đucu! To je sklad pokreta, ravnoteža tela i stapanje tog tela i prirode, čoveka i okoline.

Senka ninđe kreće se između parkiranih vozila poput treptaja. Čovek koji bi imao tu

neverovatnu priliku da je jedinom ugleda ne bi znao gde će sledeći put iskrsnuti. Jer, kod ninde je sve obavijeno tamom: odelo, oružje u tamnim bojama, lutrole, obuća, sve što izbegava kontrast između čoveka i predmeta među kojim se nalazi i kreće.

Potporni zid koji vezuje drugi sprat parking-placa sa prizemljem, ispresecan betonskim stubovima i senkama, prava je dečja igra za nindu. Sve do sledećeg širokog prostora obeleženim belim prugama u strelicama za navođenje vozila ispod numerisanih delova. Nekoliko minuta šćućuren, čovek pod tamnom svilom osluškuje i čeka.

Za sve to vreme, ako nekog uopšte ima, taj neko mora naćiniti pokret. Ili izazvati šum. Ili uzdahnuti malo jaće od uobićajenog pritajenog disanja.

Nindino strpljenje je bezgranićno.

On zna da njega ne može primetiti niko. Mrak ili polumrak njegovi su najveći saveznici.

On takode zna da na ovom delu mora da postoje jedan ili dva stražara, propusnice ili odstupnice glavnim akterima.

On veoma dobro zna da stražar koji dugo zuri u jedan određen prostor ili predmet gde je sve isto, bez promena — postepeno postaje »nepaž-

ljiv«. Njegovo ćulo vida adaptira se samo za taj vidokrug i vremenom opaža samo tamnu masu, nesposoban da otkriva nijanse.

A ta nijansa je ćesto baš ninda.

Sada je već razaznao priliku priljubljen uza stub. Izgledala je kao da lebdi u vazduhu; u stvari, stajala je na metalnim ćevima još nedovršene skele za dozid novog ćela podzemne garaže. Mora da mu je oslonac na stopalima bio neudoban, pa je bio primoran da malo »preмести« nogu i razdrma noćne mišiće.

Nije bio svestan da mu se sasvim blizu, samo sa druge strane, neko prikrada.

Potpomaćući se »šukoima«, metalnim kandžama za penjanje po zidovima ili drveću, ninda je osvajao stub, ćinilo se, centimetar po centimetar. Bilo je to »paukovo gmizanje«, spoj izvanredne tehnike uspinjanja po zidu i savlaćivanje prostora u nivou tla. Telom pripijenim uza stub, ninda se sasvim prirodno i nećujno priblićavao svom ćilju, skladno rasporećujući ravnotežu tela i koordinaciju snage na svakom delu stuba.

Za to vreme, stražar je podigao prvo jednu, a onda drugu nogu, s bolnom grimasom na licu. Položaj koji su mu odredili bio je ćavolski neugo-

dan i neizdržljiv. Istina, imao je dobar pregled svega što bi trebalo da prođe tom stranom, ali vreme nije bilo njegov saveznik. Toliko se oteglo da mu se činilo da mu noge postaju sve drvenije.

Ono što ga je najviše pogađalo bila je stroga zabrana da zapali cigaretu. A samo jedan dim izgledalo mu je kao carstvo nebesko.

Automat M-15 držao je u desnoj ruci kao igračku.

Najzad je uspeo da se desnom stranom nasloni na stub; pomislio je da zapada u bunilo kada mu se učinilo da čuje kratko grebanje i malter.

— Hej! — čuo je glas do sebe.

»Mora da sanjam«, pomislio je i zatresao glavom da odagna bunilo.

— Hej — tiho ga je opet neko pozvao.

Instinktivno je izbacio glavu ispred ivice stuba. Nije očekivao ništa, a ugledao je neku tamnu masu i prerez sa dva blistava oka! Otvorio je usta, ali glas ga je izdao. I pre nego što je shvatio šta se dešava, automat mu je bio istrgnut iz šake i bačen dole. Od tog trzaja se zaljuljao na cevi i grčevito se uhvatio za zid. Zaključio je da bi pad dole bio smrtonosan po njega.

A možda je baš to hteo ovaj iznenađni »gost« sa druge strane.

Sve ostale misli bile su mu presečene udarcem stopala pod grlo. »Koši«, ali ne petom, nego nožnim prstima. Lice pod njim prska: jagodična kost, vilica, nos... sve se drobi i krv na desetak mesta probija kožu. Zubi zasecaju jezik i nemoguće je više i urlik pustiti. Telo se naginje nad ponor, raširene ruke više nemaju za šta da se dohvate. Let je kao večnost. I sve je posle gotovo. Na betonu, telo čoveka je nekako smanjeno.

Ninđa se odbacuje od stuba i dočekuje na noge.

Nekoliko trenutaka je nepomičan, malo raskrečenih nogu, desna ruka podignuta u visini ramena. Međutim, ništa se više ne pomera. Njegov »hara-gei« ga ne opominje da mu je dah opasnosti za vratom.

Ali, on zna da je sve pripremljeno da se spreči bilo kakvo iznenađenje. Na sve su računali, ali nikako na senku sa mačem. Čekali su senku sa diplomatskom torbom, u zame-nu za crnu devojku.

On uhvati leš čoveka i odvuče ga do potpornog zida. Zatim ga prebaci na drugu stranu u gomilu peska i šuta.

Zatim je čuo korake.

Neko je dolazio sa trećeg nivoa.

Koraci su odjednom utihnuli. Posle toga lepo je čuo kratki kontakt sa gasom. Prepoznao je zvuk »Harli Dejvidsona«; trudio se da bude tih, ali u ovim akustičnim prostorima i najtiši zvuk podsećao je na udaljenu grmljavinu.

Blesnulo je svetlo. Ninđa se jednim skokom našao iza stuba. Bilo ko da je dolazio odозdo, nije mogao da ga prime ti posle krivine, čak i da je stajao nasred prolaza.

Zaključio je da se radi samo o jednom vozaču.

Taj nije hitao. Vozio je sasvim polako, čak se i nogama služio da pomogne mašini u usponu, ne dajući joj da se razmahne snagom i zvukom.

Bio je to jedan od onih iz družine kabadahija i rasturača droge. Jedan, možda, od onih koji su besomučno pucali po golorukim članovima »Lige obojenih«, na plaži, u zgradi koja je gorela i dogorela sve tragove. Možda za policiju, ali ne za njega.

On iskorači napred.

Iznenaden, vozač iskrenu prednji točak i snažno pritisnu kočnice.

Kada je podigao obod svoje nacio-šapke da bolje osmotri koja se to budala šeta i ne čuva svoje stražarsko mesto, bilo je prekasno za sledeća razmišljanja. Vrh sečiva katane našao mu se pod grlom i samo

je mali trzaj delio jabučicu grla od odlaska na onaj svet.

— Odgovaraj, ali tiho — une se mu se u lice maskirani. Mlaka svetlost spolja i sa gornjeg nivoa kao da je padala samo na njegove oči. U očima je video sebe, sav svoj iznenađni strah; hladan znoj, osećao je, počeo je da mu se ispod kape sliva na oči i trepavice.

Zaklimao je glavom, plašeći se da ne napravi veći trzaj i oseti sečivo koji centimetar ispod kože.

— Koliko ih je gore? — upita ninđa.

— Tro... je... — istisnu ubledeli momak iz sebe.

— A devojka? Crnkinja?

— Da... Vezana je...

— Šta ti radiš ovde? Kuda si krenuo?

— Da zamenim Frenkija...

— Gde je Frenki?

— U kolima.

— U »pontiaku«?

— Da...

— Nije više tamo. Gde su ostali?

— Ne znam...

— Znaš. Koliko ih je?

— Ne znam...

— Znaš li kako izgleda kad ti jednim udarcem odvojim glavu od trupa? Kad ti se glava kotrlja, a ti, još živ, mrdaš obezglavljen rukama i hoćeš da živiš?

Momak zakoluta očima.

— A život ističe — nastavi ninda i zamahnu katanom.

— Neee! — zašišta momak.
— Reći ću. Na skelama su dvojica. Sa obe strane. Jedan je gore u pokretnom liftu, a drugi leži na poprečnom stubu.

— Lažeš!

— Ubij me ako lažem — skoro se sroza na beton nezvereni motociklista.

Ninda brzim pokretom vrati katana u korice. Ovakav tip nije u stanju da puca i ubija. Suviše je plašljiv, suviše zaljubljen u svoj život da bi ga uludo izgubio. Jedan od onih koji se samo produciraju, ali izbegavaju veće obaveze. Malo vožnje, malo statiranja, ništa više.

— Hoćeš da odeš i da se ne vraćaš? — upita ga on.

— Hoću.

U njegovom glasu ninda nazre čudan prizvuk.

Ako je bilo šta mogao da uradi, onda je to mogao samo onome ko mu okrene leđa. Bilo je to iskušenje na koje je morao da ga stavi. Ako je pametan, brzo će uzjahati motor i odjezдити u noć. Ako nije...

On se okrenu, sasvim.

Delići sekunde su prošli, a da nije zapazio šum čizama koji se premešta na pedal u gasa. Kao da je odbrojavao u sebi, dok je zavlacio ruku pod pojas. Prsti su mu napipali metalne krake šurikenā.

Okrenuo se na peti u onom deliću sekunde koji se ne propušta: momak je mislio da sve ide glatko. Da će mu pripasti zasluga za eliminisanje opasnog protivnika. Da su leđa dovoljno široka da se u njima nađe olovo iz skrivene »berete 9 mm«.

Podmukli smešak krasio mu je lice sve dok nije bio svestan da leđa više nema. Uместo njih ugledao je oči sa satanskom presudom. Prst na obaraču se skamenio. Preostalo mu je samo da čuje fijuk. Nešto je saseklo vazduh skoro u istom trenu kada mu se u čelo zarila polovina šurikenā. Taj silni zamah, taj udar potekao iz svih mišića tela, čeona kost nije mogla da izdrži.

Kao da pada u talase, momak je ispustio kratak, prigušen krik i survao se preko zida.

Ninda pogleda za njim. Ležao je na krovu jednog automobila, lica slepljenog za prednje staklo.

On dohvati glomazni »Harli Dejvidson« i progura ga na ivicu podzida. Pad tela dobro se čuo u ovim prostorima ispunjenim tišinom; pad mašine bio bi mnogostruko jači i privukao bi pažnju preostala dva čuvara na gornjem nivou. Uместo da ga prebaci dole, ninda potera motor do prvih parkiranih vozila iznad i ugura me-

đu one koji su bili u senci, na samoj krivini.

Zatim se vrati.

Da krene, istim putem, bilo bi rizično. Preostalo mu je samo mukotrpno penjanje sa druge površine betonskih stubova, a to je mogao jedino pomoću užeta. Nosio ga je smotano u platnenoj torbici priljubljenom uz desni kuk: tanko, čvrsto svilen, kao metal jako uže, a na kraju kuka.

Morao je u prvom potezu da nabaci kuku na deo stubova koji su se spajali, praveći krak između tavanice i glavnog stuba. Morao je da baci tako da se uže nekoliko puta obmotava sve dok kuka ne nađe dobar oslonac da bi se zakačila i izdržala telo. Promašaj bi značio let užeta kroz vazduh, nekoliko udaranja o beton i zvuk koji izaziva sumnju i opreznost.

Ispratio je let kuke u neizvesnost. Više je osluškivao nego što je mogao da vidi. I jasno je čuo kako uže zahvata obim, obavija se, a onda tup udarac... zategao je rukama uže. Bilo je čvrsto zakačeno.

Malo zatim odbacio se sa ivice i stopalima dočekao na suprotnom zidu.

Istovremeno, gore se čuo zvuk motora.

Farovi su prošetali po zidovima i skelama, i to ga je primoralo da se prilepi uz zid

dok svetlo ne skrene na drugu stranu. Zatim je nastavio, korak po korak, držeći se i najmanje senke.

Poznati »ferari« prosto je mileo dok je prolazio ispod njegovih nogu.

*
* *

Iako je pažljivo osmatrao oko sebe i iznad sebe, Tabasko Pit nije uspeo da primeti ništa sumnjivo.

Da li su ga oči varale ili...?

Žuljala ga je kravata. Držeći volan levom rukom, desnom je nekako uspevao da olabavi čvor. Nije mu bilo sasvim jasno zašto je na ovaj »susret« morao da ide ovako uparađen i ispeglan: u plavom, prugastom odelu, svetloplavoj košulji i crveno-plavoj kravati. Sve ga je žuljalo, stiskalo, svrbelo — ali je junački izdržavao.

Koliko je shvatio, druga »st-rana« je garantovala bezbedan prolaz do mesta sastanka.

Davola bezbedan!

Verovao im je kao davljenik gladnoj ajkuli.

Pa ipak, nije mu bilo prvi put da kreće negde sa glavom u torbi, ali sa nevidljivom podrškom svog prijatelja ninde.

Jedino mu nije bilo jasno gde se on sada nalazio?

Na trećem nivou ugledao je odblesak pozicionog svetla vozila.

Tabasko prebaci u drugu brzinu. Bez ikakvog trzaja, »kadilak« uplovi u prostor koji je označavao kraj puta. Diplomatska torba ležala je na sedištu do njega. Na sedištu iza, pojavila se glava ninđe, u tamnoj kapuljači, sa drškom mača visoko uzdignutom za dohvat ruke. Do njega, pognuta i skrivena, sedela je Sumiko. Ona je trebalo uglavnom da brine o Lori.

Prikočio je na pristojnom odstojanju.

Bili su kao na dlanu: plavokosa devojka u plavom džinsu, sa zlatnom ogrlicom deblije prsta oko vrata, i plavom ružom na temenu. Na nogama uzane čizme sa sarom preko kolena. Visoki, elegantni tamnopusi čovek, kratke kovrdžave kose i bleštavobeke košulje, s leptir-mašnom žute boje. I ogroman Japanac, s rukama prekrštenim na grudima, malo povučen u senci, obrijane glave i bezizraznog lica.

— A ona? — više za sebe upita Pit.

Zarobljena Lora Tener, crnkinja i nesuđeni vođa »Lige obojenih«, sedela je privezana za običnu stolicu. Preko usta je imala duboku usečenu maramu dok su joj obe ruke bile vezane za naslon.

Oskudna, plavkasta svetlost padala je sa tavanice kao slap mlake vode i sva lica bacala u senku.

Pit je i dalje sedeo. Njegov pogled je lutao po okohim stubovima, ali tamo nije opazio znake života. Da li su stvarno ovi banditi od reči? U to nije želeo da poveruje, ali jednom je morao da otvori vrata i spusti nogu na beton.

Onda je zaključio da mu je izlazak sa ovog nivoa garaže garantovan samo ako pođe u rikverc. A to bi bilo malo suludo rešenje. Zbog toga je ubacio u prvu, drugu... i napravio krug pored ostalih vozila. Pratili su ga pogledima, ali nisu reagovali. Tek kada se zaustavio tako da je »kadilakom« mogao, po potrebi, i u punoj brzini da se sjuri prema izlazu gore, otvorio je vrata. Sada su se i »kadilak« i »ferari« nalazili skoro paralelno jedan od drugog.

Kolumbijski diplomata je očigledno vodio glavnu reč u svemu.

Dao je znak plavokosoj. Ona pride svezanoj crnkinji i nožem preseče veze. Onda joj grubo trže maramu sa usta. Preplašena, utrnulih udova, Lora Tener je protrljala svoje natečene zglobove.

Hanto i ledi Blu zurili su u nindžu kao u sablast. Valjda su se podsećali one noći kada je

katana pred njihovim očima rasterao polovinu »Ciklona«. Ali, sada su bili na sasvim drugom zadatku, bili su tu da slušaju i rade ono što im se kaže. Dok je Pit iz kola izvlačio torbu, Adolfo Kordobes je uhvatio devojkicu za ruku i poveo je napred. Ninđa se na prstima povuče malo u senku. Ruke je držao opuštene niz telo, pognute glave i povijenih kolena.

Samo su Kordobes i Pit koračali u jednom istom pravcu.

»Glupava situacija«, razmišljao je Pit. Mesto je bilo takvo da ga je iz polumraka mogla zakačiti bilo kakva budala sa oružjem. Uostalom, ponovo se zabavljao mislima. Biće dovoljno brz da ščepa ovu fukaru što trguje smrću i da se njime posluži kao štitom.

Međutim, možda je na to slično mislio i Kolumbijac. S tom razlikom, što je mesto izabrao on i što je delovao vrlo umirujuće.

Trebalo je da zajedno zastanu petnaest koraka od vozila i svojih ljudi.

On će dati tašnu... on će proveriti, biće zadovoljan i prepustiti mu devojkicu. Potom će se zajedno vratiti do svojih kola.

Zvučalo je vrlo jednostavno, ali i vrlo naivno.

Bilo je pitanje samo ko će napraviti prvi gaf. Čiji će živ-

ci popustiti. Glupost je verovati da će se sve završiti mirno. Sesti u kola i — zbogom!

Adolfo Kordobes je stao.

Tabasko mu dodade torbu, dok je on sa svoje strane omogućio devojkici da bude bliža bivšem mornaru. Dugim, većtim prstima Kolumbijac je otvorio tašnu; verovatno da je očekivao neku podvalu, jer su mu oči zasijale od unutrašnjeg zadovoljstva kada je prepoznao svoju robu, uredno složenu. Dugi nokat na malom prstu neverovatno oštro zasekao je kraj jedne nasumice odabrane kesice. Prineo je malo praha jeziku i nasmešio se. Dva reda belih zuba izronila su iz tame lica kao gusto spojeni, upaljeni kandelabri.

— Ovo je u redu — rekao je prijatnim glasom. Onda se povuče korak natrag, što je Lori bio dovoljan znak da može da priđe na drugu stranu.

Sada su se, zajedno, vraćali istim putem, istim tragom. Tabasko Pit je manje posvećivao pažnju diplomati; njega je kopkala reakcija nervozne plavuše i njenog glomaznog Japanca. Očito da se ona nije mirila sa ovakvim razvojem situacije. Sada, kada je »čaka« bila u sigurnim rukama, trebalo je sprečiti odlazak plavog mišićavka i ninđe. Dok se Adolfo Kordobes približavao koli-

ma, leđi Blu je stisnutih šaka istezala vrat na drugu stranu.

— Hoću njega! — skoro je vrisnula, pokazujući na siluetu ninde.

Pit telom zakloni devojkę, a ruka mu iščeznu pod kaput.

— Ne! — viknuo je Kordobes strogim glasom. — Sve je po dogovoru! Jasno? Zabranjujem gluposti!

— Ja hoću njega — otela se plavuša ispod njegove šake. — On je ubica mojih ljudi...

— Zabranjujem! — podviknuo je Kordobes i nimalo nežno povukao leđi Blu za vrat. — Lični obračuni me ne interesuju! Ulazi u kola!

— Ne — otrgla se devojkę kao tigrica. — Odavde niko neće otići živ...

— Ne čini gluposti, leđi Blu! — ponovo je krenuo prema njoj Kolumbijac. — Ovde sve mora da bude čisto dok ja ne odem. Za ostalo me nije briga — pri tome je uspeo da ponovo dogradi razjarenu plavokosu i uvrne joj ruku. Možda bi je na taj način i primorao da uđe u kola, da se na njegovo rame nije spustila ogromna, teška Japančeva ruka.

— Hanto moli za više ljubaznosti — rekao je.

— Beži, budalo! — obrecnu se diplomata. Sve što je želeo, bilo je da se dočepa kola i pobegne sa tog mesta. Imao je drogu, imao je kartu za sop-

stveni život pred gazdama i ništa više mu nije bilo važno.

Japanac pojača stisak. Kordobes ispusti plavušinu ruku i skoro se savi od bola.

— Kelsi! — podigla je leđi Blu glavu prema zatamnjenom svodu trećeg nivoa garaže. — Kelsi, pucaj!

Tabasko Pit žurno potrčę prema »kadilaku«. Malu crnkinku je jednostavno nosio pod miškom, dok je drugom, slobodnom rukom vadio kolt.

— Ipak si dovukla nekog ovde, glupačo! — zaurkao je Kordobes. Sva uglađenost i elegancija iščezli su u trenutku kada je shvatio da mu izmiče tle pod nogama. Prolaz do »ferarija« bio mu je blokiran telom nedokučivog vozača, a odozgo je neko, naručen, mogao da puca i po njemu.

— Kelsi! — vrisnula je plavuša. — Kelsi! Rik! Sta čeka-te?!

Niko se nije odazvao.

Hanto se odvoji u stranu.

Ninda prihvati poluonesvešćenu Loru Tener i stępa je na zadnje sedište. On i Pit istovremeno su uskočili unutra. Dok je okretao kontakt ključ i dodavao gas, Tabasko je tek posle nekoliko dragocenih sekundi zaključio da ga »kadilak« ne sluša. Jednostavno je brujao, ali nije se micao sa mesta.

Nije ni mogao! Jer, Hanto je napregao sve svoje mišice, podigao zadnji trap velikih kola i opasno ih zaljuljao.

— Sto mu gromova! — opsovao je Tabasko, dok je udario glavom o staklo. — Ovaj je lud! Baciće nas dole!

Pokušao je da se okrene i ispali koji hitac iz revolvera, ali novi zamah ga baci na drugu stranu. Ovoga puta ljukljanje je prestalo, ali sada su ležali na desnom boku! Japanac je jednostavno prevrnuo »kadilak« na stranu.

— Izvlači se! — viknuo je prema zadnjem sedištu.

Ninda strže kapuljaču, a Sumiko obema nogama pritisnu vrata. Uzalud!

Hanto se za časak dvoumio.

Kada se okrenuo, opazio je Adolfa Kordobesa kako je pesnicom raspalio razbesnelu leđi Blu. Inače dotle bezbojne i skoro ravnodušne oči Japanca odjednom su dobile sjaj i zaokružile se u svojim iskošenim dupljama.

Kordobes, okupan znojem, najzad se dokopao volana. Ali, kada je podigao pogled ometen velikom senkom nad sobom dok je grozničavo tražio pravi ključ bacio se nazad na sedišta. Dalje nije mogao od naslona. Međutim, gigantska šaka Japanca probila je šoferšajbnu kao paučinu i zaustavila se na njegovom licu, mr-

veći mu nosnu kost i obojivši njegovu tamnu kožu tamnocrvenim mlazom krvi.

— Gospode... — procedio je Kordobes skoro plačnim glasom. Međutim, milioni dolara pod njegovom šakom vredeli su nadljudskog otpora.

U isto vreme, leđi Blu je poletela prema stubu gde se nalazila kutija sa nekoliko dugmadi i još nesklopljenom mrežom žica i kabala za struju.

Pritisla je dugme, posle čega se čuo kratak tresak; velika skela, koja je predstavljala lift pri gradnji, pošla je nadole.

— Kelsi, zar spavaš gore, prokletniče?! — udarila je nogom o tle.

Lift se spuštao sporo, skoro isto tako sporo koliko je vremena trebalo Tabasku Pitu da iz izvrnutih kola izvuče bar svoju gornju polovinu.

Lift je dodirnuo beton, stresajući sa sebe nešto prašine i otpadaka. Leđi Blu potrčala prema njemu, ali je zastala kao ošinuta. Obe šake poletele su joj na usta, a zelene oči neormalno se raširile. Najzad je počela da vrišti...

Džo Magnum Kelsi ležao je na podu lifta, okrenut na stomak. Naci-šapka bila mu je i dalje pričvršćena za teme, ali za njegovu glavu ne bi se moglo reći da i dalje pripada telu. Neko, ili nešto, iseklo je

vratni deo i ostavio je, iskežu-
nu i beživotnu, da se još uvek
klati posle doticanja o beton.

Bio je to brzi kraj za vođu
»Ciklona«.

Revolver »magnum« ostao je
da visi o kažiprstu. Mora da
je dao sve od sebe da se od-
brani, ali možda prvi, i posled-
nji put, njegovo moćno oru-
žje nije stiglo da se oglasi i
otvori vrata pakla protivniku.

Kada je devojčin vrisak pre-
stao, iznenada kako se i poja-
vio — ledi Blu satanski mir-
nog izraza se saže i dohvati
»magnum«. Držala ga je sa obe
šake i s đavolskim osmeliom
ga upravila prema Tabasku,
kome su obe ruke još uvek bi-
le zarobljene.

Meci su zapraštali oko nje-
gove glave.

Ledi Blu krenu bliže.

Kada je htela da ga dokraj-
či, čula je pobesneli huk »fe-
rarija«. Kordobes je uspeo da
pokrene kola, s namerom da
utekne. Možda bi i uspeo u to-
me da nije previše žurio. Su-
očen sa opasnostima i smrću,
jedva je izbegao prvi ugao od
krivine. Ali, sledeći stub bio
je suviše velika i čvrsta prep-
reka za uspaničenog trgovca
drogom. Prednji kraj »ferari-
ja« prosto se zabio u beton.
Negde je šiknula voda zajedno
sa parom, a poklopac haube
izleteo je uvis kao kupola ma-
log metalnog padobrana.

Ledi Blu savi kolena; traži-
la je pogledom nindinu senku.
Znala je da tu leži nemoćan
da upotrebi svoj mač. Nije
imao prostora. Nije više imao
ništa. Bio je mrtav. Mrtav!

Ali, šta se to dešava?

Videla je dve ženske glave,
priljubljene jedna uz drugu,
pritisnute sedištem. Da li joj
se privida? Zar je moguće da
je senka ninde odlepršala iz
vozila? Da je dobila krila?
Da se pretvorila u slepog mi-
ša?

Počela je da se smeje samoj
sebi, ali »magnum« nije skla-
njala.

— Ti si prvi — dobacila je
Tabasku.

— Dame imaju prednost —
uzvratio je Tabasko. Njegovo
lice uopšte nije pokazivalo st-
rah, kao da je gledao u cev
oružja koje više nema municije.

— Baci revolver — čula je
oštar, zapovednički glas iznad
sebe.

Ne, to nije bio Hanto:

Ni Kelsi. Ni Rik.

Niko od njenih.

Nije želela da se okrene i da
se suoči sa vlasnikom tog gla-
sa. Nije želela da poveruje u
glupost da je iz vozila ninda
izlepršao kao leptir i da sada
stoji nad njom poput sudbine.

Mora da je a bunilu. Ali...
mora i da završi sa tim. Iro-
ničan smešak na plavokosom

momku mogao je da zбриše samo jedan jedini pucanj... iz njenih šaka, čvrsto obavijenih oko dugocevnog »magnuma«.

Ispustila je revolver u deliću sekunde kada je na leđima osetila rez. Učinilo joj se da ne boli toliko koliko je očekivala. Ali, čim se malo pomerila, rana je krenula da cepa uzduž kožu.

Ninda se uspravi.

Hanto je dolazio, goloruk i miran.

— Ninde ne ubijaju žene — rekao je dubokim tuđim glasom.

Lesli vrati katana u korice.

— Vidim ti lice — reče Hanto. — Zašto si otkrio lice?

— Jer ga vidiš samo sad i nikad više.

Potom skide futrolu sa mačem i spusti je na zemlju, da bi je gurnuo nogom još dalje. Hanto je ponovo stao; ruke su mu se podigle u visini grudnog koša. Sastavio je šake u »doko-in«, što je bio simbol buđenja snage kojom se preva zilazi svaki eventualni fizički neuspeh ili poraz.

Hanto nije tražio oružje. Jednostavno, uzdao se u svoje ruke i snagu.

Što se Leslija tiče, nije želio da ima prednost.

Iza njih, Tabasko Pit je nekako uspevao da oslobodi ruke, koje je, opet, posvetio vađenju svojih nogu. Na drugoj

strani, ledi Blu, okrvavljenih leđa, puzila je prema slupanom »ferariju«. Nadala se da će iz vozila uspeti da izvuče tašnu i da se izgubi. Makar puzila...

Hanto je krenuo udesno. Lesli je učinio isto. Neko je morao da napravi prvi potez, da pokaže sa čime sve raspolaže. Očigledno, Hanto nije bio samo običan vozač. Po kretanju tela, po položaju stopala, po sklopu prstiju i šaka — znao je mnogo.

Jedino što nije znao, bio je vremenski razmak između početka i kraja.

Hanto ispruži ruke. Imao je jasnu nameru da obema zgrabi protivnikovu glavu. Ko zna koliko mu je puta to uspevalo. Lesli je učinio ono što je bilo najbolje u takvom trenutku: odbio je napad udarcima »fudoken« pesnicama. Nenavikao na ovakav otpor, Hanto je neočekivano dozvolio da primi »haken« udarce dlanovima u uši. Samo čudovišna snaga mogla je da tome odoli i da ne poklekne. No, ninda udarcem petom pogađa potkolenicu Japanca i on posrće.

Lesli se povuče. Izgledalo je da udara u zid. Ili Hanto samo tako savlađuje svoj bol, ne bi li protivnika naterao da se predomišlja i sumnja u sebe.

Nije želio da nasrće, morao je da izmami sve što Hanto zna i može.

Hantova desna ruka zaseče vazduh. Lesli se sklanja, ali oseća udar vazduha koji talaša pod snagom zamaha. On levom šakom ublažuje putanju tog udarca, a desnom zadaje kontru u Japančevo lice.

I opet se udaljava. Čeka.

»Ako neprijatelj misli da je planina«, setio se reći sensei Tanake, »napadni ga kao morski talasi; ako misli da je more, kreni na njega kao planina...«

Šake su mu poluzatvorene, u »šikanken« položaju; zglobovi prstiju tada se koriste kao oštro napadačko oružje i nijedno mišićno vlakno, ma koliko čvrsto i zategnuto, ne ostaje nepovredivo.

Hanto to verovatno zna. On podiže desnu nogu, savijajući koleno, da bi iskoracio i munjevito ispružio koleno i vrhom prstiju upotrebio »aši-bairai«. To je traženje zglobova i delova tela gde se gubi stabilnost. Obično je uperen u »tenden«, vitalnu tačku koja se nalazi oko tri centimetra ispod pupka.

Ali, ninda sa obe šake skreće taj udarac. Istina, šake trne, ali rezultat ne izostaje. Hanto malo gubi ravnotežu — ipak dovoljno da Lesli usmerava »uširo-geri«, pravo u jetru.

Prvi put lice Japanca gubi svoj savršeni mir i brada se lagano pomeri gore—dole.

Neverovatno za tako glomazno telo, pa ipak, on se spušta prema tlu s takvom brzinom da u nindi izaziva divljenje, a ne oprez. Hantove obe noge u luku zahvataju Leslieve listove i on pada na beton.

Takav položaj protivnika izaziva trijumf; i Japanac kreće sa svojim »šutom«, udarcem u nervni čvor na potiljku ivicom šake. Samo mali trzaj, ali ne sasvim dovoljno brz, uspeva da otupi snagu tog udarca i da ne pomuti svest. Lesli se dočekuje na laktove, nekoliko časaka ostaje nepokretan, a potom izdiže telo na laktove i nožne prste. Posle toga se oda pinje kao luk i ponovo je na sopstvenim stopalima.

Ponovo je »tai-sabaki«, gospodar svog tela. Svi pokreti i koraci usredsređeni su za novi napad.

Hanto to možda zna, ali ne zna sa koje strane stiže kazna.

Njegova snaga polako uzmiče pred veštinom i brzinom.

Hanto podiže nogu za »ma-vaši-geri«. Bilo je to veoma sporo, čak providno sporo. Mislio je da će time zavarati i skrenuti nindinu budnost, kako bi usledio potom »iva-nami«, munjevito prebacivanje tela preko ramena i treskanje o zemlju.

Duga, snažna noga prohuja la je iznad Leslieve glave. Ali,

umesto da ostane u čučućem položaju, gde se zatekao posle izbegnutog napada, ninda se otkotrljao u stranu, dok su Japančeve ruke uletele u prazno.

Kratak, besom ispunjen krik izmigoljio se kroz Hantove zube. Prorezi očiju postali su još uzaniji i iskošeniji.

Ninda je u posedu »Hi no kate«, eksplozivnog osećaja koji se taloži u telu. Pri tome zauzima određene položaje i dodaje različite pokrete prema protivniku. A to postiže klizanjem stopala i koracima koji ne pomeraju gornji deo tela. Stopala su u pokretu istovremeno sa trupom, a pri svakom pomeranju pripremljen je udarac.

Hanto u početku dosta lako podnosi udarce; oni su žestoki, munjeviti, a bol se javi delić sekunda kasnije, kada se tkiva isprave iz ulegnuća.

Sve je manje strpljenja kod Japanca, a sve više bola. On zna da mora okončati bitku pre nego što sasvim malaksa. Potrebno mu je malo prostora, toliko malo da u njega stane neprijatelj uklešten u njegov zagrljaj. Samo jednom da mu priredi »joko-otoši«, bočno obaranje, kada se noge podižu, dohvataju obe ruke i protivnika prebacuje preko glave. Posle toga sleduje koleno pod

grlo i dva brza udarca »hira-kenom«, zglobovima prsta u oko.

Naslonjeni na prednji trap »kakilaka«, Sumiko, Lora Tener i Pit nemo posmatraju čudni duel. Čak nisu svesni ni teško ranjene plavokose leđi Blu, koja puže prema zdrobljenom »ferariju«, sa strahovitom željom da se domogne droge i skonča preostale dane na plažama Kopokabane ili Akapulka.

Ninda se povlači nekoliko korakama natrag.

Hanto zastaje, u iščekivanju. Više ne zna sledeći korak. Ne može da predvidi akciju. I dok tako nezgrapno uverava sebe da će mu protivnik kad-tad dopasti šaka, ovaj pravi nekoliko skokova i, vinuvši se u vazduh, pravi salto preko Japančeve glave.

Zbunjen, ali i razdražen, Hanto prekasno shvata da je morao da se okrene na sasvim suprotnu stranu, dok je ninda se kao vazduh iznad njega.

Dobija strahovit »joko-geri«, pod rebra. Telo mu se povija napred, a noge gube tle. I, dok se ispravlja, duboko uvlačeći plesnivi, zagušljivi vazduh podzemlja, sačekuje ga »atemi«; vratni pršljen se ugiba i iskače iz ležišta kao kuglica u lageru, praćen prodornim krikom smrti...

— Kiiiiiii!

I još jednom: kiai!

Pa »koši«, ili »tigrov zub«, petom noge u lice. Sve se to odgirava u sekundama. Ruke i noge se umnožavaju kao da nekoliko nindži saleće zaljuljano Japančevo telo i približavaju ga zadnjem konačistu, betonskoj površini na kojoj su već lokve krvi.

Oko iz leve duplje neumitno curi. Drugo je već staklasto. Samo na šakama prsti daju znake života, u samrtnom ropcu. Onda nastaje mir. Muk.

Lesli podiže glavu.

U prednjem delu smrskanog »ferarija« video je samo dve noge u lakim, kožnim čizmicama. Ledi Blu se dovukla najzad do prednjih sedišta. Neki glasovi izranjaju iz tame kao da dolaze sa neba. Kratko komešanje... i pucanj!

Noge u čizmicama lagano se svaljuju na zemlju.

Ninja priskače vozilu s desnom rukom spremnom za »atemi«.

No, nje više bilo potrebno.

Poslednjom snagom, na izdisaju, Adolfo Kordobes je ispalio metak u svoju vernu saradnicu.

Ledi Blu je širom otvorenih očiju zurila u tamu iznad sebe; desnom šakom je još držala prijemnik preko kojeg je nekom poslala poruku, a levom nije ispuštala diplomatsku torbu. Grčevito je stezala, umirući, dodir sna o bogatst-

vu i raju. Sada je bila u paklu!

Plava ruža pala je iz njene bujne kose na pod. A crvena, na prsima, rascvetavala se kao sunce na zalasku.

Lesli istrže torbu i ponese je sa sobom. U prolazu je malo prstom prenuo iz letargije Tabasko Pita.

— Sto mu... — opsova ovaj, otresajući glavom. — Ovde ne valja više ostajati!

— To sam hteo da čujem — dobaci mu Lesli. — Krećemo!

Ispravili su »kadilak« i nekako se ugurali unutra. Pit je seo za volan i dobro stisnuo papučicu, tako da su kola prosto poskočila kada je pustio kvačilo.

Bez tarova — opomenu ga ninda.

— Ali...

*
* *

Pod pratećim svetlima podzemne garaže, Pit je sa pola gasa savladivao krivine.

Ništa posebno nije im se isprečilo na putu.

Rampa je bila podignuta; u »kućici«, gde se nalazio dežurni za naplatu parking-kartica, i dalje je gorelo svetlo. Jedino se više nije video službenik. Pit učini pokret da izađe, ali ga Leslijeva ruka zadrža.

Tabasko još uvek nije primećivao ništa, ali je verovao nindinom harageiu.

— Idemo — reče Leslie.

Tamnoputa Lora Tener još nije uspevala da savlada drhtavicu. Poslednji događaji bili su previše snažni za nju, uprkos hrabrosti s kojom je i inače počinjala svoju akciju za spas sabraće i dece u domovini, ali i na tlu Amerike.

Preveliki zalogaj za idealiste.

Sumiko je zagrlila i pomilovala po obrazu. Obe devojke sve vreme nisu progovorile ni reč, ali je mala, kočoperna Japanka s pažnjom pratila svaki detalj.

Pit »provuče« kola ispod rampe. Ispred njih nalazio se prošireni prostor za uključenje u glavnu ulicu.

Sada su ih jasno videli.

Desetak ili više »Ciklona«, kružili su, susretali, provlačili se između sebe i opet dolazili na isto mesto, zatvarajući put »kadilaku«.

Leslie navuče kapuljaču na lice.

— Kreni — mirno je rekao.

— Kuda? Na njih? — nabra čelo Tabasko.

— Kroz njih.

— A ako neće da se sklone?

— Hoće.

— Kako znaš?

— Nisu pod oružjem. Nemaju vođu. Ne znaju šta da urade.

— Lepa govorancija — sleže ramenima bivša mornarčina, ubacujući u prvu brzinu.

Začudo, motociklisti su se brzo razdvojili, praveći prolaz »kadilaku«. Pit nezadovoljno progundala.

— Svrbe me pesnice — reče. — Izišao bih malo napolje da...

— Njih svrbe noževi, »berezete«, lanci i ostalo — nadovezase Leslie. — Mislim da znam šta hoće.

— Šta, do đavola?

— Pratiće nas kroz grad.

— Ha! Bićemo kao ministri? Kad budem dao gas, neće me stići ni na krilima.

— Ali ćemo privući pažnju policije.

»Kadilak« se uključi u reku vozila. Kako je ninda i predvideo, »Cikloni« su stisnuli gas svojih mašina i sa obe strane, priključili se zgnječenom »kadilaku«. Nisu se osvrtaali na sirene vozača, kojima bi preprečili put ili izleteli pred branike držeći tesno odstojanje između sebe.

— Šta sad? — upita Tabasko.

— Vozi pravo. Skreni kod »Mekdonalda« i produži prema Fort Pointu.

— I ništa više?

— Ništa. Gledaj pred sebe.

— Pa, ne mogu nigde na drugu stranu, ortak — promeškolji se Pit, kome se jedan od »Ciklona« skoro uneo u lice, nagnut nad upravljačem »Harli Dejvidsona«. Čak mu se cerio, što je bio poseban izazov za ovoga. Naglo je okrenuo volan ulevo; čuo se prasak i motociklista je izgubio kontrolu, pao i otklizao nekoliko metara pravo pod točkove automobila na susednoj traci. Zaškriljale su kočnice, ali Pit se nije osvrtao. Samo se zadovoljno iscerio.

Okrenuo se prema Lesliju, ali izraz njegovog lica nije mogao da vidi. Ispod kapuljače samo su oči bile upravljene niz ulicu.

— Prva desno — kazao je ninda.

— O-kej.

»Kadilak« se malo zaneo, ali se opet »dočekao« na sva četiri točka.

Ulica je bila nešto mirnija. Iza njih su ostala vozila prosto protutnjala u oba pravca. Pit pogleda u retrovizor. »Cikloni« su se vraćali na uobičajeno rastojanje. Ovoga puta, da li mu se samo činilo ili ne, ruke su im se zavlačile pod jakne.

— Vidim — presekao ga je Lesli taman kada je zaustio da postavi pitanje i sebi i njemu. — Kad ti budem rekao, naglo zakoči, a onda dodaj isti gas.

Nije više imao želju da zapitkuje. Ninda je imao nešto na umu, ali to je samo on znao.

— Sad!

Tabasko promeni papučicu.

»Kadilak« se prednjim krajem skoro zari u asfalt.

Gume na motorima zacijukaše oko njega. Neki su skoro proleteli, ali više nije ni uspeo da vidi. Jer, iznenada su se začula dva praska. I dim je pokuljao spolja.

Bombice?!

Pit okrznu pogledom sedište do sebe.

Do đavola, tamo više nije bilo ninde!

Zbunjeni, ošamućeni i pomalo obnevideli od iznenadnog dima, »Cikloni« su se najzad pribrali i ponovo pohitali da sustignu »kadilak« koji se već »ubacivao« u treću.

Jedino nisu bili svesni novog vozača.

Izvlačeći se kroz prozor na svojoj desnoj strani, bacivši »bombice« napunjene gasom, Lesli je istovremeno, kao puma, zaskočio na jednog od motociklista; uputivši mu odmeren »empi-uši«, udarac laktom, zbacio je preneraženog vozača i natčovečanskom snagom umirio mašinu u brzini. Zaostao je iza svih, kao nemi svedok njihovog gomilanja i pometnje. Sačekao je da se priberu i krenu.

Sada je bio iza njih!

Katana mu se nađe u ruci.

Retki prolaznici u kasnim noćnim satima, ako su uopšte mogli nešto da razaznaju, to je bila samo senka na jednom od motora, malo uzdignuta na sedištu, čija se ruka spuštala na neoprezne gonioce i bacala ih po asfaltu kao obe zglavljene muve!

Urlici bola ostajali su iza ostalih, pokriveni bukom motora.

Sečivo mača padalo je po ramenima, za vratom, preko bedara.

Motori bez jahača završavali su po ivičnjacima ili travnjacima. Neki su se prevrtali do samih stepeništa oniskih kuća utonulih u san. Samo se retko gde upalilo svetlo, možda pomerila zavesa. No, niko nije otvorio ulazna vrata da vidi šta se dešava. Jedino je možda zazvonio telefon u najbližoj policijskoj stanici.

Prepolovljena banda najzad je shvatila da se nešto čudno dešava. Oni najbliži »kadiraku« okrenuli su se i izbezumljeno zaključili da polovina momaka više nije iza njih. Videli su po strani poneki motor, poneko telo na kolovozu. A onda tamnu senku čiju su blistavu oštricu neki već osutili na sebi.

Najbliži nindži ispod jakne izvuče ništa manje nego »tom-

psonku«. Ali, nije uspeo da je repetira. Puška je pala na asfalt zajedno sa rukom sasečenom do lakta. Neljudski vri sak razlegao se ulicom, vozač je glavačke pao sa mašine i ostao zgrčen kao džinovski crv.

Ostatak bande odjednom je, slušajući instinkte, a ne naredjenja, počeo da se raspršuje na sve strane. Bilo je to pravo bezobzirno bežanje.

Kada je Tabasko Pit po drugi put skrenuo pogled prema sedištu do sebe, nindžine noge već su se uvlačile unutra. Motor je, sam, nekoliko metara odjurio uspravan, da bi mu se potom točkovi zaklimatali kao prebijeni i odskakutali do baštenske ograde jedne vile.

Lesli polako obrisa okrvavljeno sečivo o levi rukav i vrati katana u korice.

Sumiko je najzad mogla da mladoj Lori Tener podigne glavu sa svog krila.

— Šta se desilo? — upitala je crnkinja.

— Ništa naročito, dušo — odgovori Japanka.

— A oni... gde su?

— Otišli su na piće — isceri se Tabasko. — Imaju goriva taman do »Džejksa«.

— Oni tamo ne svraćaju...

— Ali svraćamo mi, zar ne, ortak? — okrenuo se prema Lesliju.

— Ja sam za... ali prvo da se istuširamo, da sklonimo »čaku« na sigurno mesto, da...

— Sto mu... — nabra nozdrve Pit — dotle bih mogao da popijem dvadesetak konzervi piva u najbližem bifeu.

Lora Tener podiže glavu, osloni laktove na oba prednja sedišta i prvi put se blede osmegnu.

— Ja... mogu li nešto da pitam?

Svi začutaše.

— A šta to? — upita ninđa.

— Ko ste vi... sto mu crknutih ajkula?

Četvorostruki smeh bio je jedini odgovor na njeno pitanje.

— KRAJ —

NEOBIČAN ŽIVOT JEDNOG JOGIJA

Paramahansa Jogananda (1893—1952) je bio hinduski jogi. Njegov učitelj je bio čuveni Svami Šri Juktešvar Giri od Serampora, a ovaj je bio učenik još čuvenijeg jogija Lahiri Mahasaje iz Benaresa, a ovaj je bio učenik Mahavatara Babadžija, učitelja za kojeg kažu da i danas živi na Himalajima.

Najveća zasluga Svamija Joganande je u tome što je doneo jogu na Zapad. On je posvetio čitav svoj život razvoju duhovnog i kulturnog razumevanja između Istoka i Zapada. Svami Jogananda je primetio da je svuda gde god je putovao nailazio na patnju. Dok ljudi na Istoku žive u materijalnoj bedi, na Zapadu vlada duhovna i mentalna beda. Ideja za koju se on zalagao je da svetske nacije treba dublje da se povežu kroz razmenu specifičnih kvaliteta koje svaka posebno poseduje. Spoj ta dva

sveta bi čitavoj našoj civilizaciji doneo celovitost i uravnoteženost. U ime te ideje osnovao je u Americi nekoliko ašrama u kojima je širio svoje jogističko znanje.

Umro je u Los Anđelesu 1952. g. nakon govora održanog u čast tadašnjeg indijskog ambasadora u Americi. Svoje telo je sasvim svesno napustio i tako i svojom smrću pokazao vrednost joge.

Svami Jogananda se pre nego što se potpuno posvetio jogi zvao Mukunda. Odrastao je u porodici u kojoj su i majka i otac meditirali i poštovali tradicije njihove kulture. Majka mu je rano umrla. Mukunda je tada imao samo dvanaest godina i nakon toga je imao samo jedan san — da ode na Himalaje i tamo nađe svog duhovnog učitelja. Na svom putu traženja, sreo je mnogo neobičnih jogija koji su razvili razne natprirodne sposobnosti vež-

bajući jogu. Kasnije, kada je već postao svetski poznat jogi, napisao je knjigu o svojim neobičnim doživljajima. Prenećemo vam nekoliko najinteresantnijih događaja iz njegovog života.

JOGI SA DVA TELA

Još od malih nogu Mukunda je puno putovao. Otac ga u tome nije sprečavao. Često je cela porodica odlazila na hodočašća. Očevo zanimanje im je bilo od koristi — bio je službenik na železnici. Tako je bilo i ovoga puta. Na Mukundinu molbu da ga pusti da poseti Benares, otac mu je obezbedio povratnu kartu, poklonio mu nekoliko novčanica i dao mu dva pisma.

»Treba da obavim jedan posao sa mojim prijateljem iz Benaresa, Kedar Nath Babom. Na žalost, izgubio sam njegovu adresu. Ali, siguran sam da ćeš da ga nađeš uz pomoć mog drugog prijatelja, Svami Pranabanande. On mi je kao brat, a ima i određeno spiritualno postignuće, njegovo društvo će ti sigurno prijati. Ovo pismo je za Kedar Nath Babu, a drugo je preporuka za tebe Svami Pranabanandi.«

Mukunda je sa oduševljenjem kakvo može da ima dečak od dvanaest godina otišao za Benares i odmah potražio

Svamijevu kuću. Prednja vrata su bila otvorena; ušao je i popeo se na sprat. Tu je u dugačkoj sobi nalik na predsoblje sedeo krupan čovek u lotos-položaju na malo izdignutom mestu. Nosio je samo pamučnu tkaninu oko bokova. Glava i lice bez ijedne bore su mu bili sasvim obrijani; osmeh blaženstva mu je igrao na usnama. Da bi odagnao Mukundinu pomisao da ga je uznemirio, pozdravio ga je kao starog prijatelja.

»Baba anand«. (Blagoslov mom dragom gostu). Dobrodošlica je izrečena iz srca i dečijim glasom. Mukunda je kleknuo i dotakao mu stopala.

»Jeste li vi Svami Pranabananda?«

Klimnuo je glavom. »A jesi li ti Bhagabatijev sin?« On je to izgovorio pre nego što je Mukunda imao vremena da izvadi svoje pismo iz džepa. Sa iznenađenjem mu je dečak pružio pismo koje je sada izgledalo suvišno.

»Naravno, naću ću Kedar Nath Babu za tebe«. Jogi je opet izazvao iznenađenje u Mukundi svojom vidovitošću. Tek tada je uzeo pismo, preleteo pogledom preko njega i izrazio svoje prijateljstvo prema njegovim roditeljima.

»Ja uživam dve plate«, reče mu, »jedna je po preporuci tvog oca kod koga sam nekada

radio na železnici. Druga je od mojih duhovnih učitelja zbog kojih sam savesno završio svoje zemaljske dužnosti.« Mukundi nije bilo jasno o čemu on to priča.

»Kakvu to platu primате od duhovnih učitelja? Da li vam spuštaju pare u krilo?«

Svetac se nasmejao. »Mislim na platu neizmernog mira — nagradu za dugogodišnju duboku meditaciju... Sad više ne trebam novac. Za svoje male materijalne potrebe imam više nego što mi treba. A ti ćeš kasnije shvatiti značenje ove druge plate.«

Prekinuvši iznenada njihov razgovor, svetac je postao ozbiljan i nepokretan. Obavila ga je atmosfera dostojanstva. U prvi mah su mu oči zasjale, kao da posmatraju nešto jako interesantno, a zatim su potamnele. Mukundu je prekid zbunio: još uvek mu jogi nije rekao kako će sresti očevog prijatelja. Pomalo uznemiren, lutao je pogledom po praznoj sobi u kojoj su se nalazila samo njih dvojica. Zagledao se napokon u drvene sandale koje su stajale pored Pranabanandijevih nogu.

»Čoto mahasaja (mladi gospodine), ne brini se. Čovek kog želiš da vidiš biće sa tobom za pola sata.« Čitao mu je misli — majstorluk koji u tom

trenutku nije bilo teško izvesti!

Opet je utonuo u nedokučivu tišinu. Nakon pola sata Svami je sam ustao.

»Mislim da Kedar Nath Babu dolazi« reče. Mukunda je čuo korake uz stepenice. Čuđenje i neshvaćanje su ga naglo preplavili, a misli su počele da mu lete u konfuziji:

»Kako je moguće da je očev prijatelj pozvan ovamo a da mu niko nije preneo poruku? Svami nije ni sa kim razgovarao otkako sam došao.« Mukunda je naglo napustio sobu i stustio se niz stepenice. Na pola puta je sreo mrašvog bleđunjavog čoveka srednje visine. I on je bio u žurbi.

»Jeste li vi Kedar Nath Babu?« Uzbudjenje mu je obojilo glas.

»Da. A jesi li ti Bhagabatijev sin koji ovde čeka da se sretne sa mnom?« prijateljski se nasmejao on.

»Gospodine, kako ste došli ovamo?« Mukunda je prosto osećao kivanost zbog svog nerazumevanja.

»Danas je sve tajanstveno! Pre manje od jednog sata sam upravo završavao svoje kupanje u Gangu kada mi se približio Svami Pranabananda. Ne znam kako je uopšte znao da se tamo nalazim.

»Bhagabatijev sin te čeka u mojoj kući«, rekao mi je, »ho-

ćeš li da pođeš sa mnom? Ra-
do sam pristao. Kako smo ho-
dali ruku pod ruku, bilo mi je
neobično što je Svami u svo-
jim drvenim sandalama hodao
brže od mene u ovim čvrstim
cipelama.«

»Koliko će ti trebati da sti-
gneš do mene?« Pranabanada-
di je iznenada stao da me pri-
upita.

»Okolo pola sata.«

»Moram još nešto da oba-
vim.« Zagonetno me je pogle-
dao. »Moram da te sad napus-
tim. Videćemo se u mojoj ku-
ći, Bhagabatijev sin i ja te če-
kamo.« Pre nego što sam mo-
gao da se usprotivim, brzo se
okrenuo i nestao.

»Došao sam ovamo što sam
brže mogao.« Ovo objašnjenje
je samo povećalo Mukundinu
zbunjenost.

»Ne mogu da poverujem svo-
jim ušima! Jesam li poludeo?
Jesi li ga sreo samo u viziji
ili si ga zaista video, dodirnuo
mu ruku i čuo njegove kora-
ke?«

»Ne znam na šta ciljaš!« na-
ljutio se Babu. »Ja te ne lažem.
Zar ne shvataš, samo sam od
Svamija mogao da saznam da
me ovde čekaš.«

»Ali Svami Pranabananda se
nije makao iz mog vidokruga
ni za tren otkako sam pre je-
dnog sata stigao«. Ispričao mu
je čitavu priču i ponovio raz-

govor koji su Svami i on vodi-
li.

Babu je širom otvorio oči:
»Da li mi živimo u ovom ma-
terijalnom dobu ili sanjamo?
Ni slutio nisam da ću u svom
životu biti svedok ovakvog ču-
da! Mislio sam da je ovaj sva-
mi običan čovek, a sad sam
otkrio da može da sebi mate-
rijalizuje posebno telo!«

Ušli su zajedno u jogijevu
sobu. Kedar Nath Babu je po-
kazao na drvenu obuću koja
je stajala pored Svamija:

»Vidi, to su sandale koje je
nosio«, šapnuo je. »I bio je
obučen samo u pamučnu tka-
ninu kao i sada.«

Pošto se posetilac poklonio
pred Svamijem, ovaj se okre-
nuo prema Mukundi sa vrago-
lastim osmehom:

»Šta ste se toliko zaprepasti-
li? Suptilno jedinstvo sveta fe-
nomena nije skriveno od istin-
skih jogija. Ja ovde vidim i
razgovaram sa mojim učenci-
ma u Kalkuti. Oni takođe mo-
gu na sličan način da prevazi-
đu svaku prepreku od grube
materije.«

Mukunda je sa naporom sti-
šao svoju spiritualnu gorljivost
u grudima kada je čuo da mu
Svami priča o moćima astralne
televizije i radija. Ali, pored
entuzijazma se u njemu probu-
dio i neki strah. Netremice je
gledao u Pranabanandu i pitao
se da li je pred njima ili nje-

gov dvojniki. Ali on nije bio predodređen da bude učitelj Mukundi. Mukunda će sresti još spiritualnih učitelja i imaće mnoštvo spiritualnih iskustava pre nego što će sresti svog učitelja Šri Juktešvara.

Svami Pranabananda ga je blagoslovio na odlasku i rekao mu: »Tvoj život pripada stazi odricanja i joge. Mi ćemo se jednoga dana ponovo sresti.«

MIRIŠLJAVI SVAMI

Dok se jednoga dana Mukunda vraćao iz posete hramu boginje Kali naleteo je na starog poznanika — jednog od onih čija razgovorljivost ignoriše vreme i uključuje u sebe večnost.

»Brzo ću te ostaviti na miru«, obećao mu je »ako mi ispričaš šta se sa tobom događalo otkako se nismo videli.«

»Kakva šteta!« reče Mukunda »Baš moram da se požurim.«

Ali on ga je uhvatio ispod ruke, izvlačeći iz Mukunde male poslastice od informacija.

»Kao izgladneli vuk,« pomišlio je Mukunda. »Što duže govorim, on sve gladnije njuška za novostima.«

No drugar je iznenada odlučio da ga ostavi. Dobacio mu je u odlasku:

»Zaboravio sam da ti kažem za Gandha Babu, mirišljavog

sveca, koji živi u onoj kući.« Pokazao je na kuću u daljini. »Idi da ga vidiš, on je vrlo interesantan. Možda ćeš imati neobičan doživljaj sa njim. Zbogom!« I konačno ga je napustio.

Zainteresovani Mukunda nije mogao da ne uđe u tu kuću. Našao se u udobnom salonu. Gomila ljudi je sedela raspoređena po debelom naranđastom tepihu. Šapat pun strahopoštovanja mu je dopro od uva: »Vidi Gandha Babu, sedi na leopardovoj koži. On može da učini da svaki cvet bez mirisa zamiriše ili da oživi uveli cvet ili da učini da koža neke osobe ispušta divan miris!«

Pogledao je pravo u sveca, pogledi su im se susreli. Bio je bucmast, koža mu je bila tamna, a oči velike i sjajne.

»Sine, drago mi je što te vidim. Kaži šta želiš. Da li bi želeo neki miris?«

»Šta će mi?« Mukundi je njegova ponuda izgledala detinjasto.

»Da bi doživeo čudesan način za uživanje u mirisima.«

»Koristiš duhovne energije da bi pravio mirise?«

»Zašto da ne? Pa one i onako stvaraju sve mirise.«

»Da, ali one prave i nežne latice. Možeš li da materijalizuješ cveće?«

»Da. Ali obično pravim samo mirise, mali prijatelju.«

»Onda će fabrike mirisa ostati bez posla.«

»Dozvoliću im da zadrže svoj posao. Moj cilj je da demonstriram spiritualne snage.«

»Da li je to potrebno? Zar se one i tako ne vide svuda oko nas?«

»Da, ali i mi treba da pokažemo neke od tih bezbrojnih mogućnosti.«

»Koliko ti je bilo potrebno da razviješ svoju veštinu?«

»Dvanaest godina.«

»Da bi pravio mirise pomoću astralnih energija! Izgleda mi, poštovani sveće, da si izgubio mnogo godina na mirise koje si mogao dobiti za nekoliko rupija u cvećari.«

»Ti mirisi blede kada cveće uvene.«

»Svi mirisi blede sa smrću. Zašto bih čeznuo za onim što ugada samo mome telu?«

»Gospodine Filozofu, dopađaj mi se. A sada ispruži desnu ruku«. Napravio je pokret kao da ga blagosilja.

Mukunda je bio nekoliko stopa udaljen od Gandha Babe; niko drugi mu nije bio u blizini i nije mogao da ga dotakne. Ispružio je ruku koju ni jogi nije dotakao.

»Kakav miris želiš?«

»Ružin.«

»Neka ti bude.«

Na Mukundino veliko iznenađenje, predivan miris ruže je počeo da se širi iz njegovog dlana. Mukunda je sa osmehom uzeo iz obližnje vaze cvet koji nije mirisao.

»Može li ovaj bezmirisni cvet da miriše kao jasmin?«

»Neka ti bude.«

Miris jasmína se odmah raširio iz latica. Mukunda se zahvalio čudotvorcu i seo pored jednog od njegovih učenika. Ovaj mu je objasnio da je Gandha Baba, koji se zapravo zvao Svami Višudananda, naučio mnogo začudujućih tajni joge od svog učitelja na Tibetu. Učelnik je govorio sa očiglednim ponosom o svome učitelju: »On je čudesan! Mnogi pripadnici kalkutske inteligencije su njegovi učenici.«

Mukunda je u sebi već odlučio da ne bude jedan od njih. Guru koji je isuviše bukvalno »čudesan« nije mu se dopao. Uljudno se zahvalivši, otišao je kući.

Kako je ušao, sreća ga je sestra Uma.

»Postaješ prilično elegantan, počeo si da koristiš parfeme!«

Bez reči joj je pružio dlan da ga pomiriše.

»Kako privlačan miris ruže! Neobično je jak!«

Mukunda pomisli da je pre »jako neobičan«. Bez reči joj pruži cvet sa astralnim mirisom da ga pomiriše.

»O, volim jasmnin! Posegnula je za cvetom. Komična zbunjenost je preletela preko njenog lica kada je shvatila da to nije cvet jasmnina. Njene reakcije su odagnale Mukundine sumnje da je Gandha Baba možda u njemu izazvao autosugestivno stanje u kome je mogao samo on da oseti te mirise. Kasnije je od svog prijatelja Alakanande čuo da »mirisni svetac« ima moć koju je Mukunda želeo da imaju milioni gladnih u svetu.

»Bio sam prisutan u Gandha Babinoj kući u Bardvanu sa stotinjak drugih gostiju«, ispričao je Alakananda, »kada je on materijalizovao nekoliko mandarina. Iz sendviča koji su bili servirani na listovima od banane naglo su provirile mandarine. Zagrizao sam svoju sa strepnjom, ali sam otkrio da je ukusna.«

Godine rada su bile potrebne Mukundi da bi razumeo kako je Gandha Baba izvodio svoje materijalizacije. Shvatio je da je metod daleko van dohvata masa gladnih ljudi u svetu. Evo kako je on to sam objasnio kada ga je shvatio uz pomoć svoje unutrašnje realizacije:

Različiti senzorni stimulusi na koje čovek reaguje — taktilni, vizuelni, okusni, slušni i njušni — proizvode se pomoću varijacija vibracija u elektro-

nima i protonima. Vibracije opet reguliše **prana**, tj. »živototroni«, suptilna životna sila finije energije od one u atomu koja inteligentno upravlja sa pet različitih senzornih supstancija. Gandha Baba, koji je mogao da uskladi sebe sa praničkim silama uz pomoć određenih joga — vežbi mogao je da utiče na »živototrone« da prestrukturisu svoju vibracionu strukturu i da se oforme u ono što je želeo. Njegovi mirisi, voće i druga čuda su u stvari materijalizacije svemirskih vibracija, a ne unutrašnje senzacije izazvane hipnozom. Hipnotičko stanje je štetno za one koji ga često koriste; negativan psihološki efekat nastaje vremenom, pošto polako uništava ćelije u mozgu. Hipnotizam je nedopustivo ulaženje u prostor tuđe svesti. Njegovi privremeni fenomeni nemaju ništa zajedničko sa čudima koje može da izvede duhovno realizovano biće. Takvo izvođenje čuda kao što ih je činio »mirisni svetac« je spektakularno, ali je duhovno beskorisno. Pošto nema neku dublju svrhu od zabave, to je skretanje sa staze ozbiljnog spiritualnog traženja.

SVAMI TIGAR

Mukundin školski drug Čandi je bio taj koji je predložio

da posete Svamija Tigra. Mukunda je rado pristao pošto je želeo da upozna sveca koji je pre nego što je postao monah hvatao tigrove i borio se sa njima golim rukama. U njemu se probudio dečaćki entuzijazam za tako neobične podvige.

Osvanulo je hladno zimsko jutro, ali Čandi i Mukunda su radosno krenuli. Nakon dugog lutanja po Bhovanipura, mestu izvan Kalkute, stigli su pred pravu kuću. Dva gvozdena prstena, koja su stajala na vratima, zazvečala su prodorno kada ih je Čandi dodirnuo. Uprkos buci koju su stvorili, sluga se približio ležernim hodom. Njegov ironični osmeh je nagoveštavao da bučni posetioci nisu u stanju da uznemire tišinu svečeva doma.

Konačno ih je sluga pozvao. Čandi i Mukunda su ušli u svečevu spavaću sobu. Čuveni So-hong Svami je sedeo na svom krevetu. Izgled njegovog golemog tela je na njih čudno delovao. Stajali su bez reči, isko-laćenih očiju. Nikada ranije nisu videli tako ogromne grudi i bicepse kao fudbalske lopte. Na ogromnom vratu stajalo je Svamijevo žestoko, ali ipak smireno lice, okruženo loknama, brkovima i bradom. U njegovim tamnim očima sijali su nagoveštaji kvaliteta goluba i tigra. Oko struka je nosio obavijenu tigrovu kožu.

Pošto im se povratio glas, Mukunda i njegov prijatelj su ga pozdravili, izrazivši oduševljenje njegovim junaštvima u borbama sa tim posebnim mačkama.

»Hoćete li nam ispričati kako je moguće golim rukama pobediti najdivljiju od svih životinja džungle, bengalske tigrove?«

»Deco moja, za mene nije ništa da se borim sa tigrovima. Mogu to da učinim i danas ako je potrebno.« Nasmejao se kao dete. »Vi gledate tigrove kao tigrove; ja ih posmatram kao mačiće.«

Pozvao ih je u dvorište, gde je udario šakom u čošak od zida. Cigla se slomila i srušila na zemlju, a u zidu je ostao otvor kao kod izvađenog zuba kroz koji je nebo drsko provirilo. Mukunda je zanemelo stajao: onaj ko može iz čvrstog zida da jednim udarcem izbije malterisanu ciglu, pomislio je, sigurno može i tigru da izbije zube!«

»Um je vladar mišića. Snaga udarca čekića zavisi od snage koja ga je pokrenula; snaga izražena pomoću instrumenta čovečjeg tela zavisi od prodornosti njegove volje i hrabrosti. Telo je doslovno pod upravom uma. Kroz pritisak potica-ja iz prošlih života, u ljudskoj svesti se formiraju polako snaga ili slabost. One se izražavaju

kao navike koje opet stvaraju željeno iil neželjeno telo. Spoljna slabost ima mentalni koren; u takvom lošem krugu telo vezano lošom navikom osujećuje um. Ako gospodar dopusti da mu sluga naređuje, sluga postaje vladar, um je na sličan način zarobljen kada se vlada po diktatu tela.»

Na Čandijevu i Mukundinu molbu Svami je pristao da ispriča nešto iz svog života.

»Moja prvobitna ambicija je bila da pobeđujem tigrove. Volja mi je bila moćna, ali telo mi je bilo slabo.«

Iz Mukunde je provalilo iznenađenje. Izgledalo je neverovatno da je taj čovek sa atletskim ramenima, kao u medveda, ikada mogao da zna za slabost.

»Pomoću nepokolebljive upornosti u mislima o zdravlju i snazi uspeo sam da prevaziđem svoj hendikep. Imao sam jak razlog — želju da razvijem mentalnu snagu da mogu da pobeđujem bengalske tigrove.«

»Da li mislite, Svami, da li bih i ja mogao da pobeđujem tigrove?« — u Mukundin um se prvi i poslednji put uselila bizarna ambicija!

»Da«, nasmejao se Svami, »ali postoji više vrsta tigrova; neki riču u džunglama ljudskih želja. Nema spiritualne koristi od nesvesnog ubijanja životi-

nja. Radije pobedi unutrašnje zveri.«

»Možemo li da čujem kako ste se promenili iz krotitelja divljih tigrova u krotitelja divljih strasti?«

Svami Tigar je utonuo u ćutanje. Udaljenost mu je ispunila pogled, prikupljajući slike iz prošlosti. U njemu se odvijala lagana mentalna borba da li da odgovori na njihov zahtev ili ne. Na kraju se popustljivo nasmešio.

»Kada je moja slava bila na vrhuncu, donela mi je i ponos. Odlučio sam tada ne samo da pobeđujem tigrove, nego i da ih provociram različitim trikovima. Imao sam ambiciju da nateram divlje životinje da se ponašaju kao domaće mačke. Počeo sam javno da pokazujem svoju veštinu sa zadovoljavajućim rezultatom.

Jedne večeri mi je otac došao u sobu, vrlo zabrinut.

»Sine, čuo sam reči upozorenja. Želeo bih da te spasim od nadolazećeg zla izazvanim nemilosrdnim točkom uzroka i posledice.«

»Zar si ti fatalist, oče? Zar ćeš dopustiti praznoverju da zatamni moćne vode mojih aktivnosti?«

»Nisam fatalist, sine. Ali verujem u pravedan zakon retribucije, kako su me od malena učili. U džungli u porodici tigrova vlada ogorčenje protiv te-

be; jednom može ono da se pokrene.«

»Oče, iznenađuješ me! Dobro znaš da su tigrovi — prekra-sni, ali nemilosrdni! Ko zna? Možda moji udarci u njihovim tvrdim glavama izazivaju tragove razuma. Ja sam u šumi glavni učitelj koji ih uči finim manirima!

Čandi i Mukunda su slušali sa pažnjom, shvatajući dobro dilemu iz prošlosti. U Indiji se dete ne suprotstavlja lako željama svojih roditelja. Svami Tigar je nastavio:

»Moj otac je slušao objašnjenje u stojičkoj tišini. Sa ozbiljnošću mu je odgovorio:»

»Sine, teraš me da ti ispričam o zlom predskazanju koje sam čuo do jednog sveca. Juče mi je prišao dok sam sedeo na verandi u svakodnevnoj meditaciji.

»Dragi prijatelju, došao sam sa porukom za tvog ratobornog sina. Neka prestane sa svojim divljačkim aktivnostima, inače će njegov sledeći susret sa tigrom završiti u okrutnim ranama, praćen šestome-sečnom bolešću na ivici smrti. Tada će odbaciti svoje dotadašnje ponašanje i postati monah.«

»Ova priča me nije impresionirala. Smatrao sam da je otac lakoverna žrtva nekog ludog fanatika.«

Priznavši to, Svami Tigar je nestrpljivo odmahnuo rukom, kao da odmahuje na neku glupost. Namršten i čuteći duže vreme, izgledalo je da je zabravio na Mukundino i Čandino prisustvo. Nastavio je da raspreda zamršenu nit svoje priče prigušenim glasom.

»Nedugo nakon očevog upozorenja posetio sam glavni grad Kuh-Behara. Slikovit predeo mi je bio nov, pa sam očekivao za promenu da se malo odmorim. Kao i obično, radoznala gomila me je pratila ulicama.

Znate i sami kako seoski uličari funkcionišu kao poslednje novinsko izdanje! Sa kojom brzinom se šire poslednji ženski razgovori od kuće do kuće! Za nekoliko časova je čitav grad bio u stanju uzbuđenja zbog mog prisustva.

Dok sam se uveče tiho odmarao, začuo sam galop konja. Stali su ispred kuće u kojoj sam odseo. Zatim je nekoliko visokih policajaca sa turbanima na glavama ušlo u moju sobu. Bio sam iznenađen. Sve je moguće, pomislio sam, pitam se da li će me uhapsiti zbog nečega što ne znam. Ali oficiri su se poklonili učtivo.

»Poštovani gospodine, poslao nas je princ Kuh-Behara da vam poželim dobrodošlicu. On vas sa zadovoljstvom poziva da posetite njegovu palatu sutra ujutro.«

Razmišljao sam malo o pozivu. Iz nekog nejasnog razloga osećao sam veliku žalost što su prekinuli moje mirno putovanje. Ali dirnulo me učtivo ponašanje policajaca; pristao sam da pođem.

Sledećeg dana sam bio iznenađen kada su me odvezli u ogromnoj kočiji koju je vuklo četiri konja. Sluga mi je držao nakićen kišobran iznad glave da bi me zaštitio od oštrog sunca. Uživao sam u ugodnoj vožnji kroz grad i šumovitu okolinu. Sam kraljev potomak me je čekao na vratima palate u znak dobrodošlice. Ponudio mi je svoje sedište protkano zlatnim brokatom, dok se on sa osmehom premestio u jednostavniju stolicu. Dok je moje iznenađenje raslo, pomislio sam da će me sva ova učtivost sigurno koštati. Nakon nekoliko uobičajenih uvodnih rečenica, pojavio se pravi prinčev motiv.

»Moj grad vrvi od glasila da vi možete da se borite sa divljim tigrovima samo sa svojim golim rukama. Da li je to tačno?«

»To je čista istina.«

»Teško da mogu u to da poverujem. Vi ste iz Kalkute, hranjeni ste belim pirinčem koji jedu ljudi u gradu. Molim vas, budite iskreni, da se niste borili samo sa životinjama bez kičme, koje su hranjene opijumom?« Govorio je vrlo glasno

i sarkastično, kroz govor mu se provlačio provincijski akcent. Nisam hteo da odgovorim na njegovo uvredljivo pitanje.»

»Izazivam vas da se borite sa mojim tigrom Rađa Begumom (Princ Princeza — nazvan tako da bi se istaklo da taj tigar u sebi ima surovost i tigra i tigrice) koga sam skoro ulovio. Ako njemu možete uspešno da se oduprete, da ga vežete lancem i da napustite kavez u svesnom stanju, bengalski kraljevski tigar će biti vaš. Darovaću vas takođe sa nekoliko hiljada rupija i sa mnogo drugih darova. Ako odbijete bitku, razglašiću po čitavoj državi da ste varalica!«

Njegove drske reči su me pogodile kao salva metaka. Besno sam pristao. Napola podignut sa stolice od uzbuđenja, princ se zavalio natrag sa sarkastičnim osmehom. Podsetio me je na rimske imperatore koji su uživali da šalju hrišćane u arene sa životinjama. Još je dodao:

»Borba će se odigrati za nedelju dana. Žao mi je što ne mogu da vam dozvolim da unapred vidite tigra.«

Ne znam da li se princ uplašio da ne hipnotišem tigra ili da ga tajno ne omamim opijumom!

Kada sam napuštao palatu, nisam se iznenadio što su sada nedostajali sjajna kočija i ki-

šobran. Sledeće nedelje sam metodično pripremao svoj um i telo za nastupajuće iskušenje. Moj sluga mi je prenosio fantastične priče koje su kružile po gradu. Svečevo grozno predskazanje mom ocu se nekako proćulo, proširujući se sve više i više. Mnogi praznovorni seljaci su verovali da se zao duh, poslat od bogova, reinkarnirao kao tigar koji noću uzima različita demonska obličja, a danju ostaje sputana životinja. Ovaj tigar-demon, pretpostavljalo se, došao je da me pokori.

Još jedna maštovita verzija je bila da su se ispunile molitve životinja Nebeskom Tigru u obličju Rađa Beguma. On je trebao da bude sredstvo za moje kažnjavanje — taj drski dvonožac, tako uvredljiv za čitavu tigrovsku vrstu! Čovek bez krzna i bez zuba derača usudjuje se da izazove snažnog tigra opremljenog kandžama. Sila sakupljenog otrova svih poraženih tigrova — seljani su objašnjavali — napravila je snagu dovoljnu da pokrene unutrašnje zakone i da izazove pad ponosnog ukrotitelja tigrova.

Sluga me je dalje obavestio da je princ uzeo ulogu menadžera u borbi između životinje i čoveka. On je nadgledao podizanje zaštitnog paviljona, konstruisanog da primi hiljade

ljudi. U centru je držan Rađa Begum u neviđeno velikom gvozdenom kavezu, okružen i spoljnim sigurnosnim prostorom. Zarobljenik je ispuštao neprekidnu seriju krvoločnih urlika. Retko su ga hranili da bi mu pojačali bes i apetit. Možda je princ očekivao da mu budem nagradni obrok!

Na poziv bubnjara koji su najavljivali jedinstveni susret, gomile iz grada i okoline su revnosno pokupovale sve karte. Na dan borbe stotine ljudi su ostale bez mesta. Mnogi su probili ulaze na šatri ili su okupirali svaki komadić slobodnog prostora ispod galerija.

Kako se priča bližila vrhuncu, Mukundino uzbuđenje je sa njom raslo; Čandi je takođe zaneseno ćutao.

»U sred prodornih zvučnih provala Rađa Beguma i graje pomalo preplašene gomile, ja sam se tiho pojavio. Bio sam oskudno obučen. Nosio sam samo pamučnu tkaninu oko struka, inače sam bio nezaštićen odećom. Otvorio sam zasun na vratima zaštitnog prostora i hladno ga za sobom spustio. Tigar je delovao krvoločno. Skačući sa gromovitim praskovima na rešetke, divlje mi je pozeleo dobrodošlicu. Publika se utišala u samilosnom strahu; izgledao sam kao krot-

ka ovčica pred razbesnelom životinjom.

Za tren sam bio u kavezu, ali samo što sam zalupio vrata, Rađa Begum je nasrnuo na mene. Desna šaka mi je bila očajnički razderana. Ljudska krv, najveća gozba za koju tigar zna, tekla je u strašnim potocima. Izgledalo je da će se svečevo proročanstvo ispuniti.

Odmah sam se oporavio od šoka od prve ozbiljnije povrede koju sam ikada zadobio. Sklonivši iz vida moje krvave prste ispod pamučne tkanine, zamahnuo sam levom rukom u udarac koji lomi kosti. Životinja se zateturala unazad, napravila okret u zadnjem delu kaveza i skočila grčevito napred. Moj čuveni udarac pesnicom joj se spustio na glavu.

Ali okus krvi je na Rađa Beguma delovao kao što izluđujući prvi gutljaj vina deluje na alkoholičara koji dugo nije pio. Podsticani zaglušujućim urlikanjem, napadi životinje su bili sve bešnji. Moja neodgovarajuća odbrana samo levom rukom učinila me je ranjivim pred njegovim očnjacima i kandžama. Ali vraćao sam mu omamljujućim udarcima. Izmenjujući prednost, borili smo se na život i smrt. Kavez je bio u pravom metežu, pošto je krv lila na sve strane, a iz grla životinje naiz-

menično su dolazili talasi bola i požude za smrću.

»Ubij ga, uništi tigra! — dolazili su krici iz publike. Čovek i životinja su se tako brzo kretali da je čuvar promašio kada je pokušao da puca. Prikupio sam svu snagu volje, divlje zaurao i spustio završni razorni udarac. Tigar se srušio i ležao umiren.«

»Kao mače«, umešao se Mukunda.

Svami se nasmejao u srdačnom slaganju i nastavio priču.

»Konačno je Rađa Begum bio savladan. Njegov kraljevski ponos je bio pokoren: smelo sam ga naterao svojim razderanim rukama da otvori ralje. U jednom dramatičnom trenutku sam zadržao glavu u smrtonosnim čeljustima. Potražio sam lanac. Uzevši jedan sa gomile na podu, vezao sam tigrov vrat za rešetke. U trijumfu sam krenuo ka vratima.

Ali ta đavolja inkarnacija od Rađa Beguma je imala žilavost vrednu njegovog pretpostavljenog demonskog porekla. Sa neverovatnim nasrtajem je lomio lanac i skočio mi na leđa. Rame mi je bilo čvrsto zgrabljeno njegovim čeljustima, a ja sam silovito pao. Ali u trenu sam ga pritisnuo ispod sebe. Pod nemilosrdnim udarcima podmukla životinja je potonula u polusvest. Ovoga puta sam

ga još pažljivije vezao. Polako sam napustio kavez.

Našao sam se u novoj buci, ovoga puta buci oduševljenja. Kliancije gomile se prolomilo kao da je iz jednog gigantskog grla. Katastrofalno pretučen, ipak sam ispunio tri uslova borbe — savladao sam tigra, vezao ga lancem i napustio kavez bez pomoći drugih. Pored toga, tako sam gadno povredio i preplašio agresivnu životinju da je lako zaboravila obećanu povoljnu nagradu da ima moju glavu u svojim ustima.

Nakon što su mi zavili rane, bile su mi iskazane počasti. Iskitili su me vencima; mnogo zlata je stavljeno pred moje noge. Čitav grad je slavio. Na sve strane su se čuli beskrajni razgovori o mojoj pobjedi nad najvećim i najdivljijim tigrom koji je ikada viđen. Rađa Begun mi je bio poklonjen, kao što mi je bilo i obećano, ali ja nisam osećao pobjedničko ushićenje. Duhovna promena mi se dogodila u srcu. Izgledalo je da su se posle završnog napuštanja kaveza takođe zatvorila vrata i za sve moje svetovne ambicije.

Sledio je period pun čemera. Šest meseci sam ležao na ivici smrti od trovanja krvi. Čim sam mogao da napustim Kul-Bihar, vratio sam se kući. Tada sam znao da mi je onaj sveti čovek koji me je mudro

upozorio učitelj. Ponizno sam to priznao ocu. »O, kad bih samo mogao da ga nađem!« Moja čežnja je bila iskrena jer je jednoga dana svetac stigao nenajavljen.

»Dosta je kroćenja tigrova,« govorio je sa hladnom odvažnošću, »pođi sa mnom, naučiću te kako da pobediš zveri neznanja koje riču u džunglama ljudskog uma. Navikao si na publiku: neka ti to bude galaksija anđela koja uživa u tvom uzbudljivom ovladavanju jogom!«

»Moj sveti guru me inicirao na spiritualni put. Otvorio je vrata moje duše, zardala i teško pokretljiva zbog duge neupotrebe. Uskoro smo krenuli ruku pod ruku na Himalaje, gde ću ja učiti.«

Čandi i Mukunda su se poklonili pred Svamijevim nogama, zahvalni za priču o njegovom burnom životu. Osećali su da su obilato nagrađeni za dugo čekanje u hladnom predsoblju.

KAKO JE MUKUNDA SREO SVOG UČITELJA ŠRI JUKTEŠVARA

Nakon što je položio završni ispit u srednjoj školi, Mukunda je na svoju ruku napustio porodicu i otišao u jedan ašram u Benaresu. Ali, u tom ašramu je stalno bio u rasko-

raku sa ostalim učenicima — dok je on želeo da po čitav dan meditira, ostali su se bunili što više ne učestvuje u svakodnevnom radu u ašramu.

Jednog jutra, kao i mnogo puta do tada, mladi monah Habu ga je prekinuo u meditaciji: »Mukunda, dosta je meditacije. Potreban si mi za nabavku!«

Obično bi Mukunda nestrpljivo odgovarao, ali tog jutra je poslušao bez reči. Otišli su zajedno na udaljenu pijacu u jednom delu Benaresa. Neprijatno indijsko sunce još nije dostiglo zenit u vreme kada su oni kupovali. Probijali su se kroz šarenu gomilu domaćica, vodiča, sveštenika, jednostavno obučenih udovica, dostojanstvenih Brahmina i svuda prisutnih svetih krava. Dok su se tako kretali, Mukunda se okrenuo da pogleda niz usku neupadljivu uličicu.

Na kraju ulice nepomično je stajao čovek obučen u odeću zemljano narandžaste boje kakvu nose Svamiji, sa likom sveca. Istoga časa mu je izgledalo da ga odavno poznaje; zatim ga je netremice posmatrao. Zatim ga je obuzela sumnja.

»Zamenio si ovog lutajućeg sveštenika sa nekim ko ti je poznat«, pomisli, »produži, sanjaru...«

Nakon desetak minuta osetio je tešku obamrlost u nogama. Kao da su se skamenile, nisu mogle da ga nose dalje. S naporem se okrenuo i noge su se vratile u normalno stanje. Okrenuo se opet na suprotnu stranu; opet ga je zarobila čudnovata težina.

Habu je posmatrao njegovo krivudavo hodanje sa čuđenjem i na kraju prsnuo u smeh: »Šta te muči? Jesi li poludeo?« »Svetac me magnetično privlači k sebi!« pomisli Mukunda i dobaci Habuu svoje torbe sa kupljenom hranom. Bez reči je požurio napred.

Vraćajući se istim putem kao da ima krila, došao je do uske uličice. Brzim pogledom je otkrio mirnu figuru koja uporno gleda u njegovom pravcu. Još nekoliko koraka i bio je pred njegovim nogama.

»Gurudeva!« Njegovo lice je video mnogo puta u svojim vizijama. Te ptičije oči i lavlja glava sa istaknutom bradom i loknama oko lica često su se pojavljivali u tami njegovih noćnih sanjarenja, noseći obećanje koje tada nije mogao u potpunosti da shvati.

»O dragi moj, došao si mi!« čuo ga je Mukunda kako stalno ponavlja na bengaliju, dok mu je glas drhtao od radosti. »Koliko te godina već čekam!«

Ušli su u jedinstvo tišine; reči su izgledale sasvim nepo-

trebne. Krasnorečje je teklo u bezvučnoj pesmi od srca učitelja do učenika. Pomoću antene od nepobitnog unutrašnjeg uvida Mukunda je shvatio da njegov guru poznaje duhovni svet i da će ga tamo odvesti. Tama dosadašnjeg života nestala je u slabašnom prosijavanju slika sećanja iz doba pre nego što se rodio. Dramatično vreme! Prošlost, sadašnjost i budućnost su njegove ciklične slike. Ovo nije prvi put da ga je sunce pronašlo pred njegovim nogama!

Držeći ga za ruku, guru ga je odveo u mesto gde je živeo, u delu grada koji se zvao Rana Mahal. Njegova atletska figura se kretala čvrstim koracima. Visok, uspravan, imao je u to vreme 55 godina, ali je bio pokretljiv i krepak kao mladić. Imao je krupne i tamne oči, prekrasne od nemerljive mudrosti. Blage lokne su ublažavale upadljivu snagu njegovog lica. Snaga se prefinjeno mešala sa nežnošću.

Kada su došli do kamene terase kuće koja je gledala na Gang, rekao je srdačno. »Tebi ću dati moj ašame i sve što posedujem.« »Ali, ja sam došao da tražim mudrost i duhovnost. To su tvoja blaga koja ja tražim!«

Brz indijski sumrak počeo je da se spušta kada je učitelj opet progovorio. Oči su mu bile

ispunjene nedokučivom nežnošću »Dajem ti moju bezuslovnu ljubav.«

Dragocene reči! Četvrt veka je prošlo dok je Mukunda opet čuo izraze njegove ljubavi. Njegovim usnama bila je strana revnosti, tišina je bolje odgovarala njegovom okeanskom srcu. »Hoćeš li mi dati istu neuslovljenu ljubav?« gledao je u Mukundu sa poverenjem deteta.

»Voleću te večno, Gurudeva!«

»Obična ljubav je sebična, ukorenjena u tami želja i zadovoljstva. Duhovna ljubav je bez uslovljavanja, bez granica, bez promena. Promenljivosti u ljudskom srcu nestaje zauvek kada je dodirne čista ljubav.« Dodao je skromno: »Ako me ikada zatekneš da sam izvan stanja duhovne realizacije, molim te obećaj mi da ćeš moju glavu staviti u svoje krilo i pomoći mi da se vratim do Kosmičke ljubavi koju obojica obožavamo.«

Ustao je dok je padao mrak i poveo ga u unutrašnjost kuće. Dok su jeli slatkiše od mangoa i badema, on je nenametljivo otkrio u razgovoru svoje poznavanje Mukundinog života. Mukunda je bio zapanjen veličinom njegove mudrosti, istančano izmešane sa prirodnom skromnošću. Kao u duhovnom ogledalu, njegov guru je

očigledno uhvatio odraz njegovog čitavog života.

»Vreme je za promenu, pogotovu što nisi srećno odabrao ašram.«

Mukunda mu nije rekao ni reč o svom životu; sve je to sada izgledalo suvišno! Po njegovom prirodnom, smirenom ponašanju, Mukunda je shvatio da svetac ne želi nikakve izlive iznenađenja zbog svoje vidovitosti.

»Treba da se vratiš u Kalkutu. Zašto da isključuješ rođake iz svoje ljubavi za čovečanstvo?«

Ta sugestija je Mukundu bacila u očajanje, pošto je porodica predviđala njegov povratak, mada on nije odgovorio na mnoge njihove molbe u pismima. »Neka mladi ptić odleti u metafizičko nebo«, govorio je njegov brat Ananta »Krila će mu se zamoriti od zgusnute atmosfere. Još ćemo ga mi videti kako sleće u pravcu kuće, skuplja perje i ponizno se odmaru u našem gnezdu.« Zbog te obeshrabrujuće usporedbe koja mu je još bila sveža u sećanju, Mukunda je čvrsto rešio da ne »sleće« u pravcu kuće u Kalkuti.

»Poštovani, ja se ne vraćam kući. Ali tebe ću svuda pratiti, samo mi kaži svoje ime i adresu.«

»Svami Šri Juktešvar Giri. Moj glavni ašram je u Seram-

poru, u ulici Rai Ghat. Za nekoliko dana tamo ću posetiti majku.«

Mukunda se začudio. Serampor je samo dvanaest milja od Kalkute, a on ipak za sve te godine nije uhvatio ni trenutni bljesak svog učitelja. Doputovali su čak u stari grad Benares da bi se sreli. Ovde su takođe i stopala Budhe, Šankaričarje i mnogih drugih jogija blagoslovila zemlju.

»Doći ćeš mi za četiri nedelje.« Po prvi put je glas Šri Juktešvara bio krut. »Sada, kada sam ti saopštio moju večnu ljubav i pokazao ti radost što sam te sreo, ti osećaš slobodu da zanemariš moj zahtev. Sledeći put kada se budemo sreli, moraćeš da se potrudiš da opet zadobiješ moje poverenje. Neću te lako primiti za učenika; Ja sam strog: moraš da budeš potpuno predan poslušno slediti moje obučavanje.«

Mukunda je tvrdoglavo ćutao. Njegov učitelj je brzo pogodio šta ga muči.

»Misliš li da će ti se rođaci smejati?«

»Neću da se vratim.«

»Vратиćeš se za trideset dana.«

»Nikada.«

Pošto nisu uspeli da izmire svoje suprotne težnje, Mukunda se sa poštovanjem naklonio i otišao. Hodajući u ponoćnom mraku ka ašramu, pitao

se zašto se taj čudesni susret završio u takvom neslaganju. Ta igra suprotnosti, ta maja, uvek izravna radost i žalost! Njegovo mlado srce još uvek nije pristajalo da ga učitelj menja.

Sledećeg jutra Mukunda je primetio da se članovi ašrama ponašaju prema njemu sa povećanim neprijateljstvom. Kvarili su mu dane stalnom osornošću. Prošle su tri nedelje; na Mukundinu ne srećnu glavu spustio se pravi haos.

»Mukunda je parazit, on koristi naše gostoprимstvo a ne uzvraća nam istom merom.« Teška srca se Mukunda odlučio da ih napusti i da u Seramporu poseti sveca koga je nedavno upoznao.

I tako se »ptičica« pripremila da »sleti« u opasnoj blizini Kalkute.

U Šri Juktešvarovoj školi u Seramporu Mukunda je proveo mnogo godina. Na zahtev svog učitelja, nastavio je da studira u Kalkuti, ali je veći deo vremena provodio u njegovom ašramu.

Škola Šri Juktešvara je bila prostrana, starinska zgrada, dobre gradnje i masivnih stubova. Spoljni zidovi su bili obрасli mahovinom. Golubovi su

često preletali ravan sivi krov, a u uglovima dvorišta gradili su gnezda. Vrt u dvorištu je bio prepun hlebnog i tropskog drveća i mangoa. Balkoni sa balustradama na spratu su gledali na vrt sa tri strane. Prostran hol u prizemlju, sa visokim plafonom koji su držale kolonade, koristio se uglavnom za godišnje festivale. Odatle je usko stepenište vodilo u Šri Juktešvarovu sobu, iz koje je mali balkon gledao na ulicu. U ašramu nije bilo mnogo nameštaja; sve je bilo čisto, jednostavno i korisno. Bilo je tu nekoliko stilskih stolica, klupa i stolova i ništa više.

Dani u ašramu su prolazili mirno, jedan nalik na drugi. Šri Juktešvar je ustajao pre zore. Ležeći u krevetu, ili ponekad sedeći na njemu, ulazio je u stanje samadhija. Bilo je jednostavno ustanoviti da je učitelj u tom stanju: nagli prestanak dubokog disanja, uzdah ili dva, možda i okret tela. Zatim je sledilo stanje u kome je prestajao zvuk disanja: to je bio znak da se nalazi u dubokoj jogičkoj radosti.

Zatim je na red dolazila duga šetnja pored Ganga. Mukunda je često šetao pored njega. Izlazeće sunce je bojilo vodu toplinom, a glas učitelja je zvonio, pun autentične mudrosti.

Sledilo je kupanje i ručak. Njegovi učenici su pripremali

jelo vrlo pažljivo, prema uputstvima gurua. On je bio vegetarijanac. Savetovao je svoje učenike da se hrane jednostavno, hranom koja odgovara njihovoj konstituciji.

Učitelj je malo jeo; najčešće pirinač obojen indijskim šafranom ili sokom od cvekle ili spanaćem, kome je bio dodat ghi od putera. Za desert je uzimao mango ili pomorandže sa pudingom od pirinča ili sokom od plodova hlebnog drveta.

Popodne su stizali posetioци. On se prema svima odnosio učtivo i ljubazno. Učitelj je — pošto je sebe realizovao kao sveprisutnu dušu — u svim ljudima uočavao zapanjujuću sličnost. Za njega ljudi nisu više bili objekti svidanja ili nesvidanja koja običnog čoveka dovode u konfuziju. Njega nisu moćni, bogati ili obrazovani privlačili više od ostalih ljudi; niti je druge odbacivao zbog siromaštva ili neznanja. Sa poštovanjem je slušao i dete ako je govorilo istinu, i povremeno bi otvoreno ignorisao uobražene brahmīne.

Oko osam sati je bila večera koju guru nikada nije jeo sam; niko nikada nije napustio ašram gladan ili nezadovoljan. Šri Juktešvar nikada nije bio u gubitku, niti su ikada posetioци bili neočekivani; on bi od oskudne hrane umeo da napravi banket. Ali je ipak bio skro-

man. Često je govorio: »Neka ti bude ugodno sa onim što imaš; ekstravagancija će ti doneti neugodnosti«.

Mirni večernji časovi su često donosili Mukundi pravo bogatstvo. Svaka guruova reč je bila puna mudrosti. Svoje misli bi odmerio kroz finu ravnotežu između važnog i nevažnog pre nego što bi dopustio da budu izgovorene.

Kako se ponoć približavala, učitelj je postajao sve pospaniji sa takvom prirodnošću kakvu ima dete. Nije bilo mnogo posla oko pripreme za spavanje. Često bi samo jednostavno legao, čak i bez jastuka, na usku sofу koja se nalazila iza njegovog mesta za sedenje prekrivenog tigrovom kožom.

Neretko se događalo da im noć prođe u filozofskim diskusijama; nakon njih nije bilo umora niti želje za spavanjem; bile su dovoljne njegove žive reči.

»O, već je zora! Prošetajmo pored Ganga.« I tako su se često završavale noći učenja.

Učenik se magnetizuje u kontaktu sa učiteljem; stvara se suptilna struja koja silno pokreće njegovu unutrašnjost. Šri Juktešvar je slično uticao na Mukundu. Ako bi ovaj ušao u ašram sa nekom brigom ili neodređenim lošim stanjem uma, raspoloženje mu se odmah menjalo. Samo jedan pog-

led na gurua i u Mukundu se spuštao spokoj koji umiruje. Svaki dan pored njega bio je novo iskustvo radosti, mira i mudrosti. Nikada ga Mukunda nije našao zavarano ili zatrovanog emocijama pohlepe, besa ili vezivanja, svojstvenog običnim ljudima.

Šri Juktešvar je retko tražio od drugih pomoć lične prirode, niti bi prihvatio pomoć od učenika, ako ona nije ponuđena s radošću. Sam bi oprao svoje stvari ako bi učenici zaboravili. Obično je nosio zemljano narandžastu odeću, koja je tradicionalno pripadala Svamijima. Kada je izlazio, nosio je cipele od tigrove ili jelenje kože.

Šri Juktešvar se nije mogao podmititi, čak ni ljubavlju. Nije imao sentimentalnost prema onima koji su dobrovoljno pristali da mu budu učenici. Bilo da su oni i Mukunda bili okruženi drugim učenicima ili strancima, bilo da su bili sami, uvek je govorio direktno i grdio oštro. Ni najmanji pad u površnost ili nedoslednost nije prošao bez grdnje. To »tesanje ega« je bilo teško izdržati, ali Mukundina čvrsta odluka je dopuštala guru da ispravlja sva njegova psihološka iskrivljenja. Dok je on radio na takvoj titanskoj transformaciji, mnogo puta su se učenici zatresli pod težinom nje-

govog disciplinskog čekića. »Ako vam se moje reči ne sviđaju, slobodni ste uvek da ode-te«, uveravao ih je, »ne želim od vas ništa sem vašeg vlastitog napretka. Ostanite samo ako osećate da vam to koristi.«

Svami Jagananda je kasnije pisao da je beskrajno zahvalan svom guru za sve udarce koji su pogađali njegovu taštinu. Ponekad je osećao, metaforički rečeno, da on nalazi i iskorjenjuje u njegovoj vilici svaki bolestan zub. Tvrdokoran egoizam je teško izgurati bez grubosti. Nakon što bi to guru uspeo, ostajao je pročišćen kanal za spiritualnu energiju. Uzalud se ona probija kroz srce otvrdlo od sebičnosti. Takvo razotkrivanje slabosti često može biti bolno za svetovne uši; površni učenici ga nisu voleli. Mudri, koji su uvek bili u manjini, duboko su ga poštovali.

SVETAC KOJI NE SPAVA

»Molim te, dopusti mi da odem na Himalaje. Nadam se da ću u neprekidnoj samoći postići trajnu kosmičku svest.«

Jednom je Mukunda stvarno uputio ove nezahvalne reči svom guruu. Uhvaćen u jednu od nepredvidivih obmana koje povremeno napadaju posveće-

nike, osećao je sve veće nestrpljenje prema svojim obavezama. Tada je poznavao Šri Joktešvara samo šest meseci.

Od njega je dobio jednostavan odgovor: »Mudrost je bolje tražiti od realizovanog čoveka nego od mrtve planine.«

Zanemarivši njegovu skromnu natuknicu da je on, a ne brdo njegov učitelj, on se te večeri u Kalkuti pripremio za putovanje. Sutradan ujutro je potražio Behari Pundita, svog profesora sanskrita na fakultetu.

»Gospodine, govorili ste mi o vašem prijateljstvu sa velikim učenikom Lahri Mahasaje. Molim vas da mi date njegovu adresu.«

»Misliš na Ram Gopal Muzumdara? Ja ga zovem »Svetac koji ne spava«. Uvek je budan i u ekstatičkom stanju svesti. Njegov je dom u Ranbadjpuru, u blizini Tarakešvara.«

Mukunda se zahvalio i odmah krenuo za Tarakešvar. Nadoao se da će mu on dozvoliti da se posveti meditaciji u samoci na Himalajima. Behari Pundit mu je pričao da se Rām Gopal prosvetlio vežbajući krija jogu mnogo godina u usamljeničkim pećinama u Bengalu. Iz Tarakešvara je odmah krenuo za Ranbadjpur. Pala je noć. Seljak kod koga je umoran prespavao rekao mu je da je Ranbadjpur još uvek vrlo

daleko. U samu zoru je nastavio put za Ranbadjpur preko teško prohodnih pirinčanih polja. Teško se kretao preko posećenih stabljika i humki sasušene ilovače. Popodne se njegov svet još uvek sastojao samo od beskrajnog pirinčanog polja. Neizbežna vrućina ga je dovodila skoro do kolapsa. Tada je ugledao čoveka kako mu se približava ležernim korakom.

Neznanac se zaustavio ispred njega. Nizak i slabašan, bio je fizički neupadljiv, ako se izuzmu dva izuzetno prodorna crna oka.

»Nameravao sam da napustim Ranbadjpur, ali tvoja namera je bila dobra, pa sam te sačekao.« Uperio je prst u Mukundino zapanjeno lice: »Zar ti toliko fali pameti da misliš da bi me se mogao dočepati neočekivano? Taj profesor nije imao pravo da ti da moju adresu.«

Smatrajući da bi skretanje pažnje na sebe bila puka brbljivost pred ovim učiteljem, Mukunda je stajao bez reči, donekle povređen načinom na koji je dočekan.

Sledeća primedba je bila iznenadna: »Reci mi, šta misliš, gde se nalazi kosmička svest?«

»Čemu to pitanje, ona je u meni i posvuda.« Jamačno je Mukunda izgledao zbunjen, kao što se i osećao.

»Sveprožimajuća, ha?« svetac se zakikotao, »Posvećenik je sklon da misli da je njegov put ka prosvetljenju jedini put. Joga, pomoću koje se ova svest pronalazi unutar nas nesumnjivo je najviši put, kao što nas je Lahiri Mahasaja učio. Ali, razotkrivši je unutra, uskoro počinjemo da je opažamo i na polju.«

Svečevo strogo držanje je nestalo; oči su mu postale saosećajno tople. Potapšao je Mukundu po ramenu: »Mladi jogi, vidim da bežiš od svog učitelja. On ima sve što ti je potrebno; treba da mu se vratiš.« Dodao je: »Planine ne mogu biti tvoj guru.« To je bila ista misao koju je Šri Juktešvar izgovorio dva dana ranije.

»Majstori nisu pod kosmičkom prinudom da žive samo na planinama.« Pogledao ga je podrugljivo. »Himalaji u Indiji i Tibet nemaju monopol na svece. Ono za šta se niko ne brine da ga pronađe unutar sebe neće biti pronađeno premeštanjem tela tamo-amo. Čim posvećenik bude spreman da ide čak i na kraj sveta zbog spiritualnog prosvetljenja, njegov guru se pojavljuje u blizini.«

Mukunda se bez reči složio.

»Da li si u mogućnosti da imaš malu sobu gde možeš da zatvoriš vrata i budeš sam?«

»Da«, razmišljao je Mukunda kako svetac sa dekoncentrišućom brzinom prelazi sa generalnih na pojedinačne stvari.

K R A J

**ČOVEK ODREĐEN I PREDODREĐEN
ZA SPAS ČOVEČANSTVA I
UNIŠTENJA ZLIH SILA**

RATNIK ZALASKA SUNCA

RONIN

nezavisni mačonoša majstor borilačkih veština

Ronin živi u svetu podzemlja gde vlada zakon borbe. Jednog dana saznaje da je on samo jedan bedan deo sveta koji je nekad postojao. Ako uspe da izađe na površinu naći će neki sasvim drugačiji svet.

**„RATNIK ZALASKA SUNCA“ je prva knjiga
iz tetralogije Erika Van LUSTBADERA.**

*Ovu kao i ostale knjige ovog najtiražnijeg pisca,
možete nabaviti u prostorijama **KLUBA KNJIGE** -
Kolarčeva 9, 11000 BEOGRAD, naručiti poštom ili
telefonom **3226-822***

U KLUBU SU CENE ZA 30% NIŽE!

U prodaji od istog autora:

- **PLIČACI NOĆI**
- **DAI SAN**
- **POD BLEDIM MESECOM**

nastavak tetralogije
i već poznate:

- **NINJA**
- **MIKO**
- **CRNO SRCE**
- **DIAN**
- **NULA**

ERIK VAN LUSTBADER

**RATNIK
ZALASKA
SUNCA**

